„Nimeni nu dezvăluie secrete mai bine ca Mary Balogh."
Library Journal
IUBIREA E UN JOC PERICULOS
MARY BALOGH

CĂRȚI ROMANTICE

SERIA „WAITE"

Lady Sophia Bryant nu are de gând să se mărite vreodată. Părinții ei, Marcus și Olivia, sunt înstrăinați de paisprezece ani, de când Marcus a făcut o greșeală prostească pe care Olivia nu a putut s-o ierte. Acum, dorința cea mai mare a Sophiei, de a-i aduce din nou împreună – și de a-i face să reaprindă pasiunea și dragostea care i-au unit odinioară –, poate în sfârșit să se materializeze. Iar o metodă sigură ar fi să-și anunțe logodna – chiar și una falsă – în speranța că astfel părinții ei vor fi nevoiți să se revadă, în sfârșit. Lord Francis Sutton este perfect pentru această înșelătorie. Diavolesc de chipeș și un crai notoriu, i-au plăcut întotdeauna jocurile pasiunii, mai ales cele în care nu are nimic de care să se teamă și nimic de pierdut. Și astfel capcana e întinsă. Spre satisfacția Sophiei, planul ei pare să dea roadele așteptate. Însă tot ce mai trebuie este să reușească să își ferească inima nesăbuită să cadă în cursa pregătită cu atâta măiestrie pentru alții…

◆

„O maestră a iubirilor din perioada Regenței, Balogh își răsfață mereu cititorii cu povești de dragoste încântătoare, pline de profunzime, umor, intensitate emoțională, pasiune arzătoare și un strop de neconvențional."
AMANDA QUICK

◆

MARY BALOGH a scris peste 70 de romane și 30 de nuvele. Printre numeroasele premii câștigate s-a numărat și cel pentru întreaga activitate acordat de *Romantic Times*.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-3023-0
9 786063 330230
Lira
eBook disponibil

MARY BALOGH

Iubirea e un joc periculos

A Counterfeit Betrothal
Mary Balogh
Copyright © 1992 Mary Balogh
Ediție publicată prin înțelegere cu Maria Carvainis Agency, Inc. și P.&R. Permissions&Rights Ltd.
Traducere din limba engleză
Ediție publicată pentru prima dată în Statele Unite ale Americii de Dutton Signet, o divizie a Penguin Books USA Inc.

Lira®

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Iubirea e un joc periculos
Mary Balogh

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BALOGH, MARY
Iubirea e un joc periculos / Mary Balogh;
trad.: Iulia Bodnari - București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-3023-0

I. Bodnari, Iulia (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

MARY BALOGH
Iubirea e un joc periculos

Traducere din limba engleză
Iulia Bodnari

LITERA®
2018

capitolul 1

– Oricum, spuse Lady Sophia Bryant, nu am de gând să mă căsătoresc cu nimeni. Niciodată.

Își răsuci umbreluța galbenă deasupra capului și se uită la apele line ale Tamisei, care străluceau în soarele de mai.

Era o declarație cam pripită, având în vedere că se afla la o petrecere în aer liber organizată de Lady Pinkerton la Richmond, iar în grupul care împodobea iarba de pe mal existau trei domni perfect eligibili. În același grup erau și alte două tinere doamne, una dintre ele prietenă intimă cu Lady Sophia, iar cealaltă, una dintre cele mai înverșunate bârfitoare ale tinerei generații. Până să se însereze, toată Londra avea să afle ceea ce spusese, inclusiv tatăl ei, care o adusese la Londra pentru sezon, fără îndoială cu intenția de a-i găsi un soț, în ciuda faptului că nu împlinise încă optsprezece ani.

Însă ea vorbise serios.

– Atunci nu mai are rost să stăm în oraș, spuse domnul Peter Hathaway. Ar fi mai bine ca noi, domnii, să ne facem bagajele și să ne retragem la țară, Lady Sophia. Și se uită spre lordul Francis Sutton, care stătea întins alături de el, sprijinit într-un cot, cu bărbia în mână. Ronțăia un fir de iarbă. Ridică expresiv dintr-o sprânceană, și domnul Hathaway se strâmbă. Dacă ar pleca și domnișoara Maxwell și domnișoara Brooks-Hyde, bineînțeles, adăugă el în grabă.

– Dar de ce, Lady Sophia? întrebă domnișoara Dorothy Brooks-Hyde. Preferi să rămâi fată bătrână, și să depinzi tot restul vieții de rudele de sex masculin? Nu ai nici măcar un frate.

– Nu o să depind de nimeni, răspunse Lady Sophia. Când o să împlinesc douăzeci și unu de ani, o să intru

în posesia averii mele şi o să mă stabilesc pe cont propriu. Îmi voi alcătui un cerc foarte select de prieteni, şi toate doamnele căsătorite mă vor invidia.

– Şi o să te alegi până la urmă cu eticheta de snoabă, Soph, spuse în sfârşit lordul Francis, scoţând firul de iarbă din gură. Bine ţi-ar mai sta.

– Prostii! replică ea. Eşti plin de iarbă, Francis.

– Atunci scutură-mă, zise el făcându-i cu ochiul şi întorcându-se la firul lui de iarbă.

– Nu mă mir că ai fost numit libertin în ultimii ani, Francis, spuse cu severitate Lady Sophia.

– Sophia! interveni pe un ton mustrător domnişoara Cynthia Maxwell, înclinându-şi umbreluţa ca să îşi ascundă obrajii îmbujoraţi de ochii domnilor.

Sir Marmaduke Lane interveni în conversaţie:

– Serios, Lady Sophia, nu e nici uşor şi nici recomandat să eviţi căsătoria. Societatea noastră şi tot viitorul neamului omenesc depind de căsătoriile potrivite. De fapt, am putea spune că e de datoria noastră să ne asumăm statutul de persoane căsătorite.

– Fleacuri! fu reacţia Sophiei faţă de acest discurs destul de pompos. Să renunţi la libertate şi la toată fericirea viitoare doar dintr-un sentiment al datoriei?

– Eu aş spune mai degrabă că fericirea vine prin căsătorie şi prin naşterea copiilor, observă Dorothy. La urma urmei, ce altceva mai există pentru o femeie?

Se uită spre lordul Francis, căutându-i aprobarea, dar acesta era ocupat cu importanta misiune de a găsi alt fir de iarbă bun de ronţăit.

– Căsătoria nu aduce decât nefericire, declară înfierbântată Lady Sophia. Odată ce dispare primul val de romantism, nu mai rămâne nimic. Absolut nimic. Soţul se poate întoarce la vechiul lui mod de viaţă, în timp ce soţia rămâne fără nimic, şi nu are nici mijloace de a face ceva important în viaţa care îi mai rămâne de trăit. Şi odată ce intri în căsătorie, nu ai cum să mai ieşi, în afară de cazul în care te rogi în fiecare seară pentru moartea

partenerului. Nu am de gând să permit să mi se întâmple așa ceva, vă mulțumesc foarte mult.

– Dar nu toate căsătoriile sunt atât de nefericite, Sophia, spuse Cynthia pe un ton liniștitor. Cele mai multe cupluri se înțeleg destul de bine.

– Ei bine, căsătoria părinților mei este un dezastru, zise Sophia, rotind furioasă umbreluța și uitându-se încruntată peste apă. Mama nu a părăsit Rushtonul de aproape paisprezece ani, și tata nu a pus piciorul acolo în tot acest timp. Așa că nu mai vorbiți despre bună înțelegere.

– Eu cred că e vorba despre o simplă încăpățânare, se pronunță domnul Hathaway. Nu o cunosc pe mama dumitale, Lady Sophia, dar îmi imaginez că tatăl dumitale e încăpățânat ca un catâr. Totuși, nu ar fi trebuit să țină supărare atâta vreme. Au fost nefericiți întotdeauna?

– De unde să știu? Aveam doar patru ani când s-au despărțit. De abia îmi mai amintesc de vremea în care erau împreună.

– Ar trebui să își rezolve conflictele, spuse și Sir Marmaduke. Ar trebui să se sprijine unul pe altul la bătrânețe.

Domnul Hathaway pufni, iar Sir Francis rânji.

– Eu nu o cunosc pe contesă, Lane, spuse primul, dar aș paria că lordul Clifton nu s-ar bucura să fie informat că a ajuns la vârsta senilității. Nu poți găsi o cale de a-i aduce împreună, Lady Sophia?

– De ce? Ca să se certe și să se despartă din nou?

– Poate că nu ar face-o de data asta. Poate că ar fi încântați să se vadă din nou.

– Bineînțeles, zise Dorothy, doamnele îmbătrânesc mai repede decât bărbații. Poate că el ar fi șocat să o vadă îmbătrânită.

– Mama e frumoasă! sări Sophia. Mult mai drăguță decât...

Dar nu completă comparația. Lady Mornington era fără îndoială amanta tatălui ei, oricât de discretă ar fi fost relația lor. Dar în ciuda acestui fapt, mama era

mult mai drăguță. De zece ori - de o sută de ori - mai drăguță.

- Atunci trebuie să-i faci să se întâlnească, sugeră domnul Hathaway. Probabil că a fost o ceartă prosteas-că, oricum.

- Oh, cum aș putea să fac așa ceva? răspunse Sophia iritată.

- Spune-i mamei tale că vrei să vină aici pentru sezon, Sophia, spuse Cynthia. E perfect normal să o vrei aici la debutul tău în societate.

- *Papa* m-a întrebat dacă voiam să mă aducă ea sau el. Dacă spuneam că voiam să vin cu mama, el nu mai intervenea. Oricum, nu l-am ales pe nici unul. Am re-fuzat. Însă nu cred că mama ar veni. A stat prea mult la țară.

- Va trebui să te implici într-un scandal, Soph, hotărî lordul Francis după ce își trecu firul de iarbă într-un colț al gurii. Asta o s-o aducă aici în fuga mare. Găsește un gentleman complet nepotrivit și fugi în lume cu el.

- Oh, fii serios, Francis, ripostă ea îmbufnată. De ce să fug cu cineva? Aș fi silită să mă mărit cu el, și proba-bil că nici nu o să-i fac pe mama și pe tata să se împace, până la urmă. E cea mai stupidă idee pe care am auzit-o în toată viața mea.

- Atunci îndrăgostește-te foarte tare de un domn ne-potrivit. Nu le permite să te aducă pe calea cea bună. Amenință că fugi cu el, dacă tatăl tău nu te lasă să te căsătorești. Fii dificilă, așa cum numai o fată știe să fie. O să ajungă la capătul răbdărilor și o să trimită imediat după mama ta.

- Mai degrabă m-ar trimite la Rushton, cu arme și bagaje. Hai să schimbăm subiectul! Cum am ajuns la asta, oricum?

- Încercând să ghicim cine se va logodi sau căsători cu cine până la sfârșitul sezonului, răspunse domnul Hathaway. Nu s-ar putea să te logodești cu un domn cu care tatăl dumitale nu ar fi de acord, Lady Sophia, dar pe care nu i-ar plăcea totuși să-l refuze pe loc?

Nu ai putea să-i prezinți o problemă pe care să nu o poată rezolva fără ajutorul mamei dumitale?

Ea scoase o exclamație indignată.

– Poate cu un membru al familiei regale care să fie și duce?

– Cu unul dintre prietenii tatălui dumitale, poate, spuse el, încrețindu-și fruntea gânditor. Sau cu fiul unui prieten. Cu o persoană pe care să nu și-o dorească pentru fiica lui, dar pe care să nu o poată totuși refuza pe față, pentru că îi este prieten. Cu un fiu mai mic, poate – cu o reputație proastă.

– A menționat cineva numele meu? întrebă lordul Francis. Ar trebui să te îndrăgostești foarte tare de mine, Soph. Tata ar fi încântat, și mama m-ar îmbrățișa fără oprire de acum până în Ziua Judecății. Clifton ar face însă apoplexie.

– Ce idee ridicolă! exclamă Sophia.

– Nu neapărat, remarcă gânditor domnul Hathaway. Clifton și ducele de Weymouth sunt prieteni cât se poate de apropiați, nu? Și Sutton e cu siguranță tipul de om pe care tocmai l-am descris.

– Îți mulțumesc, ricană sec lordul Francis. Nu uita, Hathaway, că există numai trei frați mai mari și patru nepoți între mine și ducat.

– Dar trebuie să recunoști, Francis, că ești cam libertin, observă Sophia. Și ceea ce *papa* numește un drac și jumătate.

El îi rânji și îi făcu din nou cu ochiul.

– Mă cam dorești, nu-i așa, Soph? întrebă, în timp ce Cynthia coborî din nou umbreluța, iar Dorothy înmagazina aproape vizibil detalii pe care să le împărtășească cu mama ei de îndată ce avea ocazia. Și ar funcționa, pe Jupiter! Pariez că lordul Clifton ar trimite cel mai energic călăreț, călare pe cel mai rapid cal, să îți aducă mama, numai dacă i-ai șopti că ai intenția de a deveni doamna lordului Francis.

– Ce stupid! De parcă aș fi atât de nebună încât să mă gândesc măcar să mă mărit cu tine, Francis.

El se cutremură teatral.

– Nici eu nu m-aș gândi să ți-o cer, Soph, chiar dacă aș fi mort de beat. Nu te uita urât. Tu ai început-o cu insultele.

– În plus, interveni Sir Marmaduke, nu ar fi potrivit să folosiți sfânta instituție a căsătoriei ca pe o șaradă, doar pentru a vă îndeplini alt scop.

– Dar Sophia, zise Cynthia, nu crezi că ar merita să încerci? Nu-i așa că tatăl tău s-ar trezi cu adevărat într-o dilemă teribilă?

– Cred, răspunse Sophia fără chef, că el și Excelența Sa și-au exprimat odată dorința de a-și uni familiile prin căsătorie. Dar din nefericire pentru ei, tata mă avea doar pe mine și eram prea tânără. Iar Francis e ultimul fiu rămas necăsătorit.

– Și oaia neagră a familiei, adăugă respectivul domn. Clifton nu a mai abordat niciodată vechiul subiect după ce Claude, ultimul meu frate respectabil, s-a căsătorit acum doi ani cu Henrietta.

– Întrebarea e, spuse domnul Hathaway, dacă voi doi sunteți dispuși să încercați?

– Să mă îndrăgostesc cu pasiune de Soph? întrebă lordul Francis. Trebuie să recunosc că ideea are farmecul ei.

Ochii lui îi râseră Sophiei, în timp ce îi apreciau silueta învesmântată în rochia diafană și înflorată de muselină.

– Ce prostie! spuse ea. Nu te mai uita așa la mine.

– Dar crezi că tatăl tău ar trimite după mama ta dacă l-ai anunța că ai de gând să te căsătorești cu lordul Francis, Sophia? întrebă Cynthia.

– Dacă aș intra într-una din perioadele pe care tata le numește încăpățânare de catâr și aș insista să fie consultată și mama, poate că da. Dar poate că nu. În ultimii paisprezece ani, au reușit să-și rezolve toate problemele fără să se întâlnească față în față măcar o dată.

– Dar ești dispusă să încerci? insistă domnul Hathaway. Asta e întrebarea acum. Sutton?

Lordul Francis îi rânjea Sophiei.

– Soph?

– Nu mă căsătoresc nici într-un caz cu tine. Dacă speri în taină că afacerea asta o să se termine cu o căsătorie, Francis, uită de ea.

– Nu e nimic de uitat. Totul va fi o şaradă, Soph. Suspine şi pasiune prefăcută. O pasiune contrafăcută. Drept să-ţi spun, mie îmi place. Viaţa a fost plictisitoare în ultimul timp.

– Şi tu ce spui, Lady Sophia? întrebă Dorothy, cu o notă de agitaţie stăpânită în glas.

Sophia îşi roti umbreluţa şi se pregăti să mai spună o dată că toată ideea era ridicolă şi că ea nu avea să arate, nici măcar prefăcându-se, un interes romantic faţă de cel care o chinuise toată copilăria. Oricum, nu avea cum să-şi aducă mama şi tatăl împreună. Dacă rămăseseră despărţiţi irevocabil timp de paisprezece ani, fără îndoială că lucrurile nu aveau cum să se schimbe acum.

– Eu te-aş sfătui cu hotărâre să nu o faci, Lady Sophia, declară Sir Marmaduke. Sfânta instituţie a căsătoriei nu trebuie luată în derâdere.

Asta o făcu să se hotărască.

– Spun da, zise Sophia, ridicând bărbia şi privind indignată rânjetul indolent şi foarte alb al lordului Francis. Spun să încercăm. Dar ţine cont, Francis, că nu mă mărit cu tine.

– Bun, răspunse el. Mai bine ai avea grijă să nu te îndrăgosteşti cu adevărat de mine, Soph, fiindcă te-ai alege cu o dezamăgire teribilă, să ştii. Şi dacă te mai umfli mult aşa, fata mea, s-ar putea să explodezi. Tu ai început-o prima. Eu ţi-am urmat pur şi simplu conducerea.

– Nu o să funcţioneze. Este o idee remarcabil de prostească.

– Ba s-ar putea să funcţioneze, zise grăbit domnul Hathaway. Însă trebuie să jurăm toţi că vom păstra secretul. Nici o vorbă şi nici o insinuare. Domnişoară Brooks-Hyde?

Dorothy arăta ca un suflet din purgatoriu. Era clar că de abia aştepta să spună cuiva povestea.

– Oh, foarte bine, spuse ea în cele din urmă. Dar sper, de dragul tău, că şarada asta nu va ţine prea mult, Lady Sophia. Nu o să facă nici un bine reputaţiei tale.

– Îţi mulţumesc, zise lordul Francis.

– M-am referit la faptul că va trebui să rupă logodna, explică Dorothy, roşind. Sau legătura, dacă nu se va ajunge la o logodnă.

– Sper ca planul să funcţioneze pentru tine, Sophia, adăugă Cynthia. Ştiu cât de mult îţi adori şi mama, şi tatăl. Şi oricum, îl cunoşti pe lordul Francis. Vă cunoaşteţi dintotdeauna, nu?

– Cel puţin dintotdeauna, spuse lordul Francis. Sau mai demult, Soph? Îmi amintesc că fugeam de tine când de abia învăţai să mergi.

– Lane? întrebă domnul Hathaway.

– Puteţi să vă bazaţi pe mine, răspunse Sir Marmaduke. Pot doar să aplaud eforturile dumitale de a realiza o reconciliere între părinţi, Lady Sophia, chiar dacă nu îţi aprob complet metodele. Dar nu voi spune nimic.

– Şi nici eu, bineînţeles, afirmă domnul Hathaway. Deci totul e aranjat. Şi de vreme ce contele de Clifton e prezent la această petrecere în aer liber, vă sugerez să vă luaţi de braţ, să porniţi într-o plimbare şi să începeţi să vă îndrăgostiţi cu disperare.

– S-a făcut, spuse lordul Francis, ridicându-se fără grabă în picioare şi întinzând mâna ca să o ajute pe Sophia să se ridice. Până la urmă, poţi să mă scuturi de iarbă, Soph.

– Nici într-un caz, spuse ea indignată. Poţi să te scuturi singur.

– Vedeţi? întrebă el, adresându-se restului grupului. Se teme că, dacă pune mâna pe mine, nu o să mă mai poată lăsa.

Domnişoara Cynthia Maxwell coborî din nou umbreluţa, ca să îşi ascundă roşeala.

*

Se aplecă în față, pe banchetă, ca să poată vedea mai bine pe geam. Satul Clifton părea uimitor de neschimbat, deși nu-l mai văzuse de mai bine de paisprezece ani. Se uită cu un amestec de nerăbdare și ostilitate la biserica din sat, la clopotnița înaltă și elegantă și la cărarea pietruită care șerpuia prin cimitirul adormit.

Trecuseră pe ea după nuntă, mână în mână, râzând, nerăbdători să scape de felicitările zgomotoase ale familiei, ale prietenilor și ale sătenilor, nerăbdători să ajungă la trăsura din fața porților, nerăbdători să se afle în spatele perdelelor, unde găsiră destulă intimitate ca să se sărute înflăcărați și să se privească în ochi și să zâmbească, savurând realitatea nouă și incredibilă a faptului că erau soț și soție, că ea era vicontesa lui.

De atunci trecuseră aproape nouăsprezece ani. Ea avea șaptesprezece, el douăzeci și unu. Părinții lor șovăiseră să le ofere consimțământul, considerând că erau prea tineri, dar ei insistaseră. Pentru că erau prinși până peste cap de toată minunea tinerei lor iubiri.

Olivia Bryant, contesă de Clifton, se lăsă pe spate pe banchetă și închise ochii. Nu voia să vadă fantomele tinerilor îndrăgostiți, ieșind cu pași grăbiți de la nuntă într-o lume fericită până la adânci bătrânețe - o lume care nu durase nici măcar cinci ani. Nu voia să se gândească la asta. Trecuse mult timp de când încetase să se mai gândească.

Trăsura își urmă drumul prin sat și trecu pe porțile care duceau spre Clifton Court, până la care mai era un kilometru. Casa care aparținea socrului ei când se căsătoriseră, și care era acum a soțului ei.

În ciuda hotărârii ei, neliniștea îi strângea stomacul. Cum arăta el oare acum? Avea să-l recunoască? Când îl văzuse ultima dată, era înalt și subțire, cu părul întunecat, des și întotdeauna prea lung, cu o față frumoasă și copilăroasă și luminată mereu de nerăbdare și interes față de viață - cu excepția ultimei ocazii, bineînțeles. Pe atunci avea douăzeci și șase de ani. Acum avea patruzeci. Împlinise patruzeci cu două luni în urmă, în mai.

Patruzeci! Era un bărbat de vârstă mijlocie. Şi ea era o femeie de vârstă mijlocie. Împlinea treizeci şi şapte în septembrie. Aveau o fiică de optsprezece ani. Sophia îşi sărbătorise cea de-a optsprezecea aniversare la Londra, la o zi după aniversarea tatălui ei. Deşi fusese în travaliu de ziua lui, cu optsprezece ani în urmă, contesa nu reuşise să nască până în cel de-al doilea ceas al zilei următoare. Râseseră de asta, privindu-se afectuos şi triumfător, atunci când el primise învoirea de a intra în dormitorul ei, ca să îşi vadă fiica nou-născută.

Ea îi promisese să îi ofere un fiu data viitoare. Dar nu mai existase o dată viitoare. Nu rămăsese însărcinată în următorii patru ani, şi după patru ani el plecase şi nu se mai întorsese niciodată.

Oare îl va recunoaşte? Începu să i se facă rău.

Scrisoarea Sophiei fusese nemaipomenit de imploratoare, cea a lui Marc rece, formală şi concisă. Dar ambele o făcură să înţeleagă că trebuia să vină. Îi arătase ambele scrisori prietenului ei Clarence – Sir Clarence Wickham –, şi el fusese de acord cu ea. O sfătuise să meargă. Era clar că trebuia luată o hotărâre de familie, şi era tipul de hotărâre care nu putea fi discutată prin scrisori.

Sophia era profund îndrăgostită de Lord Francis Sutton, fiul cel mai mic al prietenului lui Marc, ducele de Weymouth. Îndrăgostită profund, până peste cap, pentru totdeauna, conform scrisorii ei. El era chipeş, fermecător, inteligent şi amabil şi minunat în orice privinţă. Şi chiar dacă făcuse unele nebunii tinereşti, toate rămăseseră în urmă acum. O adora şi avea s-o iubească şi să se îngrijească de ea pentru tot restul vieţii lor. Şi chiar dacă era fiul cel mai mic şi dusese o viaţă oarecum extravagantă în ultimii ani, nu era lipsit de perspective. În afară de renta pe care urma să i-o ofere tatăl lui după ce se căsătorea, era favoritul şi moştenitorul unei bătrâne mătuşi, care era într-adevăr foarte bogată. O ruga pe mama ei să vină şi să vadă singură ce soţ potrivit ar fi fost el pentru ea, şi să îl convingă pe tatăl

ei că zilele smintite ale tinereții lui trecuseră de mult. „Vii, te rog, mamă? *Te rog?*"

Contele îi scrisese că fiica lor se îndrăgostise de cine nu trebuia, și declarase că avea de gând să se mărite cu tânărul respectiv sau să fugă cu el. Lordul Francis Sutton era un drac și jumătate, un căţelandru iresponsabil care avea să-i facă zile fripte Sophiei dacă se căsătoreau. În plus, ea era mult prea tânără ca să se gândească la căsătorie. Și totuși, situația era incomodă. Din nefericire, tinerii își exprimaseră intențiile în gura mare, iar Weymouth și soția lui erau încântați de viitoarea înrudire. Fusese silit să îi invite pe ei și pe băiat la Clifton, alături de alți câțiva oaspeți, sperând să poată evita cumva logodna. Pe de altă parte, Weymouth părea să creadă că se pregătea o petrecere de logodnă. Așa că o ruga pe Olivia să vină și să îl ajute să-i bage mințile în cap fiicei lor. „Se pare că ai avut întotdeauna mai multă influență asupra ei decât mine", încheia el grațios.

Așa că venea. Simți trăsura huruind pe podul de piatră arcuit și știu că, dacă se uita pe geamul din stânga, putea să vadă casa. Își întoarse palmele în sus și le examină cu atenție.

Cu siguranță că trebuie să fi existat și o altă cale. Dar știa că nu existase. Trebuiau să o lămurească pe Sophia să nu încheie o căsătorie dezastruoasă. Contesa nu și-l amintea pe lordul Francis decât ca pe un băiețel obraznic și răutăcios, cu trei sau patru ani mai mare decât Sophia. Dar Marc spusese în scrisoarea lui că tânărul se purta ca un nebun. Asta însemna că era aventuros, jucător, beţiv, libertin. Afemeiat.

Nu putea accepta așa ceva pentru Sophia. Orice, dar nu asta. Chiar dacă erau îndrăgostiți acum, nu avea să dureze. Odată ce pălea strălucirea căsătoriei lor, el avea să se întoarcă la vechile obiceiuri. Iar Sophia avea să ajungă la un trai nefericit, cu un soț necredincios și libertin.

Sophia nu merita asta. „Te rog, Doamne, nu îngădui așa ceva", se rugă ea în tăcere unei puteri nevăzute.

„Te rog, nu aşa ceva." Sophia era tot ce avea. Dacă trăia să o vadă pe Sophia respinsă şi disperat de nefericită, nu avea să poată îndura.

În cele din urmă, când nu mai putu să ignore casa care se apropia, văzu că uşile din faţă erau deschise. Şi Sophia însăşi cobora în goană treptele de marmură, drăguţă şi elegantă, cu părul tuns scurt şi buclat - semănând foarte mult cu imaginea tatălui ei, aşa cum şi-o amintea contesa. Ţinea de mână un tânăr şi îl târa după ea - un tânăr înalt şi subţire, cu părul blond şi o faţă zâmbitoare şi frumoasă.

- Mamă!

Sophia se opri alături de trăsură, sărind aproape pe loc de nerăbdare, aşteptând ca lacheul să deschidă portierele şi să tragă scara. De cum se deschiseră portierele, continuă să vorbească:

- Credeam că nu o să mai ajungi niciodată. Eu am spus că trebuia să ajungi ieri, dar *papa* a spus că nu, că nu era posibil să străbaţi toată distanţa dintre Lincolnshire şi Gloucestershire şi să ajungi înaintea zilei de azi, cel mai devreme. Poate chiar mâine, a spus. Dar eu ştiam că avea să fie astăzi, odată ce a devenit evident că nu putea fi ieri.

De îndată ce mama ei coborî scările, i se aruncă în braţe.

- Parcă a trecut o veşnicie. Aş fi vrut să fi venit la Londra, mamă. E splendid acolo. Acesta e Francis. Se întoarse şi îi zâmbi orbitor tânărului, trecându-şi braţul pe sub braţul lui. Îţi aminteşti de el?

- Numai ca de un băieţel care avea darul de a intra mereu în încurcături, răspunse contesa, zâmbind şi întinzându-i mâna. Când observă cât de atrăgător era zâmbetul lui, îşi simţi inima ca o piatră de moară. Sunt încântată să te întâlnesc din nou, Lord Francis.

- Nu mă mir că aţi preferat să rămâneţi la ţară, doamnă, în loc să veniţi la Londra, spuse el, strângându-i mâna cu fermitate. Văd că aţi vrut să rămâneţi aproape de izvorul tinereţii veşnice.

Contesa de Clifton era departe de a fi mulţumită de linguşelile tânărului. Dacă se purta la fel şi cu Sophia, nu era de mirare că îi sucise minţile. Şi era mult prea chipeş. Dar gândurile de felul acesta îi dispărură din minte odată ce văzu – fără să îndrăznească să se uite direct – că altcineva apăruse în pragul uşii şi începea să coboare treptele.

Când văzu că nu-şi putea împiedica privirea să rătăcească peste umărul lordului Francis, fu cuprinsă de panică. Era posibil să fie el? Inima îi bătea atât de dureros, încât se gândi că era posibil să se facă de râs de-a binelea şi să leşine.

El era mai solid. Nu mai gras – din câte putea vedea, nu avea nici un gram de grăsime. Însă era mai solid şi mai lat în umeri şi în piept. Arăta bine, musculos, puternic. Era mai înalt decât îşi amintea. Părul îi era încă des – nu pierduse nici un fir, deşi ea se aştepta să se fi rărit. Era încă întunecat, dar presărat ici şi colo cu fire argintii. În mod ciudat, părul argintiu accentua impresia totală de virilitate, în loc să o diminueze.

Faţa lui era diferită. La fel de frumoasă – mai frumoasă, de fapt. Era faţa unui bărbat acum, nu cea a unui băiat nerăbdător. Însă acum maxilarul lui avea o linie aspră, iar ochii lui întunecaţi străluceau de un cinism care nu fusese prezent niciodată înainte.

Era el. Bineînţeles că era el. Atât de diferit. Şi totuşi acelaşi.

– Olivia, zise el, întinzând mâna. Ea îşi aminti mâinile lui, degetele lungi şi puternice, cu unghiile scurte şi frumos tăiate. Bine ai venit acasă!

– Marcus, răspunse ea, aşezându-şi mâna în mâna lui, privind cum aceasta se închidea, simţindu-i cu un fel de şoc căldura şi fermitatea, aproape ca şi cum s-ar fi aşteptat să vadă, dar nu să simtă.

Când el îi duse mâna la buze, ea se uită şi se simţi şi mai şocată. Ridică privirea spre ochii lui şi îşi dădu seama că gândurile lui trebuie să fi urmat acelaşi curs

ca şi gândurile ei. El observa schimbările, lucrurile care rămăseseră la fel.

În cea mai mare parte schimbări, se gândi ea, coborând din nou privirea. Avea douăzeci şi doi de ani când el o părăsise – nu, când ea îl părăsise. Era doar o fată.

– *Papa*, zise Sophia, bătând din palme, nu-i aşa că mama e frumoasă?

– Ba da, răspunse el. Foarte. Vino înăuntru, Olivia! Majordomul şi menajera sunt nerăbdători să-ţi fie prezentaţi. Apoi Sophia o să te conducă în camera ta şi vei putea să te odihneşti şi să te împrospătezi.

– Îţi mulţumesc, spuse ea şi îşi aşeză mâna pe braţul pe care i-l întinse el.

O auzi pe Sophia râzând încântată în urma lor.

capitolul 2

El nu ştiuse cum avea să se poarte cu ea atunci când avea să sosească. Cântărise posibilităţile zile în şir, într-o stare de agonie. Şi nu era deloc sigur că luase decizia corectă.

Poate că ar fi trebuit să o trateze ca pe un oaspete la Clifton Court, nu ca pe o stăpână. Poate că ar fi trebuit să o instaleze într-o cameră de oaspeţi, nu în camera contesei de lângă camera lui. Poate că ar fi trebuit să încuie uşa de legătură dintre budoarele lor. Poate că ar fi trebuit s-o întâmpine în hol, nu să iasă afară. Sau poate că ar fi trebuit să insiste să iasă înaintea Sophiei. Poate că nu ar fi trebuit să îi ofere rolul gazdei la cină, aşezând-o la capătul mesei, în faţa lui, cu Weymouth alături de ea. Poate că ar fi trebuit să ia o atitudine de om de afaceri, şi să o ia deoparte de îndată ce sosise, ca să discute despre logodna iminentă a Sophiei.

Poate că nu ar fi trebuit s-o cheme deloc. Poate că ar fi trebuit să îi ceară pur şi simplu opinia şi sfatul prin intermediul scrisorilor. Făcuse asta de mai multe ori de-a lungul anilor. Scrisorile ei fuseseră întotdeauna lucide şi raţionale.

„Mă simt din nou ca un şcolar stângaci", se gândi contele de Clifton mai târziu, seara, în timp ce termina a treia partidă de cărţi cu ducesa. Ar fi trebuit să se poarte aşa cum se purta soţia lui. Fusese o gazdă calmă şi imperturbabilă toată seara şi acum conversa liniştită în celălalt capăt al salonului spaţios, cu Weymouth, Sutton, Sophia şi cu alţi câţiva oaspeţi.

Soţia lui! Pare imposibil, se gândi el, privind-o cum stătea în celălalt capăt al camerei. Soţia lui de aproape nouăsprezece ani întregi. Livy. O străină.

– Sunt un cuplu fermecător, nu-i aşa, Marcus? spuse ducesa în timp ce el o lua de cot şi o conducea spre tava cu ceai. Privea în cealaltă parte a camerei, zâmbind afectuos. Ce fată încântătoare şi ce purtări frumoase are! Trebuie să mărturisesc că e mult mai bună decât merita Francis, deşi el e un băiat scump, şi toată lumea o să vadă asta, după ce o să se liniştească, aşa cum spune şi William. Şi eu cred că se poate să se fi liniştit deja. Sophia are un efect foarte liniştitor asupra lui.

– Se pare că a trecut mult timp de când se jucau şi se ciondăneau mereu, observă contele, evitând subiectul principal.

Sutton ceruse deja mâna Sophiei, dar nu primise nici un răspuns definitiv. I se spusese că problema trebuia discutată cu mama Sophiei. I se spusese că trebuiau să ia în considerare problema foarte serioasă a vârstei foarte tinere a Sophiei. Şi totuşi familia Weymouth, prietenii lui, se purtau de parcă întârzierea consimţământului ar fi fost o simplă formalitate.

– Şi e mai aproape de vârsta ei decât ar fi fost Claude, spuse ducesa, sau Richard ori Bertie.

– Cum a fost botezul fiului lui Claude? întrebă contele, încercând să schimbe subiectul.

Fu o întrebare inspirată. Ducesa luă o ceaşcă de ceai din mâinile lui, se aşeză, adună cu un zâmbet graţios în jurul ei o mulţime de doamne mai tinere şi începu să le amuze relatând botezul moştenitorului fiului ei. Lord Clifton rămase în picioare, privind-o politicos.

Văzu că Sophia se alăturase unui grup de tineri şi se aşezase la pian. Sutton era în spatele ei, aplecându-se peste ea ca să aşeze o partitură pe pupitrul din faţa ei. Braţele lui erau de o parte şi de alta a ei, astfel că atunci când ea întoarse capul ca să îi zâmbească afectuos, aproape se sărutară. Contele strânse din dinţi. Dacă îl vedea pe căţelandrul acela atingând-o cu un deget măcar pe Sophia înainte ca el să-şi exprime personal acordul, avea să...

Se uită spre soţia lui. Olivia trebuia să-l ajute. Fără îndoială că ea avea să ştie ce era de făcut ca să pună capăt unei legături atât de indezirabile. Aşa cum ştiuse să o convingă pe mult mai tânăra Sophia să-şi petreacă Crăciunul cu el în anul în care fetiţa voise să se întoarcă acasă la mama ei, cu care locuise aproape tot anul. Şi când venise timpul, ştiuse cum s-o convingă pe fiica lor să meargă la şcoală, deşi Sophia se înfuriase şi se răzvrătise. De fapt, strigase cât o ţinea gura că mama avea să fie de partea ei şi nu avea să insiste să o trimită ca pe un pachet nedorit într-o instituţie.

De-a lungul anilor, aflase că nu era uşor să ai o fiică, atunci când soţia nu era aproape ca să-l sfătuiască în privinţa celei mai potrivite educaţii. Nu ceruse niciodată sfatul lui Mary, deşi era o femeie cu bun-simţ şi fără îndoială că ar fi fost dispusă să i-l ofere. Mary şi Sophia aparţineau unor domenii complet diferite ale vieţii lui.

Soţia lui vorbea cu Weymouth şi zâmbea. Părea să se simtă în largul ei, dar acest lucru se schimbă când se întoarse spre el şi îi surprinse privirea. Se întoarse brusc în direcţia opusă şi pentru o clipă păru tulburată.

Se întrebase dacă avea s-o recunoască. Şi poate că nu ar fi recunoscut-o, dacă nu ar fi fost singură şi în braţele Sophiei. Poate că ar fi trecut pe lângă ea dacă s-ar fi aflat pe o stradă aglomerată. Deşi ar fi întors fără îndoială capul ca să o privească a doua oară. Fusese foarte drăguţă în tinereţe - neobişnuit de drăguţă, de fapt. Avusese o siluetă zveltă şi plăcută şi un chip strălucitor, expresiv şi zâmbitor, înconjurat de o mulţime de bucle aproape blonde.

Acum era frumoasă, chiar extraordinar de frumoasă. Silueta ei era mai plină, mai ispititoare, părul ei lung era pieptănat uşor spre spate, liberându-i faţa, şi strâns la ceafă - şi fără nici un fir alb, din câte vedea el. Dar faţa ei era partea care se schimbase cel mai mult. Deşi zâmbea acum, şi zâmbise la cină şi în tot timpul serii,

părea să fie o expresie aleasă intenționat. Animația și strălucirea dispăruseră, lăsând în urmă doar frumusețea și seninătatea.

Livy! Avea doar șaptesprezece ani atunci când o văzuse prima dată. Părinților ei nici prin cap nu le trecea să o mărite atât de tânără. Își făcuse debutul mai devreme, doar pentru că o verișoară mai mare urma să fie și ea prezentată, și cele două familii hotărâseră să unească cele două ocazii într-una singură.

Cea mai mare parte a serii trecuse în timp ce ei se aflau în două colțuri opuse ale încăperii. Și el era foarte tânăr, de abia ieșise de pe băncile din Oxford și se pregătea să înceapă o viață de bărbat, în oraș. Era nerăbdător să obțină ceva din lustrul orașului, ceva din fanfaronada lui – până o văzu și știu tot restul serii că și ea îl văzuse, deși ochii nu li se întâlniseră niciodată.

Dar după ce reuși să-i fie prezentat și dansă cu ea după supeu, privirile li se întâlniră în sfârșit. Și obrajii ei se îmbujorară, și buzele i se desfăcură, iar el fu săgetat de toate săgețile din arsenalul lui Cupidon. Sărman tânăr smintit, care credea că iubirea din adolescență putea dura o viață întreagă.

Contele își întoarse atenția spre ducesa de Weymouth, exact la timp pentru a da o replică potrivită unui comentariu al ei. Sophia nu trebuie lăsată să facă aceeași greșeală, se gândi el. Trebuia să o protejeze și să nu-i permită să aibă soarta mamei ei. Și totuși, el nu fusese nici măcar libertin – spre deosebire de Sutton, care avea un alai întreg de curtezane și altul la fel de mare de tinere doamne respectabile, care suspinau după favorurile lui. El fusese un nevinovat. Un nevinovat periculos, care făcuse o singură greșeală și nu avusese destulă minte ca să își țină gura.

Livy!

Se înclină și se întoarse cu spatele la doamne, în timp ce conversația se îndrepta spre alte subiecte. Apoi se îndreptă spre soția lui și spre Weymouth. Și își aminti cum fusese ea ca mireasă, și cum fusese el ca mire.

O pereche de tineri nevinovaţi, profund îndrăgostiţi şi nerăbdători să consume această dragoste, amândoi la fel de virgini şi de neştiutori.

El fusese stângaci şi neîndemânatic. O rănise teribil, şi fusese forţat să termine actul auzindu-i suspinele înăbuşite. Şi totuşi, ea se întoarse după aceea în braţele lui, şi îi privise cu chipul acela tânăr şi însufleţit şi îl consolase, netezindu-i părul cu o mână. *Ea* îl consolase pe *el*. Îl asigurase că nu conta. Acum era soţia lui, şi asta era tot ce conta.

– Şi data viitoare o să fie mai bine. Îţi promit că va fi. Marc? Chiar şi în întunericul aproape complet, el îi văzuse zâmbetul radios. Sunt soţia ta. Nu doar din cauza bisericii şi a vicarului, şi a ceremoniei, şi a invitaţilor. Ci din cauza acestui lucru. Şi tu eşti soţul meu.

– Pentru totdeauna, Livy, îi promisese el, sărutând-o cu afecţiune şi nesaţ. Soţia mea pentru totdeauna, şi iubirea mea pentru totdeauna.

Biet smintit! Pentru totdeauna nu durase nici măcar cinci ani.

Acum se apropie de ea, şi ea ridică privirea. Zâmbetul pe care şi-l impusese îi mai stăruia încă pe faţă.

– Tocmai îi spuneam Oliviei cât de mult mă bucur să o văd din nou, spuse ducele. Arată foarte bine. Ne-am distrat destul de bine toţi patru, nu-i aşa, pe când băieţii erau mici, iar Sophia era doar un bebeluş?

– Da, răspunse contele. Bertie, Richard şi Claude erau întotdeauna apărătorii ei, scăpând-o de diferitele atrocităţi pe care le punea la cale Francis, ca să scape de ea.

Ducele râse.

– Cred că m-a durut mâna în toată luna aceea în care aţi stat la noi. Nu mă îndoiesc că mi-am făcut mai mult rău mie, decât posteriorului lui Francis. Îţi aminteşti de pavilionul orchestrei, Olivia?

Contele chicoti şi se uită la soţia lui, descoperind că zâmbetul ei se transformase într-unul sincer amuzat.

– Dacă e posibil ca inima cuiva să facă un salt complet, spuse ea, cred că a mea s-a dat peste cap când am văzut-o pe Sophia în vârful domului, cât se poate de liniştită, refuzând să admită că era speriată sau că nu ştia cum să coboare.

– Şi având doar patru ani, adăugă Excelenţa Sa.

– Iar eu nu ştiam, zise contele, că eram capabil să mă caţăr pe un stâlp neted şi apoi pe un dom încă şi mai neted, în mai puţin timp decât mi-ar fi trebuit ca să alerg o singură dată în jurul pavilionului.

– Iar Olivia stătea jos, povăţuindu-te să ai grijă, chicoti ducele. Şi cu mâinile ridicate, de parcă te-ar fi putut prinde dacă ai fi căzut.

Lordul Clifton întâlni privirea amuzată a soţiei lui şi îşi simţi zâmbetul pălind, odată cu al ei.

– Şi Francis care nu se vedea nicăieri, continuă Excelenţa Sa, după ce o păcălise să urce acolo. Plecase la pescuit, dacă îmi amintesc bine. Şi după ce s-a terminat totul, Marcus, Olivia a plâns în braţele tale, şi nu Sophia. Cred că Sophia voia să se alăture partidei de pescuit.

– Da, răspunse contele. Cred că eram atât de zguduit, că am uitat să-i trag măcar una la dos.

– Au fost zile bune, oftă ducele, când copiii erau mici şi locuiau cu noi. Dar cine s-ar fi gândit că Francis şi Sophia se vor îndrăgosti unul de altul? Nu o primea niciodată să se joace cu el, nici măcar când au crescut. Nu-i aşa, Marcus?

– Din fericire, nu s-au văzut prea mult, fiindcă amândoi au fost plecaţi la şcoală, şi Sophia îşi petrecea cea mai mare parte a vacanţelor la Rushton. Înainte să se întâlnească în primăvara asta, nu se întâlniseră de patru ani.

– Şi acum se pare, Olivia, spuse ducele, că vor să ne facă să ne înrudim prin căsătorie. Cum vă place, ei? V-aţi imaginat că derbedeul de fiu mai mic al meu avea să vă fie ginere? Nu v-aş învinui deloc dacă aţi spune că nu, încheie el râzând din toată inima.

Contele se uită spre soția lui.

– Încă nu am avut timp să discut cu Marcus despre oferta lordului Frances, zise aceasta liniștită. Ar fi nedrept să îmi spun părerea înainte de această discuție, William.

„Un răspuns bun", se gândi contele, privind-o admirativ. Marcus? Îi spusese la fel și mai devreme, afară. Înainte de asta, nu îi spusese pe numele complet încă dinainte de căsătoria lor. Fusese întotdeauna Marc pentru ea. Dar și el îi spusese Olivia, încă de când sosise.

Și așa trebuia să fie. Până la urmă, erau doi străini. Străini care se întâmplaseră să împărtășească niște amintiri și o fiică.

– Oricum, nu e nici timpul, nici locul să discutăm condițiile, spuse ducele. Ah, tinerii părăsesc pianul.

Contele văzu că Sutton o lua de mână pe Sophia, împletindu-și degetele cu ale ei. Își zâmbeau unul altuia de parcă ar fi văzut o lume întreagă oglindită în ochii celuilalt. Și se apropiau.

– Cu permisiunea dumneavoastră, sir, zise Lord Francis, înclinându-se, aș vrea să vă scot fiica la plimbare pe terasa de afară. Vor veni și domnișoara Maxwell, Lady Jennifer, domnul Hathaway și Sir Ridley, dacă o permit părinții doamnelor.

– E o noapte divină, adăugă Sophia. Ne-am uitat pe fereastră acum puțin timp – nu-i așa, Francis – și toate stelele scânteiază și luna strălucește. Spune da, *papa*, te rog! E prea cald aici.

„E foarte drăguță", se gândi tatăl ei, cu ochii ei întunecați și strălucitori, obrajii îmbujorați și o anume strălucire, oferită de o iubire adolescentină și radioasă. Îi amintea de mama ei, deși nu crezuse niciodată că semănau. Însă acum avea ceva din expresia ei. Olivia obișnuia să strălucească așa.

– Mamă, spunea Sophia, fântâna pare uimitoare în lumina lunii. Îți amintești cum era când trăia bunicul aici? Ar trebui să vii afară cu noi. Ar trebui să vii cu *papa*.

Râse şi se întoarse spre el. Ce însoţitori mai buni decât părinţii mei am putea avea, la urma urmei?

– Cred că mama ta e obosită probabil după călătorie, Sophia.

– Şi totuşi, interveni lordul Francis, înclinându-se, nimic nu te adoarme mai repede decât o scurtă plimbare în aer liber, înainte de culcare. Nu-i aşa, Lady Clifton? Nu vreţi să veniţi?

Urmă o scurtă tăcere.

– Olivia? întrebă contele şi se trezi aproape ţinându-şi răsuflarea. Ai vrea să iei puţin aer curat?

– Îţi mulţumesc, răspunse ea după altă scurtă pauză. Cred că ar fi plăcut.

– Atunci o să trimit să-ţi aducă pelerina.

– Când ai ocazia, uită-te în spate, spuse Sophia. Nu acum. Ca din întâmplare, de parcă te-ai uita la stele. Eu nu pot să mă uit fără să pară foarte evident. Se plimbă împreună, Francis? Vorbesc? Nu te uita acum, sau o să creadă că eu ţi-am cerut-o. *Nu acum!*

Lordul Francis întoarse capul peste umăr, fără nici o disimulare şi fără nici un subterfugiu.

– Ea ţine braţul sub braţul lui, raportă el. Nu vorbesc. Oricum, nu vorbeau când m-am uitat eu. Dar poate că unul dintre ei tocmai terminase de vorbit şi se oprise să îşi tragă răsuflarea, în timp ce celălalt nu avea nimic de spus.

– Ţi-am spus să nu te uiţi acum, sâsâi ea. O să creadă că îi spionăm.

– Dacă mi-ar fi trecut prin cap, mi-aş fi scos telescopul afară. Numai că nu l-am adus cu mine la Clifton, bineînţeles. Şi acum, că mă gândesc la asta, nici nu am telescop. Însă mă pot strecura în nişte tufişuri dacă vrei, Soph, ca să observ ce se întâmplă. Crezi că îmi vor simţi lipsa? Nu ştiu cum ar putea, când Lady Jennifer ţipă cu o asemenea veselie. Ce crezi că îi poate spune Hathaway?

– Totul e o glumă pentru tine, nu? Mama şi tata sunt împreună pentru prima dată în paisprezece ani, şi tu nu poţi decât să vorbeşti despre lucruri stupide, ca strecuratul în tufişuri. Iei vreodată ceva în serios?

– Da, Soph. Tocmai mă gândeam că mi s-ar putea agăţa pantalonii în spini.

– Oh! exclamă ea, scuturând din cap.

– Cred că a sosit timpul pentru o privire mişcătoare. Nu putem să-i lăsăm să creadă că înflăcărarea noastră s-a răcit. Până acum, cred că ne-am descurcat remarcabil de bine, nu? Nu ştiu ce crezi tu, Soph, dar eu mă gândesc în mod serios la o carieră teatrală.

– Ai putea foarte bine, răspunse ea pe un ton acru. Aşa ai fi aproape de toate actriţele tale.

– Zâmbeşte, draga mea, spuse el seducător, întorcându-şi faţa pentru ca toţi cei care veneau în urmă să-l vadă din profil şi zâmbindu-i strălucitor. Haide, Soph! Face toţi banii să te văd zâmbind.

Ea întoarse capul, ridică ochii spre el şi zâmbi lent şi fermecător. Lord Francis înclină capul puţin şi îi privi buzele.

– Nici să nu te gândeşti, spuse ea, fără să-şi schimbe deloc expresia. Dacă vrei să-ţi trag o palmă, să-ţi turtesc nasul şi să-ţi învineţesc ochii, nu trebuie decât să te apropii de mine cu un centimetru, Francis.

Faţa lui se apropie cam o jumătate de centimetru.

– E destul de aproape, zise el. Nu că ameninţările tale m-ar opri cu adevărat, dacă aş fi cât de puţin tentat să-ţi fur un sărut, Soph. Dar am sentimentul clar că pumnul tatălui tău mi-ar rupe cu adevărat nasul, dacă aş face-o.

Aşa că se întoarseră amândoi cu faţa înainte, şi nu mai zâmbiră atât de radios.

– Ce facem în continuare? întrebă el. Părinţii mei plănuiesc deja călătorii de nuntă şi fac liste de invitaţi şi se întreabă în ce biserică ar trebui să aibă loc nunta. Şi mama visează deja la nepoţi noi şi se întreabă dacă va fi timp să fie spălate şi călcate hăinuţele de botez ale familiei, după bebeluşul lui Claude şi înainte de al nostru.

Şi în tot acest timp eu stau şi îi privesc mulţumit, de parcă m-ar fi lovit în cap o stea căzătoare.

- Nu-mi place să-i dezamăgesc, dar nu m-aş căsători cu tine, Francis, nici dacă ai fi singurul bărbat de pe pământ.

- În unele privinţe ne potrivim remarcabil de bine, Soph, observă el pe un ton plăcut. Gândim la fel. Nu cred că m-aş căsători cu tine, nici dacă situaţia ar fi aşa cum ai menţionat-o tu, dar la modul invers.

- Nu eşti un gentleman. Nu ai fost niciodată.

- Nu are rost să te îmbufnezi doar pentru că refuz să mă căsătoresc cu tine, Soph. Am fost destul de gentleman ca să îţi permit să refuzi tu prima. Dar destul cu ciorovăiala asta. Ce se întâmplă în continuare? Ne dăm seama dintr-odată că dragostea noastră s-a răcit, ca să pot pleca mâine împreună cu părinţii mei şi să îmi pot relua plăcutul trai de libertin?

- Ţi-ar plăcea, nu? Ţi-ar plăcea să mă abandonezi ca pe un cartof fierbinte de care trebuie să scapi cu orice preţ?

- Într-un singur cuvânt, da. Dar tonul tău îmi dă de înţeles că plănuieşti să mă foloseşti în continuare.

- Bineînţeles că plănuiesc să te folosesc, spuse ea indignată. Dacă pleci mâine sau poimâine, Francis, mama nu va mai trebui să rămână aici şi va pleca acasă şi nu-l va mai vedea niciodată pe tata. Şi aşa se va termina totul. Şi dacă se întâmplă aşa, nu mă voi căsători niciodată, pentru că nu voi permite nimănui să mă momească într-o viaţă atât de nefericită. Ce fac ei? Şi *nu te uita acum!*

Lordul Francis se uită.

- Se plimbă şi vorbesc.

- Vorbesc? întrebă ea înflăcărată. E un semn bun. Nu crezi, Francis?

- Şi noi am vorbit. Şi ne-am certat.

Ea oftă.

- Crezi că şi ei se ceartă?

– Habar n-am. Dar poţi să fii sigură că sunt prea bine-crescuţi ca să ajungă la lovituri de pumn, Soph. Aşa că trebuie să rămân, ca să îi ţin împreună, nu? Crezi că ne vor permite să ne logodim?

– Nu dacă tata ne poate împiedica. A spus că sunt mult prea tânără, chiar dacă am împlinit deja optsprezece ani şi sunt mai mare decât era mama când s-a măritat. Dar asta ar fi intenţia lui, nu? Va trebui să fim nenoroci-ţi, Francis. Să îi ameninţăm că fugim împreună sau că ne sinucidem.

– Pe Jupiter! Ce mai alegere, nu? Lacul sau puţul, aşa o să spui?

– Nu, eu nu. Dar mă aştept s-o spui tu. Eu aş alege sinuciderea fără cea mai mică ezitare. Totuşi, ar fi mai bine dacă şi-ar oferi consimţământul. Se încruntă, gândindu-se. Vrem să ne căsătorim fără întârziere, desigur. O nuntă de vară. Mama va trebui să rămână şi să o plănuiască. Va avea foarte multe de discutat cu tata. Şi poate că nunta noastră le va aminti de nunta lor.

– Ah, nu-mi place deloc să întrerup gândurile astea plăcute, Soph, dar ai vorbit despre nunta noastră! Ce facem după aceea? Nu o terminăm şi cerem să fie anulată?

– Oh. Ai dreptate. Nu poate fi o nuntă adevărată, nu? Dar simpla ei planificare îi va face să-şi aducă aminte. Nu crezi? Şi cum poţi să spui ceea ce tocmai ai spus? Nu ar fi deloc de mirare să mă umileşti, anulând căsătoria şi făcându-i pe toţi să spună că nu te atrag nici cât să te ispitesc în noaptea nunţii noastre.

– Soph, mă bucur că luna nu e chiar plină. Altfel te-aş auzi spunând adevărate nebunii.

– Dar acesta e adevărul, Francis. Nu ai fi putut spune ceva mai insultător nici dacă ai fi vrut cu tot dinadinsul. Aş muri de ruşine.

– Dumnezeule mare! Şi când te gândeşti că am renunţat la o săptămână sau două, sau cinci de viaţă cu adevărat civilizată la Brighton, pentru aşa ceva.

– Vrei să zici o viaţă de pariuri, chefuri şi desfrâu, spuse ea acru.

– Exact asta am spus, nu? E timpul să ne ciugulim şi să uguim din nou, Soph. Să îţi sărut mâna, ce zici?

Îi duse mâna la buze şi o ţinu acolo, în timp ce ea ridica privirile spre el, zâmbindu-i radios.

capitolul 3

Chiar şi după paisprezece ani, exista o anumită familiaritate. Senzaţia familiară a obrazului ei, care ajungea exact la nivelul umărului lui. Modul lui familiar şi deosebit de a-şi ţine braţul, cu braţul ei trecut pe dedesubt. Felul lui de a o trage aproape, astfel încât să-l atingă aproape cu braţul.

Bineînţeles că înainte nu fusese deranjată de asta. Se plimbase întotdeauna alături de el. Când nu îi vedea nimeni, el o ţinea adesea cu braţul pe după umeri, în timp ce ea îl ţinea de talie.

– Buclele tale sunt o pernă foarte comodă pentru obrazul meu, Liv, îi spunea el adesea.

Şi uneori îşi aşeza obrazul pe ele şi sforăia tare, în timp ce ea chicotea şi îi spunea că era un nebunatic.

Dar acum o deranja. Sperase să poată evita amintirile şi comparaţiile. Sperase să poată evita totul, în afara întâlnirilor strict de afaceri. O speranţă smintită, bineînţeles, când durata şederii ei era nesigură şi în casă erau oaspeţi care voiau să se distreze. Şi era vară la Clifton. Vara la Clifton. Un val de amintiri şi nostalgie o inundă.

Marc. Oh, Marc!

– Deci, ce crezi? întrebă el acum, întrerupând tăcerea dintre ei.

– Despre Sophia şi Lord Francis? E prea tânără, Marcus. Are doar optsprezece ani. E încă un copil.

– Da, încuviinţă el, şi amândoi îşi amintiră de un copil şi mai tânăr, care insistase să se căsătorească, în urmă cu optsprezece ani. Doi copii tineri.

– Nu ştie nimic despre viaţă, şi nimic despre oameni. A terminat şcoala de abia de un an şi a stat cu mine la ţară până după Crăciun. Cum ar putea fi pregătită pentru căsătorie?

– Nu e pregătită.

– Știu cum trebuie să fi fost. A fost prinsă de vârtejul strălucitor al sezonului și l-a întâlnit din nou pe Lord Francis, pentru prima dată de când au crescut amândoi, și s-a îndrăgostit de el. Era inevitabil. E un băiat foarte chipeș și fermecător. Dar ea nu știe ce viață protejată a dus. Nu știe că iubirea lor nu are cum să dureze.

– Nu.

– Eu știu cum e. Știu exact ce simte.

– Da.

„Pentru că mi s-a întâmplat exact același lucru." Ea nu rosti cuvintele cu voce tare, dar nici nu trebuia. Atârnau greu în aerul de deasupra lor.

– Ești de acord cu mine, atunci, întrebă el, că trebuie să împiedicăm această logodnă?

– Da. Oh, da!

– Nu va fi ușor. Sunt nebuni unul după celălalt, și tu știi cât de încăpățânată poate fi Sophia. Eu am evitat întotdeauna să o contrazic, ori de câte ori a fost posibil. Mă tem că uneori mi s-a părut imposibil de manevrat. Tu te-ai descurcat întotdeauna mai bine decât mine la capitolul acesta, Olivia.

– Da. Tu ai răsfățat-o mereu, Marcus. Poate că te temeai să nu îi pierzi iubirea. Eu mi-am scos întotdeauna din minte această posibilitate și am refuzat să îi permit să facă ce voia în orice privință.

– O vedeam atât de puțin. Nu am ținut-o niciodată prea mult aici, pentru că simțeam că avea mai mare nevoie de mama ei, decât de tată. Și am crezut întotdeauna că ție îți era dor de ea.

– Da. Îmi era dor, întotdeauna. Oh, Marcus, uită-te la ei! Sunt total acaparați unul de celălalt.

Sophia și Lord Francis se plimbau încă, dar fețele le erau întoarse unul spre celălalt, iar lumina lunii sublinia expresia lui de tandrețe absorbită. Șocată, Olivia se gândi o clipă că era pe cale să-i sărute fiica, dar el își trase capul înapoi și își continuară plimbarea.

– Pe Dumnezeul meu, mormăi contele pe un ton aproape răuvoitor, dacă s-ar fi apropiat încă un centimetru, i-ar fi părut rău.

– Oh, Marcus, spuse contesa, e chiar atât de nebunatic cum ai sugerat? Pare un tânăr atât de plăcut!

– Din câte ştiu, nu are nimic vicios, răspunse lordul Clifton. Se ştie că joacă cărţi puţin cam des şi s-a implicat în multe pariuri scandaloase şi riscante – cum ar fi întrecerile de cabriolete de la Brighton, sau băutul unei halbe de bere la cât mai multe hanuri din Londra într-o singură noapte, fără să cazi lat. Şi petrece mult prea mult timp în culisele actriţelor. Nimic ce nu poate fi depăşit cu timpul, după toate probabilităţile. Are doar douăzeci şi doi de ani.

„Dar tu nu le-ai depăşit." Se întrebă cu nedorită curiozitate dacă Lady Mornington era încă amanta lui sau avea alta acum. Auzise atât de rar veşti despre el. Din câte ştia, era posibil ca Lady Mornington să fie depăşită de patru sau cinci ani. Şi probabil şi era. La urma urmei, nu îi rămăsese credincios soţiei lui nici măcar cinci ani.

– Dar de ce vrea dintr-odată să se căsătorească cu Sophia? întrebă ea. E foarte tânăr, şi purtarea lui sugerează că încă nu e pregătit să se aşeze la casa lui. De ce această schimbare bruscă? Ea e doar un copil.

– Dar un copil foarte drăguţ şi plin de viaţă, observă el. Tu o priveşti prin ochii unei mame, Olivia. Pentru noi, e un copil şi probabil că aşa va fi întotdeauna. Tu erai însărcinată când aveai vârsta ei.

Ea închise o clipă ochii şi îşi aminti. Minunea. Bucuria pură. Viaţa care creştea în ea. Copilul ei şi al lui Marc, rezultatul iubirii lor. Singurul nor – *singurul* care rămăsese în viaţa lor comună, după naşterea Sophiei, fu faptul că minunea nu se mai întâmplase niciodată, că ea nu fusese în stare să rămână însărcinată, în ciuda faptului că făceau dragoste foarte frecvent.

– Da, zise ea. Marcus, trebuie convinsă să renunţe la nebunia asta. Va trebui să vorbesc cu ea mâine. Astăzi

nu am avut nici o şansă. O să-i explic toate pericolele şi dezavantajele unei căsătorii la o vârstă atât de tânără. O să mă asculte. M-a ascultat întotdeauna. Şi dacă nu, atunci trebuie să-ţi exerciţi tu autoritatea. Trebuie să respingi curtea lordului Francis.

– Da, oftă el. Nu va fi uşor, Olivia. William şi Rose par să creadă că logodna e deja un fapt împlinit. Sunt mai mult decât încântaţi. Şi au fost întotdeauna prieteni atât de buni şi de apropiaţi.

– Atunci trebuie să vorbeşti cu ei. Putem vorbi amândoi, dacă vrei. Trebuie să le explicăm că Sophia e prea tânără, că fericirea ei e foarte preţioasă pentru noi, pentru că e singurul nostru copil.

Singura legătură dintre ei în toţi anii aceştia.

– Şi toată lumea are aceleaşi aşteptări. Cred că de asta au fost invitaţi aici. Şi nu mă îndoiesc că şi vecinii cred acelaşi lucru. Cred că acesta e motivul venirii tale. Să ştii că Sophia m-a convins să organizez un bal la sfârşitul săptămânii. Toată lumea se va aştepta să facem anunţul atunci.

– Atunci vor trebui să afle că s-au înşelat. Marcus, nu face o scenă. Mai sunt încă două cupluri afară. Şi i-a sărutat doar mâna.

Simţise cum i se încordau muşchii braţului, şi când ridicase ochii îi văzuse maxilarul încleştându-se, în timp ce se uita încruntat cum îndrăgostitul Lord Francis ducea la buze mâna Sophiei şi o ţinea acolo mult prea mult timp.

– Căţelandru nerușinat, mormăi contele. O să mă duc în culcuşul lui, cu un bici de la cai, şi o să fac ceea ce trebuia să facă Weymouth de ani întregi.

– Purtarea lui nu e foarte nepotrivită, îl linişti ea. Acum că sunt aici, putem rezolva asta împreună, Marcus. Aş zice că totul se va termina în câteva săptămâni, şi apoi ne vom putea întoarce la viaţa noastră normală.

– Sper să ai dreptate.

*

A doua zi, contesa de Clifton stătea pe pervazul ferestrei de la salonaşul apartamentului ei, aşteptându-şi fiica. Trecuse deja mai bine de o oră de la prânz, şi discuţia nu avusese încă loc. Se părea că era foarte dificil să realizezi un lucru serios, de natură personală, în timp ce se punea la cale o petrecere. Erau întotdeauna multe altele de făcut.

În dimineaţa aceea fusese organizată o plimbare călare pentru tineri, însoţiţi de Lord şi Lady Wheatley, părinţii lui Lady Jennifer. Contele li se alăturase. Şi cum la prânz domnişoara Biddeford nu vorbi decât despre boneta pe care ar fi trebuit să şi-o cumpere din sat cu o zi înainte, până la urmă doamna Biddeford fu de acord să îşi ducă fiica iar în sat.

– Deşi va fi o excursie foarte rapidă, adăugase ea. Vreau să joc popice cu ceilalţi.

Câţiva dintre invitaţi erau pe terenul de popice din spatele casei, alături de conte. Sophia fusese invitată să o însoţească pe Rachel, prietena ei, şi doamna Biddeford se uitase întrebătoare spre mama Sophiei. Contesa încuviinţase printr-un gest.

Dar trăsura nu se mai întorcea. Olivia se gândi că era într-adevăr o zi prea frumoasă ca să stai în casă şi privi spre fântână şi spre grădinile englezeşti din faţa casei, apoi spre parcul din depărtare, care se întindea în valuri pe o distanţă de mai mulţi kilometri. Se îndrăgostise de Clifton Court de la prima vizită, deşi cu ocazia aceea i se dăduse mica odaie chinezească din spatele casei, care dădea spre grădinile de la bucătărie, spre sere şi livezi, spre pajişti, terenul de popice şi pădurea din vest.

Pădurea. Şi grădina secretă. Se întrebă dacă mai era acolo: o grădiniţă încântătoare de flori în mijlocul pădurii, împrejmuită din toate părţile de un zid acoperit de iederă, în care nu puteai intra decât pe poarta de stejar, încuiată pe dinafară sau zăvorâtă pe dinăuntru.

Fusese proiectată de şi pentru sora infirmă a bunicului lui Marcus, care murise cu mult înainte de prima vizită a Oliviei. Marcus o dusese acolo a doua zi după

ce logodna lor devenise oficială şi cu o lună înainte de nuntă - o perioadă în care se considera potrivit să poarte scurte conversaţii doar ei doi, fără nici un însoţitor.

Acolo o sărutase prima dată...

Contesa se ridică brusc în picioare şi începu să se plimbe neliniştită prin cameră, îndreptând un tablou, scuturând o pernă, trecând prin uşa deschisă în dormitorul ei şi apoi în budoar. Îşi verifică înfăţişarea în oglindă şi îşi mai parfumă o dată încheieturile palmelor. Şi se uită la uşa închisă din faţa celei deschise care ducea spre dormitorul ei.

Îşi pusese întrebări în privinţa ei din după-amiaza trecută, de când sosise. Nu era prea sigură. Apartamentul ei fusese al fostei contese. Dar poate că el se mutase în altă parte. Atinse uşor mânerul uşii şi ascultă. Tăcere. Probabil că era încuiată, oricum.

Răsuci uşor mânerul şi simţi cum uşa se deschidea. Nu era încuiată. O împinse, cu inima bătându-i incomod, simţindu-se ca o hoaţă. Probabil că era o cameră neocupată.

Pe o etajeră era un castron pentru bărbierit şi un pămătuf, perii şi piepteni şi sticle de colonie pe masă. Un halat de brocart albastru fusese aruncat pe spătarul unui scaun, o pereche de papuci de casă din piele fuseseră împinşi fără grijă dedesubt. Pe scaun era o carte.

Fără să vrea, se uită prin cameră, prin uşa deschisă care ducea spre un dormitor la fel de mare ca al ei, deşi patul înalt, cu baldachin şi perdele bogate, era lucrat mult mai fin decât al ei. Pe pat era altă carte, vizibilă prin perdelele laterale, care erau prinse cu un cordon.

Singura parte a camerei pe care o putea vedea era o noptieră pe care se afla un singur tablou înrămat. Era întors cu spatele la ea. Oricum nu l-ar fi putut vedea clar din uşa de legătură dintre budoarele lor.

Se întrebă dacă nu era cumva portretul *ei*. I se spusese că Lady Mornington era o femeie încântătoare. Dar poate că acum era altcineva. Cineva mai tânăr. Cineva de vârsta Sophiei, poate. Oricum ar fi fost, nu voia

să vadă. Una era să știe despre destrăbălările lui, să se gândească la ele în momentele în care nu se putea forța să nu o facă, să își imagineze femeia cu care avea legături în prezent. Și alta era s-o vadă. Să vadă fața femeii – a uneia dintre femeile – cu care comitea adulter.

Nu voia să vadă. Și totuși era deja în ușa dormitorului, privind nervoasă ușa dinspre hol, așteptându-se să se deschidă în orice clipă. Ascultă din nou. Tăcere.

Tabloul era întors, așa că el îl putea vedea din pat. Chiar nu era în stare să trăiască fără ea, atunci? Dorea să rezolve cât mai repede treaba cu Sophia ca să se poată întoarce la ea? Întinzând fără să vrea mâna și întorcând tabloul, Olivia spera că nu era foarte tânără, nici foarte drăguță.

Dar era foarte tânără. Și zâmbitoare, și fericită. Și însărcinată, deși pictorul omisese acest detaliu. Pe atunci protestase, spunându-i lui Marc că nu arăta bine. Îl implorase să aștepte până născtea. Dar Marc putea să fie la fel de încăpățânat ca fiica lui acum. Îi spusese că voia un portret care să îi semene, ca să o aibă tot timpul alături, chiar și atunci când era ocupată cu vizitele sau bârfea cu prietenele ei. Își aminti că își dăduse seama, oarecum șocată, că el se temea să aștepte, că își imagina că putea muri la naștere. Așa că fusese de acord.

Și tabloul era acum pe noptiera de lângă patul lui, întors în așa fel încât să-l poată vedea de pe pernă. Îl lăsase oare pentru că fusese întotdeauna acolo – din forța obișnuinței, poate – fără să-l observe mai mult decât observa restul mobilelor din cameră? Sau îl pusese anume pentru această ocazie, pentru cazul în care ar fi avut un motiv să se uite în camera lui, așa cum se uita acum?

Zâmbetul acela fusese pentru el. Nu o lăsase niciodată singură în timpul plictisitoarelor ședințe de pozat. Vorbise și vorbise, și îi spusese povești nesfârșite și amuzante, până când pictorul îl privise mustrător, pentru că ea râdea prea mult.

Zâmbetul acela fusese pentru el.

Marc!

Închise ochii şi inspiră încet.

Apoi auzi o uşă deschizându-se în depărtare, şi deschise ochii pe loc. Puse tabloul înapoi în poziţia originală, cu degete grăbite, şi străbătu în grabă ambele încăperi, oprindu-se doar o clipă ca să-i aşeze papucii de casă unul lângă altul sub scaun. Probabil că valetul lui nu îi văzuse. Marc nu fusese niciodată renumit pentru simţul ordinii. Închise uşa dintre budoare şi se sprijini de ea, respirând uşurată.

Ce Dumnezeu ar fi putut spune dacă el ar fi prins-o?

– Mamă? se auzi vocea Sophiei din dormitor.

– Aici, strigă contesa, ieşind în grabă din budoar.

Fiica ei se uita roată, din uşa salonaşului.

– Credeam că te-ai hotărât să rămâi în sat până la căderea nopţii.

– Odată ce am ajuns acolo, doamna Biddeford şi-a adus aminte că dorea tot felul de lucruri. Şi Rachel s-a hotărât că nu îi plăcea boneta, până la urmă. Dar după ce am ieşit din prăvălie şi am făcut toate celelalte cumpărături şi ne-am întors la trăsură, s-a răzgândit din nou şi nu am avut ce face decât să coborâm din nou şi să ne întoarcem după ea. Şi apoi ne-a asigurat tot drumul spre casă că trebuia să aştepte până se întorcea în oraş, încheie ea râzând.

– Sophia, spuse mama ei, trebuie să vorbim.

– Oh, vai de mine, răspunse fata. Când îmi zâmbeşti în felul acesta, mamă, ştiu întotdeauna că eşti serioasă.

– Stai jos, zise contesa, conducându-şi fiica înapoi în salonaş.

– E vorba despre Francis, nu? zise Sophia, privindu-şi neliniştită mama şi oprindu-se în mijlocul încăperii. Nu îţi place de el, mamă? Ţi-l aminteşti de când era un băieţel, nu-i aşa, când îmi făcea întotdeauna glume proaste, pentru că eu îl urmăream peste tot? Dar asta a fost în copilărie, mamă. Toţi băieţii sunt aşa, nişte fiinţe oribile. Sau poate că ai auzit de curând ceva rău despre el. Şi-a cam făcut de cap, mamă. Aşa fac tinerii. Dar acum totul

a rămas în urmă. Şi se spune, ştii, că libertinii pocăiţi sunt cei mai buni soţi.

– Oh, Sophia, răspunse contesa, râzând fără să vrea. Mai ai de debitat multe inepţii? Vino şi stai jos, te rog, şi spune-mi cum au început toate astea. Nu l-ai văzut pe lordul Francis de câţiva ani, nu-i aşa? Nu-mi amintesc să fi spus nici o vorbă bună despre el până acum.

Sophia oftă şi se lăsă să cadă pe o sofa.

– Dar toată aversiunea pe care o simţeam unul faţă de altul s-a transformat în iubire. El e minunat, mamă! Nu-mi imaginam că e posibil să simţi aşa ceva. Aşa ai simţit şi tu faţă de tata?

– Cred că da. Sophia, toate astea mi se par foarte dificile. Până anul trecut nu am avut probleme cu tine. Dacă nu eram de acord într-o chestiune importantă, hotăram pur şi simplu în locul tău, fie că-ţi plăcea, fie că nu. Acum nu mai e atât de uşor să te forţez să faci ceea ce doresc, chiar dacă experienţa mea de viaţă mai bogată mă ajută să văd realitatea mai clar decât tine.

Sophia se ridică din nou în picioare şi se îndreptă spre una dintre ferestrele înalte.

– Înseamnă că nu ai de gând să îmi interzici să mă căsătoresc cu Francis, atunci? Dar tata se pregăteşte s-o facă, nu? Şi tu doreşti s-o faci, nu-i aşa? Dar de ce, dacă el e fiul unui duce care e prietenul cel mai apropiat al tatei, şi suntem atât de îndrăgostiţi?

– Sophia, spuse cu toată seriozitatea mama ei, eşti atât de tânără. Atât de sigură că nimic nu se va schimba vreodată, că fericirea până la adânci bătrâneţi există. Cum să-ţi explic că viaţa nu e chiar aşa, că viitorul tău trebuie plănuit cu mintea, nu cu inima? Ştiu că o asemenea idee îţi depăşeşte capacitatea de înţelegere şi te îngrozeşte. Mie aşa mi s-ar fi părut, pe când aveam vârsta ta.

Sophia se întoarse să se uite la ea.

– Trebuie să nu îl mai iubesc pe Francis doar pentru că tu nu îl mai iubeşti pe tata? Istoria trebuie să se repete întotdeauna?

– Sophia. Contesa părea nenorocită. Eu nu am... nu asta s-a întâmplat între mine şi tatăl tău. Nu din cauza asta te sfătuiesc să judeci mai bine.

– Ba da, din cauza asta. Toate fetele pe care le cunosc şi-au făcut debutul la şaptesprezece sau optsprezece ani, sau plănuiesc să şi-l facă. Şi toate mamele şi taţii lor aşteaptă cu nerăbdare ca ele să încheie căsătorii convenabile. Aşa se procedează. Altfel, de ce s-ar spune că, primăvara, Londra se transformă într-un Târg al Căsătoriilor? Şi cine ar putea fi mai eligibil decât Francis? E adevărat că e fiul cel mai mic, dar e fiul cel mai mic al unui duce şi are o porţiune mare, chiar şi fără moştenirea pe care o aşteaptă de la mătuşa lui. E adevărat că se spune că şi-a cam făcut de cap, dar ce gentleman nu îşi face de cap? Majoritatea fetelor pe care le cunosc, şi mamele lor de asemenea, ar face moarte de om pentru o cerere în căsătorie de la Francis. Cynthia nu trebuie decât să se uite la el, ca să roşească şi acum. De ce numai tu şi tata spuneţi că sunt prea tânără? Pentru că tu erai prea tânără, mamă?

– Da, răspunse tristă Olivia. Nu vreau să faci greşeala pe care am făcut-o eu, Sophia.

– Dar alte căsătorii funcţionează. Ducele şi ducesa sunt încă împreună, la fel ca domnul şi doamna Maxwell, Lord şi Lady Wheatley şi – oh, toată lumea în afară de tine şi de tata. Sunteţi singurul cuplu căsătorit din câte cunosc care trăieşte separat. De ce ai încetat să-l iubeşti pe tata?

Contesa se simţi oribil, de parcă ar fi pierdut controlul discuţiei. Nu decurgea deloc aşa cum planificase.

– Nu asta s-a întâmplat, răspunse ea, privindu-şi mâinile.

– Atunci ce s-a întâmplat?

Ea ridică privirea.

– Oh, Sophia, el e soţul meu şi tatăl tău. Nu am încetat să-l iubesc.

- Şi totuşi, nu l-ai văzut de când aveam patru ani şi până ieri. A fost vina lui, atunci? El a încetat să te iubească?

- Nu. Nu ştiu. Nu ştiu, Sophia. Ceva s-a întâmplat. Nu a avut nici o legătură cu tine. Şi eu nu am încetat să-l iubesc.

- Încă îl mai iubeşti, atunci? întrebă Sophia, cu o scânteie de triumf în privire. Nu ai stat deloc cu el astăzi, nu? Dar e normal să vă simţiţi ciudat împreună, la început. O să vă simţiţi mai în largul vostru odată cu trecerea timpului.

- Sophia, spuse contesa.

- Eşti de zece ori mai drăguţă decât ea, oricum, zise Sophia.

- Ea? Olivia ridică din sprâncene.

- Decât Lady Mornington, izbucni Sophia. Ştii despre ea, nu? E amanta tatei. Dar nu e nici pe departe la fel de drăguţă, şi trebuie să vadă şi el, acum că tu ai venit acasă.

Olivia înghiţi în sec. Deci tot Lady Mornington? După şase ani? Legătura cu amanta durase mai mult decât căsătoria? Însemna că o iubea pe femeia aceea. Cu o iubire mai trainică decât fusese prima.

- Sophia, rosti ea cu blândeţe, nu am venit aici ca să stau. Am venit aici doar ca să fiu alături de tatăl tău şi să discutăm toţi trei despre viitorul tău, fără să ne mai deranjăm să scriem scrisori. De îndată ce totul se va aranja într-un fel sau altul, mă voi întoarce acasă din nou. Rushton e casa mea. Asta e casa tatălui tău. Dar ne-am îndepărtat foarte mult de subiectul pe care voiam să-l discut cu tine.

Sophia îi zâmbi radioasă.

- Nu, nu ne-am îndepărtat. După ce mă voi logodi cu Francis, eu şi cu tine şi cu tata vom discuta despre nuntă. Va fi mult mai uşor decât să încercăm s-o facem prin scrisori. Şi de vreme ce dorim să citim strigările de îndată ce se anunţă logodna, ai putea să rămâi şi pentru

nuntă. Este mult prea departe ca să te întorci aici din Lincolnshire, la mai puţin de o lună de la plecare.

– Sophia, ai fost teribil de rănită de faptul că eu şi tata am trăit separaţi majoritatea vieţii tale? Să ştii că nu a fost deloc vina ta. Şi eu şi tata te iubim mai mult decât pe oricine din lume. Şi nu pot să spun că mariajul meu a fost o greşeală, vezi tu, pentru că fără el nu ai fi existat tu. Şi sunt cât se poate de sigură că şi tata simte la fel. Dar ce ne facem cu tine şi cu lordul Francis? Vino te rog şi stai jos din nou, ca să vorbim raţional despre asta!

– Vrem să ne căsătorim în biserica din sat, spuse Sophia înflăcărată, aşezându-se lângă mama ei, chiar dacă nu vor încăpea decât familia şi prietenii apropiaţi. Vreau să mă căsătoresc acolo unde te-ai căsătorit tu cu tata, şi Francis a spus că vrea să se căsătorească oriunde, numai să fiu eu mireasa care vine spre el prin naos, râse ea. Spune cele mai absurde lucruri. Spune-mi cum a fost să te căsătoreşti aici, mamă. Tata te-a sărutat la altar? Ai plâns? Eu m-am născut după mai puţin de un an, nu? Cred că aţi fost foarte îndrăgostiţi.

Olivia oftă.

– Oh, Sophia. Da, am fost. Ai fost un copil născut din dragoste. Nu trebuie să te îndoieşti niciodată de asta.

capitolul 4

Lordul Francis Sutton, care stătea lângă terenul de popice pentru că terminase de jucat, trase braţul Sophiei pe sub braţul lui. Îi zâmbi afectuos, apoi făcu câţiva paşi cu ea, ca să nu mai fie auzit de jucători şi nici de spectatorii adunaţi acolo.

– Cred că de vină e vârsta, care mă afectează neobişnuit de repede, sau vreo boală ciudată care m-a lovit în ultimele două luni şi îşi urmează cursul. Sau poate e aerul de la ţară, sau mâncărurile de la ţară. Oricum, rezultatul e o surzenie ciudată. Ce ai spus?

– Poate fi convinsă, spuse înflăcărată Sophia, îmbujorându-se într-un mod foarte atrăgător. Expresia ei putea fi luată cu uşurinţă drept una de completă adoraţie, deşi nu era deloc aşa. E neliniştită din cauza legăturii noastre, Francis, dar doar pentru că se gândeşte la fericirea mea. A spus – sau a sugerat foarte convingător – că nu ne va interzice să ne căsătorim, chiar dacă mă sfătuieşte foarte insistent să nu o fac.

– Partea asta am înţeles-o foarte bine. Probabil că ai vorbit mai tare şi mai clar când ai spus asta. Nu am înţeles partea următoare – sau cred că nu am înţeles-o, în orice caz.

– Partea despre nuntă? I-am spus că suntem nerăbdători să ne căsătorim în biserica din sat, sau că eu sunt nerăbdătoare, în orice caz, şi că tu nu vrei decât să îmi faci pe plac. I-am spus că de îndată ce se citesc strigările, poate să rămână şi să ne ajute să planificăm nunta.

– Te apropii. Cred că a fost următoarea propoziţie.

– Vrem să citim strigările imediat după anunţarea logodnei.

– Asta era. Şi te-aş fi putut scuti de plictiseala de a repeta, Soph. Am auzit corect de prima dată. Pot să te întreb

ceva? Încerci să mă păcălești și să mă prinzi în capcana căsătoriei? Joci un joc mai inteligent decât toate femeile care au pus ochii pe mine? E bine că nu porți corset, Soph - nu porți, nu? Pentru că în momentul acesta ar fi pocnit și i-ar fi sărit șireturile cât colo.

- Ei bine! reuși să spună Sophia în cele din urmă. Ce îngâmfare! Ce îngâmfare nemărginită! Toate femeile. *Toate?* Cât de multe duzini au fost, Francis? Cât de multe sute? Sau ar trebui să merg mai departe? M-aș căsători mai degrabă cu un broscoi decât cu tine. M-aș căsători mai degrabă cu un șarpe decât...

- Am înțeles ce vrei să spui, zise el zâmbindu-i și mai afectuos și ridicându-i o clipă mâna la buze. Atunci înseamnă că ai o minte de găină, Soph? Zâmbește, draga mea.

Ea zâmbi.

- Nu mă mai lua cu „draga mea", te rog, rosti ea printre dinți.

- Când ești pe scenă, trebuie să îți pui toată inima și tot sufletul în piesă. Odată ce se citesc strigările, draga mea, vom fi amândoi morți pentru lume. E destul de rău să trebuiască să înfrunți ruperea unei logodne, Soph. Dar asta? Nici nu se pune problema.

Lacrimi țâșniră din ochii ei.

- Dar ea o să se întoarcă acasă. De îndată ce situația se aranjează într-un fel sau altul, se va întoarce la Rushton. Fie că ne logodim, fie că nu, o să plece. Și ce rost are să ne logodim, Francis, dacă ea nu rămâne?

- Ce rost, într-adevăr?

- O să rămână numai dacă trebuie să pregătească nunta.

Lordul Francis se scărpină în cap și rămase câteva momente nemișcat, în aparență privindu-i pe jucătorii de popice.

- Poate că da, Soph. Dar dacă va merge oricum acasă, chiar după ce ne căsătorim? Asta e întrebarea. Dar ce vorbesc eu despre *după ce* ne căsătorim? Nebunia e molipsitoare. Trebuie să fie.

– Încă îl iubeşte pe tata. Până la urmă, a recunoscut-o faţă de mine. Şi trebuie să o iubească şi el, Francis. E mult mai drăguţă decât amanta lui.

– Dumnezeule mare, Soph. Nu ar trebui să ştii nimic despre amante, şi chiar dacă ştii, cuvântul acesta nu ar trebui să îţi iasă de pe buze.

– Drăguţa lui, atunci, zise ea exasperată. Metresa...

– Da, zise el, răsucind puţin capul ca să se uite la un nor pufos care plutea. Lady Clifton arată cu siguranţă mai bine decât Lady Mornington. Dar asta nu înseamnă că el o doreşte mai mult, Soph. Dacă vrei să ştii părerea mea, a încerca să îi aduci din nou împreună după paisprezece ani e totuna cu a bate calul mort din proverb. Oh, Doamne, iar dai apă la şoareci?

– Nu, răspunse ea îmbufnată, pornind cu paşi repezi spre casă. Doar o insectă care mi-a intrat în ochi, asta e totul. Şi soarele e prea strălucitor. Am uitat să-mi aduc umbreluţa cu mine.

El o ajunse din urmă, îi luă braţul sub braţul lui şi o bătu uşurel pe mână.

– Poate că mă înşel. Poate că mă înşel, Soph.

– Nu, nu te înşeli, spuse ea, scotocindu-se peste tot după o batistă şi luând-o apoi pe cea pe care i-o oferea el. A fost aici toată ziua de ieri şi de abia şi-au spus un cuvânt unul altuia, în afară de cele câteva cuvinte pe care le-au schimbat aseară pe terasă, unde i-am silit să iasă împreună. Nu există nici o speranţă. Ea o să se întoarcă acasă, fie că o face mâine, săptămâna viitoare sau luna viitoare.

Lordul Francis îşi îndoi degetele care se aflau pe braţul lui, sub degetele ei.

– Poate că au nevoie doar de timp; trebuie să fie stânjenitor să te întâlneşti din nou după atâţia ani, cu atâţia oameni în jur, care te privesc interesaţi. Poate că îşi vor rezolva conflictele cu timpul.

– Oh, crezi într-adevăr asta? întrebă ea, privindu-l plină de speranţă.

– Da, o cred. Nu, păstrează batista, Soph. Arată cam murată. Cu siguranţă că nu eşti una dintre femeile acelea care pot să plângă fără să li se înroşească ochii, nu?

– Oh! Cuvântul „compliment" nu se află în vocabularul tău, nu-i aşa, Francis? Îmi pare rău din inimă că trebuie să mă însoţeşti în toată urâţenia mea. Poate că ar trebui să reînvii unul dintre vechile tale trucuri. Reuşeai să scapi întotdeauna de mine, de obicei aruncându-mă undeva.

– Întotdeauna am considerat că insula a fost cel mai bun loc. Câte ore ai stat acolo? Şi ai fi stat mai mult, dacă nu i-aş fi şoptit până la urmă lui Claude unde erai.

– A fost foarte crud din partea ta să vâsleşti înapoi spre ţărm, înainte să pot coborî din copac, mai ales că ştiai că nu puteam înota şi că apa era prea adâncă pentru altceva.

– După asta, nu i-am mai încredinţat niciodată un secret lui Claude. Aproape că şi-a rupt un picior, grăbindu-se să îi spună veştile bune tatălui nostru. După aceea m-a durut atât de tare posteriorul, că nu am mai putut sta jos tot restul zilei.

– Oricum nu mai rămăsese mult din zi, remarcă ea acru.

El râni.

– Chiar crezi că mai există speranţe?

Francis ridică din umeri.

– Tatăl tău s-a dus deja de pe terenul de popice. Poate că vorbesc chiar acum.

– Crezi? Se uită înapoi la terenul de popice, ca să verifice dacă tatăl ei dispăruse într-adevăr. Înseamnă că vrei s-o faci, Francis?

– Ce să fac? întrebă el bănuitor.

– Să permiţi să fie făcute anunţurile, dacă ei sunt de acord cu logodna noastră. O s-o faci?

– Şi să permit să aibă loc şi ceremonia? Şi călătoria de nuntă, în speranţa că ea va rămâne aici ca să ne întâmpine când ne întoarcem acasă? Şi să concepem primul nostru copil, în speranţa că ea va rămâne nouă luni aici,

în așteptarea fericitului eveniment, și pentru botezul care urmează? Poate că putem face zece copii unul după altul, Soph. Sau chiar o duzină. Poate că la sfârșitul acestei perioade, mama ta va considera că nu merită să se întoarcă la Rushton. Până atunci, odrasla noastră cea mai mare o să ajungă la vârsta căsătoriei.

– Îți bați joc de sentimentele mele, ca de obicei. Nu o să ajungem atât de departe, Francis. Bineînțeles că nu. Voi anula logodna înainte de nuntă, orice s-ar întâmpla. Ai cuvântul meu.

– Dumnezeule mare, Soph. Ai idee ce scandal va fi?

– Nu-mi pasă de scandal.

– Ba o să-ți pese. Nimeni nu va mai dori să se asocieze cu tine, după ce l-ai părăsit în fața altarului pe fiul unui duce.

– Îmi convine. Ți-am spus deja că nu am de gând să mă căsătoresc cu nimeni. Nu vreau să fiu atinsă, nici cu o prăjină, nici cu altceva.

– Nu vorbesc numai despre pretendenți. Nimeni nu te va invita nicăieri, Soph. Vei fi o declasată, o paria.

– Fleacuri!

– Ei bine, să nu spui că nu te-am avertizat. Dar dă-i drumul și fă-o dacă trebuie. Vreau să spun, atât timp cât am cuvântul tău că mă vei părăsi. Pentru că eu sigur nu aș fi în stare.

– Oh, Francis, spuse ea, privindu-l cu ochi strălucitori, ce bun ești. Nu credeam că o să fiu în stare să te conving. Ești minunat!

– Soph, se încruntă el, te rog să nu mai folosești cu atâta entuziasm cuvinte ca *bun* și *minunat*. Când vin din partea ta, mă neliniștesc foarte tare. Cred că ar fi mai bine să sperăm ca tatăl tău să nu fie de acord și să mă trimită la plimbare. De fapt, ar fi mai bine s-o sperăm din toată inima.

– O nuntă în biserica din sat, spuse ea, cu o privire visătoare. În sunetul clopotelor, în cântecul corului, cu parohul îmbrăcat cu cele mai mărețe veșminte. Și în cântec

de orgă. Oh, Francis, nu se poate să nu le amintească de nunta lor şi să nu-i afecteze, nu? *Nu-i aşa?*

– Ah, Bedlam, Bedlam[1]. Se pare că uşile tale sunt larg deschise pentru mine, şi mă cheamă.

Contele de Clifton aproape că terminase o partidă de popice atunci când îşi văzu fiica ieşind din casă. Însemna că Olivia vorbise cu ea. Doamna Biddeford ieşise afară de aproape o oră.

Se simţi mai relaxat. Probabil că Olivia îi băgase minţile în cap Sophiei. Părea să aibă un talent special în această privinţă. Se simţise foarte uşurat atunci când primise scrisoarea prin care îl anunţa că soseşte. Foarte uşurat – dar mai fusese şi altceva. Nu era deloc sigur că voia s-o vadă din nou, chiar dacă portretul ei îl urmărea oriunde mergea.

Stătea întotdeauna lângă patul lui, şi era ultimul lucru pe care îl vedea seara înainte de a stinge lumânările şi primul pe care îl vedea dimineaţa, înainte de a se ridica din pat.

Dar între un portret şi realitate existau câteva diferenţe.

La sfârşitul partidei, se scuză şi râse când Lord Wheatley observă că avea să fie o plăcere să se lipsească de un asemenea expert.

– Pariez că îţi petreci fiecare moment al verii exersând aici, Clifton, numai ca să ne poţi face pe noi, restul muritorilor ordinari, să arătăm ca nişte mocofani neîndemânatici.

– Am şi o umbrelă specială, uriaşă, pe care o folosesc ca să exersez şi în zilele ploioase, ripostă contele, astfel că nu pierd nici un moment.

Observă că Sophia şi Sutton se depărtaseră puţin de ceilalţi, şi erau cufundaţi într-o conversaţie. Ce îi spunea ea oare? Dar nu părea deosebit de nefericită. Aşa că nu ezită să îi lase să dispară din ochii lui. Erau înconjuraţi

[1] Faimos spital de psihiatrie din Londra, fondat în 1247, în timpul domniei lui Henric al III-lea (n.tr)

de invitaţii lui, inclusiv chiar de părinţii lui Sutton. Aşa că se înapoie în casă.

Soţia lui nu era în apartamentele ei particulare. Nu era nici în salon, nici în camera de zi şi nici în celelalte saloane. Când se gândi în cele din urmă să întrebe, un lacheu îi spuse că Excelenţa Sa ieşise afară. Se dusese oare la terenul de popice? Dar ar fi trecut pe lângă ea pe drum. Ieşi pe terasă şi se uită pe toate aleile din grădina englezească. Erau pustii. După ce coborî în grădină, ca să vadă şi fâşia care nu se vedea de pe terasă, descoperi că băncile din jurul fântânii erau pustii.

Unde putea fi? În sat? Dar dacă ar fi avut nevoie de ceva, s-ar fi dus desigur cu familia Biddeford şi cu Sophia mai devreme. În grădina secretă? Să se fi dus acolo? Oare şi-o mai amintea?

În ultimii ani, tatăl lui o lăsase să se deterioreze. După înmormântarea lui, se dusese acolo şi descoperise că încuietoarea era ruginită şi plantele din grădină mult prea crescute. Se oprise în locul în care o sărutase pentru prima dată pe Livy, şi se simţi mai pustiit decât se simţise în cimitir, când se uitase la sicriul în care se afla tot ce mai rămăsese dintr-un tată prea iubit. Simţea că starea grădinii oglindea cumva starea vieţii lui. Ar fi putut să o cureţe şi să o repună în drepturi, dar i se părea o sarcină monumentală şi oarecum inutilă.

De ce să curăţi o grădină despre care nu ştia aproape nimeni, de care nu îi păsa aproape nici unei persoane vii? La urma urmei, în jurul casei erau grădini destul de mari, şi mai erau şi kilometri bine îngrijiţi ai parcului de dincolo de ele. Cine avea nevoie de o grădină mică, ascunsă în mijlocul unei păduri?

Până la urmă, hotărâse că el era cel care avea nevoie de ea. Ca şi portretul, era o mică amintire care îi rămăsese de la ea. Ea iubise grădina. În toată luna dinaintea căsătoriei, el ştiuse unde s-o găsească şi se dusese adesea la ea. Ea nu închidea niciodată poarta pe dinăuntru, deşi atunci când erau împreună o închiseseră de multe ori, ca să se poată săruta liniştiţi, fără să îi vadă lumea.

Oare își amintise? Se dusese acolo? Nu ar fi fost exact ultimul loc în care să fi mers?

Și totuși, sperase asta de la început. Lăsase poarta descuiată, fiindcă știa că ea venea, sperând că avea s-o regăsească, sperând să nu intre nimeni altcineva. Nu îi voia pe invitații lui în grădina secretă, și nici măcar pe Sophia.

Străbătu pădurea, ținându-se departe de aleea principală, până ajunse la zidul îmbrăcat în iederă. Poarta boltită era aproape ascunsă de iederă. Era închisă. Puse mâna pe mâner. Nu avea cum să fie acolo. Era cel mai nepotrivit loc în care să o caute. Și chiar dacă era, nu era bine să intre. Dacă venise acolo, probabil că își dorea liniște și intimitate. Dacă era acolo, ar fi zăvorât poarta pe dinăuntru.

Dar nu o zăvorâse. Când ridică ivărul, lunecă pe balamalele bine unse.

Contrastul dintre scena din grădină și peisajul de afară ar fi tăiat răsuflarea unui străin care nu se aștepta la asta. Afară erau doar copaci bătrâni și înalți, culori mohorâte și penumbră. Înăuntru erau flori minunate, frumusețe și culoare cultivată. Cadranul solar din mijloc era înconjurat de pomi fructiferi sensibili, care trecuseră de perioada înfloririi, dar nu aveau încă fructe. De o parte și de cealaltă a cărării pietruite era iarbă moale și verde, iar în colțurile opuse erau grădini de pietre, smălțuite cu o bogăție de flori. Pe ziduri se cățărau trandafirii.

Grădinarii contelui petreceau o foarte mare parte din timpul lor în grădina secretă, păstrând-o imaculată.

Ea stătea pe o piatră netedă, într-una din grădinile de pietre, înconjurându-și genunchii cu brațele. Verdele rochiei de muselină era la fel de proaspăt ca și iarba. El închise încet poarta în urma lui. Nu o zăvorî. Ea îl privea nemișcată, cu sprâncenele ridicate.

– Înseamnă că ai păstrat-o, Marcus, nu?

– Da, răspunse el, pășind spre ea.

– De ce?

Pentru un timp, el nu răspunse. Cum i-ar fi putut spune adevăratul motiv?

– Dintr-un sentiment al familiei, bănuiesc, zise în cele din urmă. Şi pentru că, atunci când un lucru e minunat de frumos, simţi nevoia să te agăţi de el.

Ea încuviinţă. Părea mulţumită de răspuns.

Marcus se gândi că şi ea era minunat de frumoasă. Portretul de lângă patul lui nu îi înfăţişa toată frumuseţea. Şi totuşi, tinereţea înmugurită nu mai era acolo. Ea era o femeie, mult mai încântătoare decât o simplă fată.

– Ei bine? zise el.

– Nu ştiu dacă îi putem opri, Marcus. E hotărâtă să se căsătorească şi nimic din ce i-am spus nu a făcut-o să se îndoiască câtuşi de puţin de înţelepciunea deciziei ei.

– Ai dat greş?

– I-am spus de la început că nu am de gând să o mai tratez ca pe un copil şi să hotărăsc în locul ei. I-am spus că nu voi interzice relaţia lor, deşi e foarte posibil ca tu s-o faci. Dar i-am spus şi că voi face tot ce-mi stă în puteri ca s-o conving că face o mare greşeală, insistând.

– Nu interzici relaţia lor? se încruntă el.

– Are optsprezece ani, Marcus. Eu eram o doamnă căsătorită la vârsta ei.

– Dar nu-şi dă seama ce prostie e să-şi piardă capul din cauza primului bărbat pe care l-a văzut? Are optsprezece ani, Olivia, pentru numele lui Dumnezeu. Este un copil.

– Dar mi-a reamintit că toate fetele din lumea bună pe care le-a văzut la Londra veniseră să fie prezentate şi să îşi găsească soţi. Aşa se face. Şi are dreptate, Marcus.

– Înseamnă că aprobi relaţia lor? El puse un picior pe o piatră, puţin mai jos de cea pe care stătea ea, şi îşi sprijini cotul pe genunchi. Crezi că ar trebui să aprobăm logodna?

Olivia păru tulburată.

– Nu ştiu. Toate instinctele mele sunt împotrivă. Nu pot să cred că va fi fericită cu lordul Francis. Şi nu pot

să cred că ştie ce vrea sau că îşi dă seama că a fi îndrăgostit nu e întotdeauna o bază solidă pentru căsătorie. Dar când i-am spus toate argumentele astea, s-a ridicat împotriva mea.

El o privi luând o garoafă de grădină şi ducând-o la nas.

– A spus că e din cauza mea şi a ta, începu ea, ridicând fruntea şi uitându-se la el. A spus că ne opunem pentru că propria noastră căsătorie a dat greş şi ni se pare imposibil să credem că a ei va funcţiona. A enumerat alte căsătorii care nu au dat greş. De fapt, căsătoria noastră e singura, din câte ştie ea.

El înghiţi în sec.

– Marcus, ar putea avea dreptate? Suntem prea pesimişti şi prea protectori? Am simţi la fel dacă nu s-ar fi întâmplat nimic şi am fi rămas împreună? Sau ne-am simţi mai degrabă mulţumiţi că vrea să se mărite cu fiul cel mai mic al lui Rose şi al lui William? În ciuda reputaţiei lui, nu am fi oare mulţumiţi? El pare să ţină extrem de mult la ea. Nu ştiu răspunsul. Nu mă pot pune în locul unei femei căsătorite normale şi mulţumite, ca să ştiu ce aş simţi. Am venit aici să mă gândesc şi să încerc să găsesc răspunsul.

Nici el nu se putea gândi la un răspuns. Îi privi capul plecat, părul mătăsos şi aproape blond împărţit într-o cărare dreaptă şi dat spre spate. Şi o văzu răsucind garoafa şi îngropându-şi nasul în ea. Dacă nu s-ar fi întâmplat nimic. Dacă Lowry nu s-ar fi hotărât să se însoare la Londra şi nu l-ar fi invitat pe el şi pe Livy la nuntă. Dacă el nu ar fi fost atât de nerăbdător să meargă, pentru că Lowry era un prieten foarte apropiat de la Oxford. Dacă Sophia nu ar fi făcut pojar doar cu o zi înainte de plecare, şi Livy nu l-ar fi convins, cu totul împotriva voinţei lui, să meargă pentru că se gândise atâta la asta. Dacă Lowry nu ar fi dat petrecerea aceea stupidă, cu două nopţi înaintea nunţii, şi nu ar fi băut în neştire.

Dacă restul colegilor de la universitate nu ar fi râs de el pentru că era un bărbat atât de aşezat şi căsătorit

la o vârstă atât de tânără, şi nu l-ar fi provocat să meargă cu ei la o anumită tavernă rău famată. Dacă nu ar fi fost atât de beat şi nebun, nebun, nebun. După aceea nu mai reuşise să-şi amintească niciodată numele fetei sau cum arăta. Numai faptul că se culcase cu ea şi nu îi plăcuse deloc ce făcea şi se urâse după ce îi plătise şi ieşise clătinându-se pe stradă şi vomitase în canal, spre nesfârşitul amuzament al colegilor care mai erau încă cu el.

Căţelandru nebun şi idiot! După ce se purtase aşa, ar fi trebuit să îşi aducă la tăcere conştiinţa şi să uite experienţa. Fata nu însemnase nimic pentru el şi ştia că nici unul dintre prietenii lui nu ar fi spus ce făcuse. Ştia că nu avea să mai fie niciodată ispitit să facă aşa ceva.

Dar se întorsese acasă şi se ţinuse departe de Livy patru zile întregi, uluind-o cu insistenţa lui de a verifica registrele şi de a vedea ce se întâmplase pe proprietate de când plecase. Şi noaptea se simţea prea rău şi prea obosit ca să facă dragoste cu ea. În cea de-a patra noapte, nu mai fusese în stare să doarmă în patul ei. Se dusese în dormitorul lui, pe care îl folosea atât de rar.

– Ce se întâmplă, Marc? întrebase ea, venind încet în dormitorul întunecat după o jumătate de oră, în timp ce el se uita pe fereastră.

– Nu se întâmplă nimic. O simplă durere de stomac, Livy.

– Ce s-a întâmplat la Londra?

– Nimic. O nuntă. Petreceri. Prea multă mâncare şi băutură, Livy. O să mă simt mai bine în curând.

– Există altcineva? şoptise ea.

– Nu!

Rostise cuvântul aproape ţipând, şi se întorsese cu faţa spre ea. Ar fi trebuit să traverseze încăperea, să o ia în braţe, să o sărute, să o ducă din nou în camera ei şi să facă dragoste. Odată ce ar fi intrat în trupul ei familiar şi iubit, ar fi putut uita. Şi chiar dacă nu ar fi uitat, nu ar fi trebuit să-i spună. Niciodată.

– A fost o fată, izbucni el. O târfă. Un nimeni, Livy. Nu-mi pot aminti nici măcar cum o chema sau cum

arăta. Eram ameţit şi m-au provocat. Nu a însemnat nimic. Nimic, Livy. Pe tine te iubesc. Numai pe tine. Ştii asta. Ea nu a însemnat nimic. Nu se va mai întâmpla. Ţi-o promit!

Chiar şi în întuneric, văzuse oroarea şi aversiunea de pe faţa ei. Nu spusese nimic, rămăseseră uitându-se unul la celălalt, la mâna lui întinsă spre ea.

Şi apoi ea se întorsese şi fugise. Când o ajunsese din urmă, împletindu-se, atât dormitorul ei, cât şi budoarul erau încuiate.

Refuzase să-l ierte. Şi continuase să refuze până când fusese silit să creadă că nu avea să-l ierte niciodată.

Ea lăsă garoafa pe piatra de lângă ea.

– Crezi că ar trebui să vorbesc cu Sutton, atunci, şi să aflu care sunt intenţiile şi perspectivele lui? Crezi că ar trebui să ne oferim consimţământul, dacă răspunsurile lui sunt satisfăcătoare şi pare să fie sincer şi are de gând să se poarte bine cu Sophia? Asta crezi că ar trebui să fac, Olivia?

– Nu ştiu, răspunse ea, ridicând din nou privirea. Trebuie să luăm cea mai importantă decizie din viaţă cu privire la ea, Marcus, şi raţiunea şi bunul-simţ nu mai par suficiente ca să ne orienteze. Ce ar fi raţional sau cu judecată? Mama şi tata şi părinţii tăi nu ne-au oprit să ne căsătorim când au văzut că eram hotărâţi s-o facem.

– Nu.

Ea întinse mâinile în poală, cu palmele în sus, şi le privi.

– Poate că ar fi trebuit.

– Da.

– Dar asta înseamnă că noi ar trebui s-o oprim pe Sophia? Poate că se va dovedi o căsnicie fericită.

– Da.

– Oh, Marcus, spuse ea, ridicând faţa spre el, ce crezi? Mi-ar plăcea atât de mult ca tu să iei decizia, pentru că eşti tatăl ei. Dar ştiu că nu ar fi drept.

– Mi-a trecut prin minte că peste şase luni, sau un an, sau doi va trebui să trecem din nou prin asta, Olivia,

dacă spunem nu de data asta. Şi cred că Sophia va fi întotdeauna prea tânără, şi tânărul va avea întotdeauna vreun defect.

– Da, zâmbi ea trist.

– Cred că ar fi mai bine să aud ce are de spus Sutton.

– Da.

– Nu am de gând să-i uşurez sarcina.

Olivia zâmbi.

– Îmi amintesc că ai spus că tatăl meu a fost un adevărat căpcăun. Deşi în mod normal era cel mai blând dintre oameni.

– Aveai şaptesprezece ani, şi erai singura lui fiică.

– Da.

– Înseamnă că eşti pregătită să accepţi logodna asta?

– Bănuiesc că da. Sophia a spus că vor să fie citite strigările imediat, Marcus. Îşi doresc să facă nunta la vară, în biserica din sat.

– Chiar aşa? întrebă el. Şi îşi aminti dintr-odată de Olivia, cu faţa ridicată spre el, cu o expresie tandră şi uimită, şi foarte vulnerabilă, în timp ce preotul îi declara soţ şi soţie. Era o amintire amestecată cu sunetul orgii şi mirosul florilor, şi dangătul clopotelor. Înseamnă că o să rămâi până după nuntă?

Obrajii ei se îmbujorară.

– Dacă va fi o nuntă, răspunse ea. Da, dacă am voie.

– Asta e casa ta.

Ea clătină din cap.

– Nu. Rushton e casa mea.

– Eşti fericită, Olivia? întrebă el şi îşi dori să nu fi îndreptat conversaţia asupra unui domeniu atât de personal.

Pentru o clipă, ea nu răspunse.

– Mulţumită, zise în cele din urmă. Am casa mea şi grădina, cărţile şi muzica. Şi biserica, operele de caritate şi prietenii mei.

– Clarence? E încă prietenul tău? Îl văd rareori în oraş.

– Nu merge des. Preferă să rămână la ţară. Da, e încă prietenul meu. La fel ca o duzină de alţi oameni.

– Mă bucur. Nu ai vrut niciodată să foloseşti casa din Londra, chiar dacă eu te-am asigurat că nu aveam să fiu acolo.

– Nu. Sunt mai fericită acasă.

– Mi-a plăcut întotdeauna locul acela. Mă bucur că eşti mulţumită acolo.

– Da.

Olivia se îndreptă şi coborî piciorul pe iarbă.

– Te întorci în casă cu mine? Sau preferi să mai rămâi puţin aici?

– O să mai rămân.

El încuviinţă şi se întoarse. Dar vocea ei îl opri când puse mâna pe zăvorul porţii.

– Marcus. El se întoarse şi o privi peste umăr. Mă bucur că ai păstrat grădina.

El zâmbi şi ieşi afară, în pădure.

„Am păstrat-o pentru tine", voise să-i spună. Dar nu ar fi fost strict adevărat. O păstrase pentru el însuşi. Pentru că îi amintea de Livy şi de perfecţiunea vieţii pe care o împărtăşiseră aproape cinci ani, înainte ca el s-o distrugă printr-un singur gest, încercând să dovedească unei hoarde de bărbaţi beţi care nu însemnau nimic pentru el că era un bărbat adevărat.

Închise poarta în urma lui, în tăcere.

capitolul 5

Râzând după o rundă deosebit de energică şi aşezându-se ca să îşi recapete suflarea, contesa de Clifton se gândi că nu mai jucase şarade de ani în şir. Lua parte la fiecare reuniune şi eveniment social din împrejurimile Rushtonului, dar în ultimii ani fusese considerată o membră a generaţiei mai vârstnice şi şezuse alături de aceştia, mulţumindu-se să observe sporturile mai energice ale tinerilor.

Dar Sophia insistase ca în seara asta să se alăture şi ea jocului, iar domnul Hathaway îi susţinuse cererea. Curând după cină, în timp ce domnii li se alăturau doamnelor, Marcus ieşise din salon, luându-l pe Lord Francis cu el. De atunci, Sophia fusese mereu îmbujorată şi agitată.

Un lacheu intră în cameră şi vorbi cu ducele şi cu ducesa, înainte de a se întoarce spre Olivia.

– Excelenţa Sa vă roagă să îi faceţi plăcerea de a-l însoţi în bibliotecă, doamnă, îi spuse el încet şi apoi se uită în jur după Sophia.

Contesa le zâmbi ducelui şi ducesei, şi se îndreptară toţi trei spre uşă.

– Aşa că nefericirea noastră va lua sfârşit, Olivia, spuse Excelenţa Sa. Va fi da sau nu, nu-i aşa? chicoti el.

– Întrevederea a durat destul de mult, desigur, spuse ducesa. O oră întreagă. Credeţi că au vorbit despre asta tot timpul?

– Şi în felul acesta, Olivia, continuă ducele, în timp ce se opreau cu toţii în faţa bibliotecii şi aşteptau ca alt lacheu să le deschidă uşile, o să scăpăm de ultimul nostru băiat, iar dumneata de singura dumitale fată, în acelaşi timp. În afară de sosirea nepoţilor, nimic nu ne va mai tulbura bătrâneţile.

Contele era singurul ocupant al bibliotecii. Stătea cu spatele la şemineu şi mâinile la spate. Le zâmbi.

- Ei bine, Marcus, spuse ducele, ai fost suficient de impresionat de neisprăvitul de fiu al meu sau l-ai trimis învârtindu-se?

- Am fost de acord să îi ceară mâna Sophiei. Cred că o face chiar în momentul acesta.

- Splendid, splendid, zise ducele, frecându-şi mâinile, în timp ce ducesa scotocea în buzunar după o batistă, iar contesa îşi privea soţul. Şi când va fi nunta? Înainte de Crăciun, sper. Întotdeauna am spus că nu are rost să mai aşteptăm, odată ce intenţiile au fost exprimate.

- Peste o lună. Fiul tău doreşte să anunţe logodna în seara asta, William, dacă Sophia e de acord - şi nu cred că există multe îndoieli în privinţa asta. Vrea să fie făcute primele anunţuri duminică.

Ducesa ţipă şi îşi îngropă faţa în batistă.

- Aici? întrebă Excelenţa Sa. Nu la St. George, precum ceilalţi băieţi ai noştri? Ei bine, trebuie să recunosc că o nuntă la ţară are farmecul ei. Tu te-ai căsătorit aici cu Olivia, nu-i aşa, Marcus? O nuntă fermecătoare, din câte îmi amintesc. Deci Francis se dovedeşte la fel de impulsiv ca întotdeauna, nu-i aşa, şi insistă să nu se mai întârzie? Nu o lua aşa acum, Rosie. N-a murit nimeni. Şi, de fapt, s-ar putea ca mica Sophia să îl refuze.

- Dar cum vom putea face totul într-o lună? se jelui ducesa. Olivia?

- Sunt sigură că se poate face, răspunse contesa pe un ton liniştitor. Invitaţiile pot fi trimise mâine. Ele sunt cea mai mare urgenţă. Apoi putem să ne aşezăm şi să plănuim toate celelalte.

- Cred că măcar în seara asta putem să ne relaxăm, interveni contele, şi să aşteptăm să vedem ce se întâmplă. Vă rog să luaţi loc, Rose. Olivia? Şi tu, William. Ce vă pot oferi de băut?

- E aproape ca în vechile timpuri, spuse încântat ducele după câteva minute, când erau toţi aşezaţi comod, cu băuturile în mână.

Era şi nu era, se gândi Olivia. Erau împreună toţi patru, vorbind, aparent relaxaţi, aşa cum fuseseră adesea în trecut. Dar ea nu mai era aşezată lângă soţul ei, cu mâinile aproape atingându-li-se - nu îşi incomodaseră niciodată familia sau prietenii arătându-şi afecţiunea în public. El stătea pe un scaun lângă şemineu, ea, pe sofa lângă ducesă. Şi nu se mai simţea parte din grup. Cei trei îşi continuaseră prietenia mai bine de paisprezece ani, în timp ce ea fusese la Rushton.

În după-amiaza aceea, stabilise cu Marcus să permită logodna, dacă întrevederea lui cu lordul Francis era satisfăcătoare. Nu ştia încă dacă luaseră hotărârea corectă. Probabil că nu aveau să ştie până nu treceau câţiva ani şi vedeau cum evolua căsătoria. Dar îşi dorea totuşi să poată face ceva ca să o împiedice.

Dacă nu avea să fie nici o căsătorie, se putea întoarce acasă fără întârziere. Acasă, la siguranţa şi familiaritatea Rusthtonului şi la prietenii ei - în mod deosebit Clarence şi Emma Burnett.

Dar acum trebuia să mai rămână cel puţin o lună la Clifton, în mijlocul agitaţiei febrile a unei nunţi care se apropia. Şi trebuia să fie la biserica din sat. Va fi foarte dificil.

Şi la fel de dificil avea să fie să îşi petreacă zilele alături de el, amestecându-se cu invitaţii lui. Şi vor exista nenumărate ocazii în care vor rămâne singuri, făcând pregătirile. Avea să fie greu de îndurat. Exact atât de greu cum se aşteptase. Şi mai mult chiar.

El era atât de atrăgător. Înainte nu se gândise niciodată la acest cuvânt anume cu privire la el. Fusese extraordinar de chipeş şi plin de viaţă şi foarte, foarte drag. Dar nu-şi amintea să fi simţit atracţia aceasta dureroasă faţă de masculinitatea lui. Nu era un sentiment plăcut. Nu voia să simtă aşa ceva. Nu era o şcolăriţă care să ofteze după un bărbat chipeş. Era o femeie matură.

În plus, el era Marc - Marcus -, şi ea nu voia să îşi amintească de o căsătorie care eşuase cu atâta vreme înainte şi de nefericirea cu care se luptase un an întreg,

chinuindu-se să iasă din iad şi să revină la viaţă. Voia să aibă pace din nou. Şi ştia foarte bine ce îl făcuse cu mult mai atrăgător decât fusese atunci când erau împreună. Era experienţa - experienţa câştigată cu nenumărate alte femei.

Nu voia să aibă nimic de-a face cu experienţa lui. Îl prefera pe inocentul ei Marc.

După mai puţin de o jumătate de oră, fură întrerupţi de deschiderea bruscă şi neanunţată a uşilor şi de sosirea Sophiei şi a lordului Francis, mână în mână, cu feţele zâmbitoare şi strălucitoare.

- Ah, zise Lord Francis, sunteţi toţi aici. Foarte bine. Sophia tocmai a fost de acord să se căsătorească cu mine.

- Am fost, întări ea, roşind şi râzând.

Se ridicară toţi dintr-odată, vorbind şi râzând. Şi ducesa îşi duse din nou batista la ochi.

- Oh, băiatul meu! Bebeluşul meu. Mi se pare că nu a trecut mai mult de un an de când învăţai să mergi.

Îl îmbrăţişă plângând.

- Sophia, fiica mea, spuse ducele, deschizându-şi braţele, te-am dorit ca noră de când puteai să urci scările după băieţii mei, dar nu le mai puteai coborî. Şi acum dorinţa noastră se va împlini. Vino să te îmbrăţişeze tata-socru!

Se părea că toată lumea trebuia să îmbrăţişeze pe toată lumea. Olivia suportă o îmbrăţişare de urs din partea ducelui, care o asigură că era cum nu se poate mai mulţumit de strângerea legăturilor dintre familiile lor, şi una înlăcrimată de la ducesă. Sophia o cuprinse în braţe şi o făcu să danseze în cerc, declarând că acum aveau o lună întreagă împreună, cu toţii. Lordul Francis îi zâmbi timid, până când ea îi cuprinse faţa în palme şi îl sărută pe obraz şi îi spuse că avea să fie mândră de el ca ginere.

Şi apoi se întoarse zâmbind de la lordul Francis, şi soţul ei era acolo, eliberându-şi fiica. Ducesa plângea tare în braţele soţului ei, lamentându-se de faptul

că bebeluşul lor îi părăsea şi că nu mai aveau de aşteptat alte nunţi, până nu creşteau fetele lui Bertie.

– Ei bine, Olivia, îi spuse contele, zâmbindu-i. Se pare că suntem părinţii miresei.

– Da.

Îşi muşcă buzele şi îşi simţi muşchii feţei înţepeniţi de emoţia neaşteptată a momentului.

Şi apoi el o prinse în braţe şi o strânse tare lângă trupul lui. Pentru că nu avea unde să-şi pună propriile braţe, le puse pe după gâtul lui.

Şi nu simţi decât şoc. Şoc pentru că bărbatul acesta mai vârstnic, mai lat în umeri, cu părul întunecat înspicat, era fără îndoială Marc. Fără nici o îndoială. Poate că de vină era felul în care o ţinea. Sau felul în care o făcea să se lipească de el. Sau colonia lui familiară. Şi altceva, ceva nedefinit.

Marc!

Obrazul lui îi atinse o clipă obrazul.

– Trebuie să fim fericiţi pentru ei, Olivia, murmură el la urechea ei. Trebuie să credem că vor fi fericiţi.

– Da.

Ea închise ochii şi se trezi singură din nou, conştientă de râsul tunător al ducelui, de smiorcăielile ducesei şi de sporovăiala Sophiei.

Şi îl privi pe lordul Francis cuprinzând-o pe Sophia pe după umeri, trăgând-o mai aproape de el şi plecând fruntea ca să o sărute scurt, dar exact pe buze. O clipă, mamei ei i se păru că fata era uluită, aproape furioasă, dar apoi se făcu stacojie, în timp ce toţi ceilalţi râdeau.

– Vrem să ne căsătorim de îndată ce se fac anunţurile, spuse Lord Francis. Nu-i aşa, Soph? Nu merită să mai mergeţi acasă. Avem de sărbătorit o nuntă.

– Să mergem acasă! exclamă ducesa. Ai auzit asta, Olivia? Vom fi norocoşi cu adevărat, Francis, dacă vom avea timp să mergem la culcare în luna următoare. Ai idee ce înseamnă să planifici o nuntă? Nu, bineînţeles că nu ai. Eşti doar un bărbat. Olivia, draga mea, mă ia durerea de cap numai când mă gândesc la luna care urmează.

Ducele chicoti.

– Ceea ce vrea Rose de fapt să spună, Olivia, e că e în elementul ei acum şi vai de cel care încearcă să o văduvească de plăcerea pură de a se jelui în gura mare din cauza nunţii care urmează.

– Ne îndreptăm spre salon? sugeră ducele. Invitaţii noştri se vor întreba de ce i-am abandonat atâta vreme, deşi cred că au ghicit. Cred că am de anunţat o logodnă, împreună cu soţia mea. Olivia? Îi întinse braţul.

– Şi ce ţi-ai închipuit că faci în bibliotecă? întrebă Sophia de îndată ce se îndepărtară suficient de mult de restul lumii.

I se permisese să iasă afară cu lordul Francis, ca să respire puţin aer curat, având în vedere că acum erau logodiţi oficial. Toţi ceilalţi se declaraseră prea obosiţi după o zi de activităţi în aer liber şi o seară de şarade, şi refuzaseră să-i însoţească. Sau poate că aveau prea mult tact. Aşa că porniră pe una dintre cărările diagonale dintre straturile de flori.

– Adică? întrebă el, încruntându-se. Tocmai anunţaserăm logodna noastră, şi am încercat să par suficient de înnebunit.

– Poţi să pari suficient de înnebunit şi fără să mă săruţi pe buze. Pe viitor te vei ţine departe de buzele mele, Francis, dacă ştii ce e bine pentru tine. Ai fost foarte norocos că nu te-am muşcat zdravăn.

– Dacă nu-ţi poţi controla pasiunea, Soph, ar fi mai bine să mă mişti de gât în loc să mă muşti de buze. Ca să pot acoperi dovezile cu lavaliera.

– Oh, eşti dezgustător. Ce femeie în toate minţile ar vrea să te muşte de gât? Uh!

– Când te-am sărutat, ai căpătat o nuanţă foarte interesantă de stacojiu. Mă gândeam că aveai de gând să leşini în braţele mele, Soph.

– Da, ei bine, ai spus că atunci când joci un rol tinzi să intri cu totul în pielea lui. Trebuia să-i conving pe mama şi tata că era primul meu sărut.

– Şi probabil că aşa a şi fost. Nu-i aşa?

– Ai vrea tu să ştii! zise ea, întorcându-şi capul.

El chicoti.

– Nu ţi se potriveşte să fii atât de mondenă, Soph. Oricum, în următoarele zile va trebui să furăm câteva sărutări. Oamenii se aşteaptă la asta.

– Oh, prostii!

– Probabil că sunt o duzină de oameni înşiraţi la ferestrele întunecate ale casei chiar acum, sperând doar să vadă cum ni se contopesc siluetele.

– Ce idee ridicolă, zise ea, aruncând o privire spre casă. Nu văd nici un spectator.

– Normal. Doar nu te aşteptai să fie postaţi în faţa geamurilor cu câte o lumânare în fiecare mână, nu, Soph? Se feresc să fie văzuţi sau se ascund după perdele.

– Uneori, Francis, cred că ai gărgăuni în cap.

– Sună dureros. Ce zici, le dăruim nişte emoţii tari?

– Ce?

– S-ar putea ca tatăl şi mama ta să fie printre ei.

– Mama şi tata nu m-ar spiona, se indignă ea.

– Nu ar considera că te spionează. Ar vrea să vadă cu ochii lor că au luat decizia corectă în privinţa noastră, Soph. Ar vrea să vadă că nu ne certăm, nici nu mergem la o distanţă de cinci metri.

– Ei bine, nici nu mergem. La o distanţă de cinci metri, vreau să zic. Dar ne certăm întotdeauna.

– Cred că ar fi mai bine să facem lucrurile aşa cum trebuie. Stai liniştită, Soph, cât timp te sărut.

– Numai să pui mâna pe mine, zise ea indignată, şi o să te...

– Va trebui să pun amândouă mâinile şi gura. Nu te temi, nu-i aşa?

– Să mă tem? întrebă ea pe un ton batjocoritor. De tine, Francis?

– Situaţia este exact aşa cum mă gândeam, zise el, oprindu-se şi punând o mână pe braţul ei. Te temi.

– Ei bine. Dintre toate...

– Jumătate de minut ar fi un interval destul de decent pentru o pereche care tocmai s-a logodit, cred. Numără încet până la treizeci, Soph. Așa nu o să te mai gândești la nervii tăi.

Și în timp ce ea se uita încă la el cu un amestec de indignare, stânjeneală și teamă, el își așeză buzele peste buzele ei, îi prinse brațul liber cu cealaltă mână și o lipi de el.

– Ce faci? Când ajunse cu numărătoarea la douăzeci și unu, ea își trase capul pe spate și se uită urât la el. Ce crezi că faci?

– De fapt, încercam să îți deschid buzele cu limba, Soph. E puțin cam plictisitor să stai cu buzele pe buzele altcuiva, nu crezi?

– Nu, nu cred. Asta nu face parte din rol. Nu putem fi văzuți din casă. Și dacă am fost văzuți, fără îndoială că tata o să apară imediat aici, fluturând un bici deasupra capului. Să nu mai faci niciodată asta. *Niciodată*, m-ai auzit? Mă face să mă simt foarte caraghioasă.

– Chiar așa, Soph? rânji el. Să știi că ai face mai bine să nu te îndrăgostești de mine. Nu vreau să fiu răspunzător pentru inimi frânte și alte lucruri asemănătoare.

– Să știi, Francis, că nu cred că am cunoscut pe nimeni – pe nimeni, bărbat sau femeie – care să fie măcar jumătate din cât ești tu de încrezut. Să mă îndrăgostesc de tine, ce să zic! Mai degrabă m-aș îndrăgosti de un broscoi. M-aș îndrăgosti mai ușor...

– ... de un șarpe. Uneori nu ești foarte originală, Soph. Schimbăm subiectul, ce zici? Ești fericită în sfârșit? Ești satisfăcută?

– Oh, Francis. Ea își ridică ochii spre el cu un zâmbet radios, și își reluară plimbarea. Nu a fost minunat? Chiar mai mult decât ți-ai fi putut imagina? S-au îmbrățișat. Ai văzut? S-au îmbrățișat cu adevărat. Și cred că el a sărutat-o pe obraz. Și în salon a rămas la braț cu ea, în timp ce toată lumea a venit să ne felicite, și i-a ținut mâna în mâna lui, și a spus „soția mea și cu mine", de parcă ar fi avut cea mai normală căsătorie. Ai observat,

Francis? Totul va fi în regulă, nu? După o lună, nu se poate ca totul să nu fie în regulă.

– A fost promițător, desigur. Dar nu pot să nu simt că am mers puțin mai departe decât ne așteptam, Soph. Dumnezeule mare, cred că mama a udat trei batiste. Și toți erau atât de mulțumiți.

– Mama ta și cu mama mea se vor bucura să ne plănuiască nunta, îi zâmbi ea. Nu trebuie să uităm că lista de invitați trebuie făcută mâine-dimineață, imediat după micul dejun. Trebuie să te gândești la prietenii speciali pe care vrei să-i inviți, Francis, în afară de domnul Hathaway și de Sir Ridley, care sunt deja aici, și o să mă gândesc și eu. Cred că nu voi putea dormi la noapte.

– Soph.

– Ce e?

Lordul Francis oftă.

– Nimic. Doar un gând neînsemnat din lumea rațională căreia îi aparțineam cândva.

– Oh, asta, zise ea, devenind serioasă. Da, bineînțeles.

Contele de Clifton ar fi putut trece prin ușa care îi lega budoarul de budoarul ei. La urma urmei, ea era soția lui, și existase o perioadă în care ușa dintre camerele lor era în permanență deschisă. Dar timpurile se schimbaseră, bineînțeles. Sau ar fi putut să bată la ușă și să aștepte să-i răspundă camerista ei. Le putea auzi pe amândouă vorbind după ușă. Dar era ceva înjositor să bați la ușa budoarului propriei tale soții.

Făcu un ocol până la ușa salonașului ei și bătu.

Camerista îi deschise și, după câteva minute, ea ieși îmbrăcată din dormitor. Dar probabil că o luase prin surprindere. Poate că ar fi trebuit să lase vizita pe mai târziu, pe la mijlocul dimineții. Părul ei nu fusese strâns. Îi atârna mătăsos și strălucitor până la mijlocul spatelui. Ea și-l dăduse după urechi. Încercă să nu se uite. Înainte avea părul scurt.

– Am venit să văd dacă nu te-ai răzgândit, începu el, zâmbind.

Dumnezeule, dar era frumoasă.

– A doua oară, a treia sau a treizecea oară, îi răspunse ea, întorcându-i zâmbetul. Cred că va trebui să înţelegem că nu putem trăi viaţa în locul ei, Marcus, aşa cum părinţii noştri nu au putut trăi în locul nostru.

– Par destul de fericiţi.

– El e un tânăr simpatic. Cred că farmecul lui nu e doar de suprafaţă. Îmi place.

– Pare ciudat să îl văd sărutându-mi fiica în bibliotecă şi să nu mai am dreptul să-i trag un pumn în faţă.

– Oh, Marcus, a fost o fetiţă atât de veselă, nu-i aşa?

– Îţi aminteşti cum obişnuia să încerce să alerge pe iarbă înainte să înveţe să meargă? Când cădea mereu, nu se întrista, ci se înfuria, râse el.

– Şi apoi tu o luai pe umeri. Şi ea se agăţa cu pumnii de părul tău, aşa că obişnuiai să juri că o să chelești înainte de a împlini treizeci de ani.

Dintr-odată, el se întoarse şi traversă încăperea ca să se uite pe fereastră.

– Ai observat că în seara asta a repetat de multe ori un lucru, Olivia?

– Despre faptul că vom fi împreună luna viitoare? Da. Nu a spus-o numai o dată.

– Nu a zis niciodată prea multe. Am crezut întotdeauna că accepta situaţia aşa cum era. Poate că a acceptat-o. Poate că numai faptul că e aici cu noi a făcut-o să-şi dea seama că a crescut fără o familie.

– Da. Nici eu nu îmi dădusem seama de asta, Marcus.

– Luna asta va fi foarte importantă pentru ea. *Noi* vom fi foarte importanţi pentru ea. Noi doi împreună. Mama şi tatăl ei.

– Da.

El se întoarse şi o privi gânditor.

– Putem face pace pentru o lună? Ştiu că m-ai privit cu antipatie ani la rând, Olivia, şi ţi-ai făcut o viaţă nouă numai a ta, în care nu este loc pentru o căsnicie veche. Şi ştiu că a existat o stânjeneală teribilă între noi de când ai venit – suntem şi nu suntem căsătoriţi

în același timp, părinții separați ai aceluiași copil. Putem să fim mai uniți măcar în aparență - de dragul Sophiei? E posibil?

Ea îl privi țintă, cu fața palidă. Fără să vrea, se gândi că arăta așa cum arătase în dimineața în care plecase de acasă ca să nu se mai întoarcă niciodată, deși pe atunci nici nu visa că nu avea s-o vadă timp de paisprezece ani.

Marcus plecase ca să îi ofere câteva săptămâni în care să se împace cu infidelitatea lui. Ca să îi ofere câteva săptămâni în care să-l ierte.

Dar ea nu-l iertase niciodată.

Olivia își trecu limba peste buze.

- Aș face orice în lume pentru Sophia. Știi asta.

- Da. La fel și eu. Dar va însemna ceva mai mult decât să locuim sub același acoperiș timp de o lună.

- Va fi ca aseară? Mâna mea pe brațul tău? „Soția mea și cu mine"? „Fiica noastră"?

- Să ne zâmbim. Să facem lucruri împreună.

- Să planificăm nunta împreună.

- Poți s-o faci, Olivia? Poți să-ți ascunzi aversiunea față de mine timp de o lună - cel puțin în public?

Ea ridică privirea spre el.

- Da. Timp de o lună, Marcus. De dragul Sophiei.

- O familie timp de o lună. Cred că va fi important pentru ea, Olivia.

- Da.

- Să coborâm la micul dejun, atunci, spuse el, întinzându-i brațul.

- Trebuie să-mi fac părul.

Marcus zâmbi oarecum amuzat.

- Este încântător! Îmi place lung, deși mi-au plăcut întotdeauna și buclele. Du-te și aranjează-l! Te aștept aici, da?

- Bine.

El o privi ieșind din cameră și se întoarse la fereastră. O familie pentru o lună. Era un gând plăcut și seducător. Dar nu-i putea permite să îi ia în stăpânire

sentimentele. După nunta Sophiei, ea se va întoarce acasă. Se va întoarce la Rushton. Nu trebuie să lase emoţiile să rupă zăgazul luna asta. Avusese nevoie de prea mulţi ani ca să ridice acest stăvilar.

capitolul 6

Era imposibil să inviţi toată înalta societate, aşa cum se părea că voia să facă ducesa. Oricât de mare era Clifton Court, exista un număr limitat de oaspeţi care puteau fi găzduiţi în camerele sale. Şi biserica din sat nu era mare. Iar contele sublinie că membrilor lumii bune nu le-ar fi plăcut să stea afară în trăsurile lor sau în picioare în curtea bisericii în timpul ceremoniei de nuntă, pentru că înăuntru nu era loc pentru ei.

Aşa că lista invitaţilor trebuia alcătuită cu grijă. Toţi oaspeţii care se aflau atunci în casă erau dispuşi şi dornici să rămână sau cel puţin să se întoarcă. Apoi urma familia şi prietenii apropiaţi - cei ai Sophiei, ai lordului Francis, ai ducelui şi ai ducesei, ai contesei şi ai contelui.

Consfătuirea părţilor interesate dură două ore întregi şi apoi, în cele din urmă, lista fu exact atât de lungă cât trebuia. Apoi Excelenţa Sa, Olivia şi Sophia se aşezară să îşi petreacă restul dimineţii scriind invitaţiile, în timp ce bărbaţii se duceau în sat să îl viziteze pe paroh.

După prânz, contele insistă ca toată lumea să ia o pauză de la pregătirile de nuntă, ca să iasă călare câteva ore şi să participe la un picnic de după-amiază pe dealul din nordul casei.

- La urma urmei, o asigură el pe alarmata ducesă, care insista că nu mai rămăseseră destule ore ca să aranjeze totul în mod satisfăcător, nu vrem ca dumneata şi Olivia să arătaţi frânte în ziua nunţii, nu-i aşa, Rose? Şi te asigur că am o menajeră cât se poate de competentă şi o bucătăreasă care face chiar acum planurile ca să se asigure că nu vom muri de foame. Am trimis şi după majoritatea personalului din casa mea de la Londra.

– Şi este o zi frumoasă, iubirea mea, îi spuse ducele. Mult prea încântătoare ca să fie irosită înăuntru, în istericale.

– Nu avem nici un fel de istericale, nu-i aşa, Olivia? Suntem ocupate, pur şi simplu.

– În plus, adăugă Lord Clifton, ceilalţi oaspeţi au fost aproape ruşinos de neglijaţi timp de o jumătate de zi. Olivia, puteţi să vă grăbiţi?

– Mai avem nevoie de o jumătate de oră ca să terminăm invitaţiile. Şi chiar trebuie trimise astăzi, Marcus.

– Jumătate de oră, atunci. Nici o clipă în plus.

Şi astfel, la începutul după-amiezii, porniră cu toţii călare, cu pălăriile pe ochi ca să-i protejeze de strălucirea soarelui. Străbătură aleile netede ale parcului din sudul casei şi apoi se întoarseră de-a lungul malurilor împădurite ale râului, care forma limita de est a parcului. În faţa lor se întindeau cât vedeau cu ochii câmpurile cultivate. Râul şerpuia înapoi în jurul casei până când, în cele din urmă, călăreţii se îndepărtară de el, îndreptându-se spre dealul acoperit cu iarbă-neagră, care se afla în nordul casei, la distanţă de câţiva kilometri. Căruţele cu mâncare şi lacheii îi aşteptau.

Plimbarea călare fusese lungă, chiar dacă arborii de lângă râu îi adăpostiseră de căldura arzătoare a soarelui. Descălecară cu toţii la picioarele dealului şi lăsară caii liberi să pască iarba de acolo. Cei mai mulţi dintre oaspeţi se îndreptară recunoscători spre cuverturile aşezate pe o ridicătură de la jumătatea dealului şi acceptară pahare de vin de la lachei.

– Cu asta mi-am făcut norma de călărie pe anul acesta, zise Lady Wheatley. Şi e mult mai mare decât anul trecut.

Câteva persoane izbucniră în râs.

– Eu nu mă simt bine dacă nu încep fiecare zi cu o plimbare călare de cinci kilometri, spuse doamna Biddeford. Deşi trebuie să mărturisesc că nu am energia copiilor de aici. Arătă cu o grimasă spre câţiva tineri,

care urcau panta spre vârful dealului, însoțiți de conte și contesă.

– Draga de Olivia, zise ducesa. Arată bine, nu-i așa? Nu pare să fi îmbătrânit ca unele dintre noi.

– Mă bucur că ai spus *unele*, iubirea mea, chicoti ducele, altfel ai fi jignit de moarte pe câteva dintre doamnele de aici, și nu mă îndoiesc de asta. Deși tu arăți la fel de tânără ca în ziua în care m-am căsătorit cu tine.

– William! exclamă ducesa pe un ton disprețuitor, făcându-și vânt cu un șervet. Dar ce încântător e să-i vedem din nou împreună, nu?

– Eu nu am înțeles niciodată care a fost problema, mărturisi lordul Wheatley. Am avut întotdeauna impresia că a fost o căsătorie din dragoste.

– Și exact asta a fost problema, afirmă ducele.

Sophia, care călărise o mare parte din drum cu prietena ei Cynthia, cu frunțile apropiate, minunându-se de succesul planului original și discutând despre cea mai bună modalitate de a pune capăt falsei logodne la momentul oportun, se trezi luată de mână de lordul Francis când descălecară.

– Ce faci? îl întrebă ea.

– Îmi împletesc degetele cu ale tale. Arată mult mai intim, Soph, decât să ne ținem de braț sau doar de mână. Și în timp ce bunele maniere ne-au cerut să călărim cu prietenii noștri, discutând, sentimentele dictează acum că trebuie să furăm câteva minute împreună.

O privi în ochi zâmbind și ea îi întoarse zâmbetul.

– Mama și tata nu au fost împreună toată după-amiaza. Nu o să funcționeze, Francis.

– Prostii! După ce au stat departe de oaspeții lor toată dimineața, bineînțeles că s-au simțit obligați să se amestece printre ei după-amiază, ca și noi. Dimineață arătau destul de bine.

Ea se lumină la față.

– Cynthia a spus că au coborât la braț la micul dejun. Crezi că asta înseamnă...? Dar se opri și deveni stacojie.

– Probabil că nu. Dar au stat unul lângă altul în bibliotecă când nu erau obligaţi s-o facă, şi au insistat foarte mult ca fiecare să invite prietenii celuilalt la nuntă.

– Da, au insistat, nu-i aşa? Unde mergem?

– Pe culme. Ştii că tinerii îndrăgostiţi au o energie nesfârşită.

– Nu, chiar nu ştiu. Dar priveliştea e splendidă de pe culme.

– Ştiu, rânji el. Îmi amintesc.

Sophia îl privi nedumerită o clipă, apoi privirea ei deveni indignată.

– Ai fost groaznic. Nu ştiu de ce ţi-am mai vorbit primăvara asta, în oraş.

– Nu ştii? Pentru că sunt fiul unui duce şi am căpătat, pe drept sau pe nedrept, reputaţia unui libertin, Soph. Am aflat că asta e o combinaţie irezistibilă pentru doamne. Şi da, trebuie să recunosc că asta mă face încrezut. Vezi, te-am scutit de efortul de a o spune.

– Te-ai dus la pescuit, îl acuză ea.

– Da. Cu fraţii mei. Fericit şi departe de orice companie feminină.

– În timp ce eu te-am aşteptat ore întregi în vârful dealului.

– Oh, haide, Soph, nu au trecut mai mult de două ore, în cel mai rău caz. Şi trebuia să stea cineva de pază, ştii, în timp ce noi, restul, vânam braconieri, tâlhari la drumul mare şi hoţi. Ai făcut o treabă splendidă. I-ai ţinut pe toţi la distanţă, aşa că ne-am putut bucura de o oră paşnică de pescuit sau poate chiar de două.

– Ai avut noroc că nu te-am spus tatălui tău în ocazia aceea. Sau fraţilor tăi. Nu ştiau ce poveste îmi spuseseşi ca să mă ţii departe. Claude ţi-ar fi tras un pumn în nas.

– Măcar ar fi fost o pedeapsă bărbătească. Bertie mi-ar fi tras palme la dos, iar tata m-ar fi snopit în bătaie. Există o diferenţă subtilă între toate astea, ştii – ceva care are de-a face cu greutatea mâinii. Tata avea mână grea întotdeauna.

- Ai fi meritat-o.

- Fără îndoială, rânji el. Dar ar trebui să speri din tot sufletul că nu m-am schimbat, Soph. Am reuşit întotdeauna să scap de tine, nu? Trebuie să spun că am simţit o căldură incomodă sub guler azi-dimineaţă, când l-am vizitat pe paroh şi am început să discutăm despre strigări şi nunţi şi altele asemănătoare.

- Chiar aşa? întrebă ea cu ochii mari. Tata a trimis deja după jumătate din personalul casei din Londra. Ai auzit?

Francis se strâmbă.

- Am ajuns în vârf, anunţă ea. Oh, ce încântător! Adie briza. Uite, Francis, jumătate din ceilalţi vin şi ei. Mă gândeam că erau toţi prea obosiţi de căldură şi călărit.

- Ah, spectatori, zise el, prinzând-o cu o mână de talie, trăgând-o spre el şi sărutând-o aşa cum trebuia, înainte de a o elibera şi a o lua din nou de mână.

- Ţi-am spus să nu mai faci asta, zise ea indignată.

- Să te sărut? Dar probabil că am reînviat spiritul unei duzini de călăreţi şi căţărători, Soph. Şi trebuie să jucăm un rol, ştii.

- Mă referem la treaba cu limba. Briza tocmai mă răcorise şi mă simţeam foarte bine. Acum m-am înfierbântat din nou.

- Soph! Numai o persoană complet inocentă ar spune aşa ceva cu voce tare, aşteptându-se să mă descurajeze să încerc din nou. Dacă tot trebuie să furăm sărutări, putem să ne bucurăm măcar de ele, la urma urmei.

- Să ne bucurăm! exclamă ea. Vorbeşte în numele tău, Francis. Din partea mea, aş săruta mai degrabă...

- Ştiu. Uite cine vine din stânga ta, Soph. La braţ. Şi vorbind unul cu altul, şi părând să fi uitat de toţi ceilalţi.

Ea se uită, îşi văzu tatăl şi mama apropiindu-se, înşfăcă braţul lui Francis şi îl strânse tare.

– Oh, funcţionează, ştiam că aşa va fi. Nu m-am îndoit nici o clipă. O să funcţioneze, Francis, nu? întrebă ea, ridicând privirea neliniştită spre el.

– Nu-mi dau seama cum ar putea să nu meargă, Soph, când vremea cooperează splendid, iar tu şi cu mine suntem atât de îndrăgostiţi, şi toată bucuria nunţii începe să îi prindă pe toţi cu emoţia ei.

– Oh, eşti minunat că spui asta, zise ea, strângându-l din nou de braţ. Îmi vine să te sărut, Francis.

– O dată e destul pentru acum. Şi te rog să nu mai foloseşti atâta cuvântul *minunat*, Soph. Aş putea să încep să cred că eşti serioasă şi să simt cu adevărat că mă strânge lavaliera.

Sophia se întoarse cu un zâmbet strălucitor spre grupul de prieteni care ajunsese în vârful dealului şi începeau să se minuneze de priveliştea splendidă.

El îi dădu detalii despre vizita la paroh. Ea îi povesti despre unele dintre planurile pe care le discutase cu ducesa, în timp ce scriau invitaţiile.

– A fost o idee bună să fim de acord cu nunta aici? întrebă ea. Rose părea puţin dezamăgită că nu va fi la St. George.

– Asta îşi doresc amândoi. Şi treburile astea în stil mare din înalta societate pot fi cam reci, ştii doar.

– Da. Eu nu am regretat niciodată că ne-am căsătorit aici, Marcus. A fost o nuntă minunată, nu?

– Da. Dar apoi m-am gândit că şi o cocioabă de lut ni s-ar fi părut minunată în ziua aceea specială, Olivia.

Ea nu mai găsi nimic de spus şi fu stânjenit cu adevărat pentru că vorbise atât de liber şi fără să se gândească. Nu trebuiau să vorbească despre nunta lor. Asta nu reuşea decât să arunce o umbră asupra nunţii fiicei lor şi să îi facă să se neliniştească din nou pentru fericirea ei.

– Eşti mulţumită să inviţi doar doi prieteni de la Rushton, Olivia? Nu mi se pare chiar drept, pentru că eu am ales cinci dintre prietenii mei apropiaţi.

– Emma şi Clarence sunt suficienţi. Dar mi-ar părea rău dacă nu ar putea veni la nunta Sophiei. După ce am primit scrisoarea ta, Clarence mi-a spus că era de aşteptat, la vârsta ei. Presupun că un simplu prieten poate vedea mai clar decât un părinte că un copil a crescut.

– Da. Nu l-am văzut pe Clarence de mulţi ani. Şi nici pe domnişoara Burnett.

– Emma nu s-a îndepărtat niciodată de casă. Şi de un timp nu a mai plecat nici Clarence.

Rămase fără suflare, pentru că urcase dealul şi vorbise în acelaşi timp. El se opri şi o trase mai aproape de el. Ar fi atât de uşor să se relaxeze în această nouă stare de prietenie, se gândi ea, să creadă că grija firească şi comună faţă de fiica lor era o forţă care unea totul, să îşi imagineze că armistiţiul cu care fuseseră de acord era o pace permanentă. Era un sentiment pe care trebuia să-l stăpânească. Nu voia să se întoarcă acasă după o lună şi să trebuiască să ia de la capăt toate vechile lupte.

Dar era uşor să îşi amintească de ce fusese atât de fericită cu el, de ce îl iubise atât de mult.

– Cred că s-ar putea să fi făcut ce trebuia, nu? spuse el. Nici unul dintre oaspeţii noştri nu a ridicat mâinile de uimire că i-am permis unei fete atât de tinere să se logodească. Şi parohul părea să creadă că era cel mai firesc lucru din lume ca Sophia să se căsătorească. Arată bine împreună. Arată de parcă şi-ar aparţine unul altuia.

– Da. Olivia privi spre vârful dealului, la fiica lor care stătea lângă Lord Francis, vorbind cu însufleţire, cu degetele împletite. Se cunosc de când au venit pe lume. Probabil că asta îi ajută. Nu e ca şi cum s-ar fi cunoscut de abia acum şi romantismul nu îi lasă să îşi vadă defectele unul altuia. Vorbesc mult unul cu celălalt. Par să fie prieteni, Marcus.

– Îţi aminteşti de dealul acesta?

Se plimbaseră acolo cu o zi înainte de nuntă, când reuşiseră să scape de activităţile frenetice din casă. Se căţăraseră până în vârf, aşa cum făceau acum, lăsaseră

vântul să le răcorească feţele şi îşi doriseră să se fi terminat deja ziua următoare, ca să poată fi căsătoriţi şi singuri împreună.

– Nu-mi pasă de casa plină de oaspeţi, nici de masa de nuntă şi nici de toate celelalte, spusese el. Te vreau doar pe tine, Livy.

– Şi eu pe tine, răspunsese ea, întorcându-se în braţele lui. Mâine, Marc. Mi se pare că mai este o veşnicie până atunci.

– Mâine, şoptise el din nou cu buzele pe buzele ei. Şi apoi nu ne mai despărţim. Nici ziua şi nici noaptea. Niciodată, Livy, până când moartea ne va despărţi.

– Te iubesc, îi spusese ea, şi el o sărutase îndelung şi apăsat, în bătaia necontenită a vântului.

– Mă întreb dacă se simt cum ne simţeam noi, zise el, şi ea ştiu că se gândea la aceeaşi amintire. Mă întreb dacă simt că nunta lor e o simplă bătaie de cap care stă între ei şi fericirea veşnică.

– Dar până la urmă a fost o zi minunată, nu?

– Da. Vor descoperi şi ei asta.

Înainte să-şi poată aminti că nu trebuiau să se lase în voia amintirilor, se aflau în vârful dealului şi briza îi întâmpină pe ei – şi pe fiica lor. Lăsase mâna lordului Francis şi se vârâse între ei, luându-i de braţ pe amândoi.

– Nu e minunat? zise ea, cu obrajii strălucind de la vânt şi fericire. Kilometri şi kilometri de peisaje de ţară, soare încântător, briză răcoroasă şi noi trei din nou împreună. Nu e peste măsură de minunat?

– Da, e minunat, Sophia, răspunse Olivia şi dintr-un motiv oarecare îi veni să plângă.

– Eşti fericită cu adevărat, Sophia? întrebă tatăl ei. Nu te arunci cu capul înainte doar pentru că ai optsprezece ani şi ţi se pare că trebuie să te căsătoreşti neapărat?

– Sunt cu adevărat fericită, tată, răspunse ea, strângându-i braţul. Sunt logodită cu cel mai bun bărbat din lume şi cei mai buni părinţi din lume sunt aici ca să mă ajute să sărbătoresc. Va fi cea mai fericită lună

din viaţa mea. Şi apoi toţi anii care urmează cu Francis. Vrem să petreceţi Crăciunul cu noi – voi şi părinţii lui Francis, bineînţeles. Şi Anul Nou. Nu-i aşa că vrem, Francis?

Lordul Francis râdea şi glumea cu unii dintre ceilalţi tineri. Când îşi auzi numele, se întoarse.

– Ce să vrem? întrebă el zâmbind.

– Ca mama, tata, mama ta şi tatăl tău să petreacă Crăciunul cu noi. Şi Anul Nou. Despre asta vorbeam acum câteva minute, când urcam dealul, nu-i aşa?

– Exact despre asta, răspunse el, şi zâmbetul din privire i se adânci. Şi am fost amândoi de acord că până la Crăciun vom putea probabil să ne luăm ochii unul de la celălalt destul de mult ca să ne întreţinem rudele. Vom fi dezamăgiţi dacă nu vor fi acolo toţi cei patru părinţi ai noştri.

– Mamă? întrebă Sophia cu înflăcărare.

– Vom vedea. Mai este mult până atunci.

– Tată?

– Eu voi fi acolo, Sophia, răspunse el liniştit.

– Fără îndoială că vor fi multe alte ocazii, observă Lord Francis. Nu-i aşa, Soph? Cumva, reuşise să pună stăpânire pe mâna cu care se ţinea de braţul mamei ei. Poate pentru botezul primului nostru copil, peste un an sau mai puţin.

Olivia îşi auzi fiica ţinându-şi răsuflarea, în timp ce lordul Francis zâmbea din nou şi îi ridica mâna la buze. Cerule mare, vorbiseră deja despre aşa ceva?

– Se pare că mâncarea a fost scoasă din coşuri, spuse domnul Hathaway, pe un ton ridicat, ca să-l audă cu toţii. Şi sunt atât de flămând, că mi se pare că aş putea s-o devorez toată singur.

– N-ai putea fi atât de egoist, replică Rachel Biddeford.

– Oh, ba da, ar putea, afirmă Sir Ridley. Cred că cei care speră să prindă măcar o bucăţică ar trebui să pornească deja într-acolo.

– Ei bine, Soph, spuse lordul Francis, trebuie să-ţi ridici fustele deasupra gleznelor şi să mă prinzi de mână. Nu am de gând să găsesc numai oasele puiului.

Şi toţi tinerii o luară la fugă la vale, râzând şi ţipând.

Contele se uită la soţia lui şi zâmbi.

– Ce spuneam despre faptul că au crescut? Oare aşa eram şi noi la vârsta lor, Olivia?

– De Crăciun, spuse ea serioasă. Nu e chiar atât de mult până atunci, Marcus. Crezi că Sophia ar fi foarte dezamăgită dacă ne-ar primi pe rând? Cu siguranţă că nu se aşteaptă ca totul să se schimbe doar pentru că se căsătoreşte cu Lord Francis.

– Va trebui să aşteptăm şi să vedem. Am fost de acord doar cu luna asta, Olivia. Şi am făcut ce trebuia. E foarte fericită să fim din nou împreună, toţi trei. Nu vrei să ne gândim doar la luna asta, şi să ne îngrijorăm pentru celelalte când se va termina?

– Bine, oftă ea. Nu mi-am dorit ca Sophia să crească. Dacă aş fi ştiut că maturizarea ei avea să aducă asemenea încurcături, cred că aş fi aşteptat-o şi mai puţin.

– Coborâm? Ţi-e foame?

– Bănuiesc că da, răspunse ea ridicând din umeri.

– Am pus să fie tăiaţi unii dintre copacii de pe malul râului de jos, zise el, arătând spre partea de nord a dealului. Cei foarte bătrâni. Din nefericire, tot cădeau crengi uscate şi uneori trunchiuri întregi în apă, şi produceau inundaţii. Atunci mi s-a părut ceva trist, dar după ce i-am tăiat mi-am dat seama că e mai plăcut să te plimbi pe jos sau să călăreşti pe acolo. Ai vrea să vezi?

– Da. Ai făcut multe schimbări, Marcus? Îmi amintesc că obişnuiai să îţi acuzi tatăl că nu ţinea ritmul cu progresul.

– Aiurelile unui tânăr care nu învăţase încă să aprecieze tradiţia. Poate că e un lucru bun că cei mai mulţi dintre bărbaţi sunt mai în vârstă când moştenesc în cele din urmă. Acum îmi apreciez tatăl mai mult decât înainte. Ia-mă de braţ, Olivia! Porţiunea asta e mai abruptă

decât pare. Da, am făcut schimbări, bineînțeles, dar nimic care să distrugă caracterul locului.

- Ce altceva ai mai făcut?

Atunci când contele și soția lui apărură la pas de după deal și începură să urce spre rămășițele festinului, trecuse o oră întreagă și câțiva dintre oaspeți, care terminaseră deja ceaiul, se îndreptau călare spre casă.

- Oh, vai de mine, spuse contesa, de parcă s-ar fi întors dintr-odată în prezent, ne-am neglijat îngrozitor oaspeții, Marcus.

- Nu arată neglijați. De fapt, aș spune că arată remarcabil de bine hrăniți. Oare cel care doarme lungit jos e Hathaway? Și câțiva oameni se uită foarte încântați la noi - mai ales Sophia. Și Rose. Îți mai e foame, Olivia? Eu aș putea mânca un urs.

- Și eu am uitat să pun niște labe de urs în coșul de nuiele, zise ea fără să se gândească.

Comentariul și răspunsul ei fuseseră ceva obișnuit în anii în care trăiau împreună.

- O să mă mulțumesc cu brânză, castraveți și pui.

Din nou vechiul tip de răspuns.

Olivia simți cum i se strângea stomacul de panică. Nu trebuia să îi permită planului să funcționeze prea bine. Planul era pentru aparițiile publice, de dragul Sophiei, nu pentru convorbiri particulare.

Sophia și Lord Francis porniră călare împreună, urmați de Cynthia și Sir Ridley Bowden.

- Ce ți-a trecut prin minte, începu Sophia acuzator după ce se îndepărtară puțin, să vorbești așa despre primul nostru copil în fața mamei și a tatei. Am crezut că o să mor de rușine.

- Sau de apoplexie. Ar fi un eufemism să spun că te-ai făcut stacojie, Soph. Eu îți respectam pur și simplu hotărârea, asta e totul. Tu ai început să vorbești despre Crăciun și Anul Nou și alte dulcegării de felul acesta.

- O invitație de Crăciun și un botez sunt două lucruri complet diferite. Nu știam unde să mă uit. Peste

un an sau mai puţin, ce să zic. Ce idee dezgustătoare! Mai degrabă aş...

El ridică o mână, ca s-o oprească.

– Nu o să trecem din nou prin toată treaba cu broasca râioasă, broţcul şi şarpele, nu? Gata, Soph! De fapt, când mă gândesc la copii mici şi la camerele lor îmi vine să fug până în Brazilia fără să mă mai opresc şi fără să mai observ oceanul, aşa că nu trebuie să te temi. Mai ales dacă tu ai fi mama.

– Şi e foarte tipic pentru tine, spuse ea indignată, să îmi ţii nişte discursuri atât de nedemne de un gentleman. Prefer să rămân fără copii până în ziua morţii, decât să te am pe tine ca tată al copiilor mei. Chiar aşa.

– Au stat o oră singuri, fără să îi vadă nimeni. Şi la sfârşitul ei păreau foarte mulţumiţi de ei înşişi şi de lume. Eu aş spune că e foarte promiţător, Soph. Câteva zile ca asta, şi vom putea pune capăt acestei şarade înainte să înceapă să sosească invitaţii pentru nuntă.

– Aşa crezi? Arătau aproape ca un cuplu căsătorit normal, nu-i aşa, Francis? Dar cum vom şti că vor rămâne împreună după ce punem capăt la toate astea?

El ridică din umeri.

– Nu ştiu. Cred că va trebui să-i întrebi, Soph. Până la urmă, tu eşti fiica lor.

– Oh, cum aş putea să merg la ei şi să-i întreb dacă vor rămâne împreună?

– Întreabă-i pe fiecare pe rând.

– Presupun că aş putea s-o fac, răspunse ea încruntată. Şi apoi îi zâmbi radioasă. Ideea cu Crăciunul s-ar putea să funcţioneze totuşi, Francis, chiar dacă asta nu funcţionează. Crăciunul e unic pentru lucruri ca dragostea, familia, pacea şi căldura, şi tot ce e minunat. Dacă îi facem să vină la noi de Crăciun, vor rămâne cu siguranţă împreună după aceea. Nu crezi?

– Botezurile au acelaşi efect uneori, răspunse el sec. Soph, ajung să cred tot mai mult că eşti cea mai teribilă intrigantă din câte am avut privilegiul să cunosc, sau

eşti un caz pentru Bedlam. Înclin mai degrabă spre ultima posibilitate.

– Oh, da, bineînţeles, răspunse ea, ruşinată. Atunci va trebui să se întâmple luna asta, nu?

– Şi pentru pacea minţii mele ar fi bine să fie cât mai devreme. Promite-mi un singur lucru.

– Care? întrebă ea, privindu-l.

– Că după asta te vei considera pe deplin răzbunată pentru toate lucrurile urâte pe care ţi le-am făcut în copilărie. Că vom da mâna şi vom merge fericiţi pe drumuri separate.

– Dar ai fost de acord cu asta de bunăvoie. Eu nu am fost niciodată de acord cu toate farsele acelea oribile. Să nu-mi spui că te-ai răzgândit, Francis, şi că-ţi doreşti să nu fi început toate astea. Nu te-ai răzgândit, nu?

– Cine? Eu? Să mă răzgândesc? De ce aş face asta, Soph, când mă distrez atât de bine? Şi când sunt în pericolul iminent de a fi târât la altar doar pentru ca să-i putem invita pe părinţii tăi de Crăciun? Nici nu mi-a trecut prin cap să mă răzgândesc sau să mă las cuprins de un atac de panică acută.

Sophia părea nesigură.

– Ei bine, atunci de ce vorbeşti despre dat mâna şi mers pe drumuri separate? Dacă facem asta, mama va pleca acasă înainte ca ea şi tata să îşi dea seama că nu pot trăi unul fără altul şi eu nu mă voi căsători niciodată pentru că mă voi convinge până la urmă că mariajul nu poate aduce nimic bun. Vrei să fii responsabil pentru aceste două dezastre?

Lordul Francis oftă.

– Când te întorci la Bedlam, Soph, cere-le să rezerve o cameră şi pentru mine, bine? Eşti o fată bună. Cred că voi avea în curând nevoie de ea.

Sophia ţâţâi din limbă şi îşi îndemnă calul la galop. Lordul Francis clătină din cap şi porni după ea.

capitolul 7

Ducesa era de părere că nu aveau nevoie de bătaia de cap produsă de organizarea unui bal, la mai puţin de o săptămână de la anunţarea logodnei. Erau destule de făcut şi fără aceste pregătiri. Părea să fi uitat faptul că, în urmă cu câteva săptămâni, contele organizase un bal, iar servitorii lui făcuseră tot ce trebuia în tăcere şi cu multă eficienţă. Părea să fi uitat şi faptul că existau câteva persoane competente care luaseră asupra lor pregătirile de nuntă, şi că totul progresa pe nesimţite.

Aşa că într-o bună după-amiază, când Excelenţa Sa ducesa fusese convinsă în sfârşit să se odihnească o oră în camera ei şi să creadă măcar în parte că lumea nu avea să se prăbuşească din pricina asta, Excelenţa Sa ducele le spuse contelui şi contesei că scumpa lui soţie nu trebuia contrazisă. Era foarte fericită să intre în panică din cauza unor nimicuri.

În plus, ducesa asigurase pe toată lumea, şi pe ea însăşi inclusiv, că balul era neapărat necesar, ca o celebrare oficială a logodnei.

În săptămâna care urma, contesa şi Sophia trebuiau să plece pentru câteva zile la Londra, însoţite de lordul Francis, ca să li se ia măsurile pentru hainele de nuntă şi rochia de mireasă. Olivia aştepta această călătorie cu sentimente amestecate. Trecuseră atâţia ani de când nu mai fusese în oraş. Şi totuşi, îi plăcuse întotdeauna oraşul. Sezonul debutului ei fusese magic.

În majoritatea timpului, ducesa se agita cu pregătiri de nuntă reale şi imaginare. Dar oaspeţii trebuiau întreţinuţi. Aşa că se obişnui să facă pe gazda la Clifton, să petreacă multe ore în compania soţului ei, purtându-se ca un cuplu adevărat, de dragul Sophiei. Şi era un efort care merita. Sophia strălucea şi era complet fericită.

Şi totuşi, avea nevoie şi de un timp pe care să-l petreacă singură. Timp de paisprezece ani, dusese o viaţă foarte interiorizată, crescându-şi fiica, având un cerc de prieteni buni, participând la viaţa socială a vecinilor, dar fiind în principal singură. Se obişnuise cu acest stil de viaţă.

Avea nevoie de timp ca să se gândească. Timp ca să-şi recapete echilibrul, judecata sănătoasă. Uneori uita aproape că lucrurile nu erau cum păreau. Uneori se trezea aşezându-se lângă soţul ei sau vorbindu-i sau chiar căutându-l pe afară, când nu era cu adevărat nevoită s-o facă. De exemplu, ieşise cu el la o plimbare de după-amiază, şi numai după ce se întorseseră acasă îşi dăduse seama că nu ar fi fost nevoie s-o facă, fiindcă Sophia şi Francis erau plecaţi în sat, împreună cu alţi câţiva tineri.

Şi fură şi două dimineţi în care el menţionase la micul dejun că trebuia să iasă călare câteva ore cu treburi ale moşiei, iar după aceea, când rămaseseră singuri, ea îl întrebase dacă putea să-l însoţească. Când fuseseră împreună îl însoţise întotdeauna. Spusese mereu că nu voia să fie doar stăpâna casei. Voia să înţeleagă şi lucrările de pe moşie. Voia să poată purta o conversaţie raţională cu soţul ei despre lucrurile care contau cu adevărat.

Antrenamentul acesta îi fusese foarte util în anii care urmaseră. Deşi Marcus ţinea legătura cu administratorul, nu venise niciodată la Rushton şi învăţase să aibă încredere în ea pentru deciziile zilnice referitoare la domeniu.

Astfel că străbătu călare Cliftonul alături de el şi se bucură de aceste dimineţi mai mult decât se bucurase de orice altceva, de multă vreme. Privea şi asculta şi punea întrebări şi făcea comentarii. În orele acestea discutară aproape fără oprire. În orele acestea, nu se simţi niciodată stânjenită în compania lui, sau restricţionată de lunga lor separare şi de faptul că totul avea să se termine odată ce Sophia se căsătorea. Era aproape ca în vechile vremuri. Se simţeau ca nişte prieteni. Prieteni şi tovarăşi.

O asemănare periculoasă.

Avea nevoie de un timp doar pentru ea însăşi. Şi nu îl găsi în camerele ei, unde ar fi putut rămâne probabil nederanjată, ci în grădina secretă. Deveni aproape un obicei să fure câte o oră acolo în fiecare după-amiază. Numai zilele ploioase o ţineau departe.

Se aşeza în grădina de pietre, gândindu-se sau doar visând, desfătându-şi privirea cu frumuseţea şi culoarea florilor, respirând cu nesaţ mireasma îmbătătoare a trandafirilor. Uneori îşi lua cartea cu ea şi citea. Alteori se întindea pe iarbă, la umbra unui copac, şi privea norii plutind pe cerul albastru şi lăsa pacea naturii să îi ajungă în suflet. O dată adormi.

Era un loc special, o lume de vis, un colţ de rai pe pământ. Nici Clifton, nici Rushton, nici trecut, nici prezent. Nimic din lumea asta.

Nu încuia niciodată poarta în urma ei, dar spera întotdeauna că nimeni nu avea să descopere grădina secretă. Nu ar mai fi fost la fel dacă ar fi intrat şi altcineva şi ar fi scos exclamaţii de încântare. Cu excepţia unei singure persoane, bineînţeles. Mergea acolo în fiecare zi ca să scape de el – nu atât de prezenţa lui fizică, cât de influenţa pe care începea să o exercite asupra emoţiilor ei. Şi totuşi, bineînţeles, îl lua acolo cu ea, pentru că acolo o sărutase pentru prima dată. Fusese grădina lor – a lui Marc şi a lui Livy. Două persoane diferite.

Nu voia să accepte faptul că în realitate erau aceleaşi persoane.

În după-amiaza balului preferă să meargă acolo în loc să se odihnească în camera ei înainte de a începe să se îmbrace, la fel ca toate celelalte doamne. Soarele era din nou fierbinte şi cerul senin ca lacrima, aşa cum fusese adesea în ultimul timp. Stătea la umbra unei sălcii plângătoare, alături de un strat de zambile. Îşi dorea să treacă mai repede cele trei săptămâni care mai rămâneseră până la nuntă. Şi îşi dorea şi ca timpul să se oprească.

„Nu știu ce vreau", se gândi ea, zâmbind trist de contradicția din mintea ei și atingând un boboc purpuriu de floare.

Și atunci poarta boltită se deschise și ea ridică privirea, așteptându-l să intre. Nu era surprinsă. Îl așteptase.

Chiar așa? Cu siguranță că nu în mod conștient. Dacă ar fi făcut-o, atunci ar fi căutat în mod sigur intimitatea în altă parte. Dorise ca el să vină? Pe un teren magic ca acesta, care nu făcea parte din lumea reală. Dorise ca el să vină aci?

El se sprijini de poartă, închizând-o, și ea știu, deși nu îl văzuse, nici nu auzise că o încuiase. Se așteptase și la asta. O dorise?

– Nu te odihnești? o întrebă el, pășind spre ea pe cărare și ocolind cadranul solar.

– Ba da. Aici.

El zâmbi și se opri înaintea ei. Ea stătea pe o piatră, la nivelul umerilor lui.

– Vii aici în fiecare zi, nu?

– Da.

Era într-adevăr o lume de vis. El stătea acolo privind-o, trecându-și ochii peste fața, peste părul și peste trupul ei. Și ea se uita la el, la bărbatul care devenise în timp ce ea nu fusese acolo ca să observe schimbările treptate. Nici unul din ei nu părea să se simtă stânjenit de tăcere sau de nevoia de a spune ceva.

Cu siguranță că era mai chipeș decât înainte. Sau poate doar i se părea, pentru că îl privea cu ochii de demult, obișnuiți cu un băiat zvelt și arătos. Pe fața lui erau linii – nu chiar riduri – ci linii de maturitate și caracter. Linii care arătau că avea o oarecare experiență de viață. Și părul lui argintiu era neașteptat de atrăgător. Și la fel de bogat ca înainte.

Umerii lui erau mai largi, și la fel și pieptul. Dar abdomenul era plat, iar talia și șoldurile încă înguste. Nu își arăta vârsta devenind tot mai moale, așa cum și-o arăta Clarence. Era evident că se îngrijea, așa cum se îngrijise întotdeauna. Mușchii gambelor arătau că mergea

şi călărea mult. Se întrebă dacă îi mai plăcea şi acum să se antreneze la salonul de box al lui Jackson când era în oraş.

Când întinse mâna spre ea, nu ezită să îşi pună mâinile pe umerii lui şi să se aplece în faţă, astfel ca mâinile lui s-o prindă de mijloc şi s-o ridice în faţa lui. O ţinu deasupra câteva momente şi ea se uită spre chipul lui înălţat.

Era inevitabil. Ştiuse de zile întregi că asta avea să se întâmple. Ştiuse într-adevăr? Nu fusese un gând conştient. Dar o ştiuse. Venise în grădina secretă ştiind că până la urmă avea să vină şi el. La urma urmei, era grădina lor, şi era încă încântătoare şi izolată, aşa cum fusese când împărtăşiseră primul sărut. Era singurul lucru din lumea lor care nu se schimbase.

El o coborî încet, lipind-o de trupul lui, până atinse pământul cu picioarele. Şi apoi plecă fruntea şi o sărută.

Nu putu să nu fie şocată, simţind asemănările şi deosebirile. El era Marc, aşa cum fusese întotdeauna, îndoindu-i trupul spre el, făcând-o să dea capul pe spate ca să ajungă la înălţimea lui. Şi atât de familiar, că anii se rostogoliră într-o clipă înapoi. Nu existau ani. Doar Marc şi ea, şi tensiunea creată de faptul că erau împreună. El era singurul bărbat care o sărutase sau o atinsese intim vreodată.

Şi totuşi atât de diferit. Obişnuia să o sărute cu buzele deschise. Se bucuraseră întotdeauna de căldura şi intimitatea sărutărilor. Îi plăcea să se ghemuiască lângă el pe sofa sau să stea în poala lui, bucurându-se doar de sărutări, fără să se gândească la pat. Fusese o formă de comunicare caldă şi minunată.

Dar nu o sărutase niciodată cu gura deschisă ca acum, cu buzele pe buzele ei, împingându-i buzele cu limba şi creând vibraţii stranii în carnea moale de acolo.

Şi apoi faţa lui deasupra ei, privindu-se din nou, explorându-şi ochii de data asta. Şi el plecă fruntea şi îi presără sărutări uşoare pe tâmple şi pe obraji. Ea îşi

trecu degetul uşor peste maxilarul lui, cu coatele la înălţimea umerilor lui. Pielea lui era fină. Probabil că se bărbierise de foarte puţin timp.

Cândva fuseseră în stare să se privească în ochi fără să se simtă stânjeniţi şi râseseră împreună odată, când doi prieteni le spuseseră că nu le plăcea deloc să stea unul în faţa altuia la masă când erau singuri, pentru că erau forţaţi să se privească în ochi când vorbeau. Ea râsese de asta cu Marc, şi încercaseră să se privească ţintă, stând unul în faţa altuia la o măsuţă de jucat cărţi, cu coatele atingându-li-se, cu bărbia în mână. Râseseră şi din când în când se aplecaseră în faţă ca să fure sărutări uşoare, dar reuşiseră să stea aşa o jumătate de oră, înainte de a fi chemaţi să facă un lucru de care nu-şi mai aminteau.

Acum se priviră până când el o cuprinse cu un braţ de umeri şi cu celălalt de mijloc, trăgând-o din nou aproape de el şi sărutând-o din nou.

Şi de data asta nu mai fu nimic familiar. El îşi strecură limba în gura ei, până se simţi plină de fermitate şi căldură, şi o retrase încet, apoi o împinse din nou. Şi ea îşi dădu seama, cu genunchii aproape moi, ce act simula el, şi apoi nu mai avu timp să se gândească. Doar să reacţioneze.

Nu mai simţise niciodată dorinţa, un adevăr ciudat, dacă te gândeai la faptul că petrecuseră cinci ani împreună într-o intimitate aproape zilnică, şi că ea se bucurase întotdeauna de împreunările lor – cu posibila excepţie a celei din noaptea nunţii. Se bucurase de ele pentru că îi ofereau întotdeauna atâta plăcere lui şi pentru că era o bucurie să fie posedată atât de intim de bărbatul pe care îl iubea mai mult decât pe oricare altul din lume. Dacă ar fi întrebat-o cineva, ar fi spus că simţea dorinţa de a-şi mulţumi soţul şi de a-şi duce datoria la bun sfârşit.

Dar acum ştia, dincolo de hotarul gândirii raţionale, că înainte nu simţise dorinţa. Nu simţise niciodată pulsaţia asta aspră de la buze la gât şi sâni, şi pântece, şi mai jos. O pulsaţie şi o dorinţă insistentă de a fi posedată. Nu simţise niciodată nevoia asta incontrolabilă

de a-i simți trupul înlăuntrul ei, ca s-o umple și să-i aducă pacea.

Se arcui spre el, încleștându-și o mână în părul lui și căutând cu cealaltă sub haină și vestă, până la mătasea caldă a cămășii de dedesubt. Și deschise gura atacului limbii lui, ritmului simulat al actului sexual.

El o privi din nou, cu ochi conștienți, întunecați și aproape închiși. Și o conduse până simțiră sub picioare iarba moale, apoi o întinse pe ea, ridicându-i rochia de muselină până la mijloc. Mâinile lui o despuiară de rufărie, apoi se dezbrăcă de haină și i-o așeză sub cap și își descheie nasturii de la pantaloni.

Avea să se întâmple cu adevărat? Avea să-i permită? Una era să împărtășească niște sărutări, oricât de intime, în grădina secretă, și alta era să se împreuneze cu el acolo. Nu ar fi trebuit să pună capăt acestei nebunii? Privi în jurul ei, la copaci și la iarbă, și la potopul de flori care se revărsa peste pietre. Putea să vadă cadranul solar din spatele ei și cerul senin și albastru de deasupra. Și știa limpede ce se întâmpla și ce era pe cale să se întâmple. Se gândi cu destulă claritate că nu l-ar fi putut acuza niciodată de viol.

Și totuși, parcă se dedublase. Una dintre identitățile ei era detașată și rațională. Cealaltă tânjea după el și îl dorea și avea nevoie de el și știa că totul fusese inevitabil încă din momentul în care citise scrisoarea lui prin care îi cerea să vină. Cum ar fi putut să-l vadă din nou și să nu-l iubească? Cum ar fi putut să-l vadă și să țină în frâu convingerea că îl iubise întotdeauna și continuase să îl iubească chiar și atunci când îl ura cel mai mult?

Nu avea cum să oprească ceea ce era pe cale să se întâmple. Și nu voia s-o oprească acum, chiar dacă ar fi putut. Avea să se gândească mai târziu la rușine, la complicațiile pe care le adăuga vieții ei, la iadul pe care îl va înfrunta când se va întoarce acasă, singură din nou.

El era alături de ea pe iarbă, dezlegându-i cu o mână șiretul de sub sâni, în timp ce cealaltă se strecura sub

haine, pe trupul ei gol, şi îi acoperea unul dintre sâni. Ea închise ochii şi deschise gura într-un geamăt tăcut.

Mişcările lui pe sânii ei, mai întâi pe unul şi apoi pe celălalt, erau dureros de familiare. Îşi muşcă buzele şi zâmbi, mirându-se că o recunoştea după atâţia ani. Marc. Voia să deschidă ochii şi să îi rostească numele, dar era unicul lucru pe care nu îl putea face.

Şi apoi mâna lui coborî între picioarele ei şi o sărută din nou, şi începu să facă lucruri nefamiliare, lucruri care o făcură să fiarbă de dorinţă şi să se arcuiască spre mâna lui, gemând sub buzele lui, implorând eliberarea de o nevoie pe care nu o bănuise niciodată.

Şi apoi îi simţi greutatea pe ea, şi mâinile peste mâinile ei, şi genunchii între genunchii ei, făcându-şi loc, şi el intră în ea împingând aspru, şi ceva se clătină în ea şi în interiorul lumii ei, aşa că se agăţă de el cu braţele şi picioarele, tremurând necontrolat în timp ce el se mişca rapid în ea, îndreptându-se spre propriul său climax.

Cu greu, îşi dădu seama că el se ridica aproape imediat de pe ea, pentru că pământul era dur, şi o trase lângă el, aşa că stătea acum pe o parte, cu capul pe braţul lui, în timp ce el lua haina şi o întindea peste ea. Adormi aproape imediat.

El ghicise că ea venea zilnic în grădina secretă, deşi nu o spionase. Şi încercase să stea departe, simţindu-i nevoia de a avea un loc în care să poată fi singură. Probabil că era dificil pentru ea să intre pentru un moment în lumea lui şi să fie silită să rămână acolo o lună întreagă. Îşi dădea seama de asta. Şi probabil că era dificil să fie forţată de dragostea ei pentru Sophia şi să petreacă mai mult timp cu el decât ar fi fost înclinată.

Încercase să o lase singură şi dăduse greş în această după-amiază. Doamnele erau toate în camerele lor, pregătindu-se pentru balul din seara aceea. Domnii aveau cu toţii diverse ocupaţii şi nu aveau nevoie de compania lui. Nu exista nici un lucru anume care să îi solicite atenţia. Şi vremea era splendidă – o zi perfectă, însorită

şi călduroasă. Era o după-amiază făcută anume pentru iubire.

Iar el o iubea. Nu se îndoise niciodată de asta, şi în toţi anii aceştia de separare nu încetase niciodată să o mai iubească. Olivia era soţia lui, femeia cu care alesese să îşi petreacă viaţa. Nu se întâmplase nimic care să schimbe acest lucru.

Ştiuse că o mai iubea încă înainte ca ea să sosească. Dar nu se aşteptase să aibă o nevoie atât de acută de ea. Nu doar fizică, deşi exista şi asta, ci şi emoţională. Avea nevoie de tovărăşia ei, de sprijinul şi respectul ei. De afecţiunea ei. Nu găsise niciodată un substitut pentru aceste calităţi, nici măcar la Mary.

Avea nevoie de ea, dar ştia la ce presiune o supunea, forţând-o să joace o piesă de teatru de dragul Sophiei. Încerca din greu să discute subiecte uşoare şi plăcute cu ea, să nu facă şi să nu spună nimic care să o stânjenească sau să o facă să sufere, şi într-un fel fusese mai uşor decât se aşteptase. Ea era încă interesată de mersul domeniului şi de bunăstarea arendaşilor lui. Puteau vorbi impersonal, dar cu sincer interes, despre aceste probleme.

Încerca din greu să nu permită nici unui element personal să se apropie de relaţia lor. Ea fusese foarte clară în privinţa asta cu ani în urmă, şi refuzase întotdeauna categoric să îl ierte. Când plecase pentru prima dată de acasă, el îi scrisese aproape zilnic. Trebuiră să treacă şase luni până să îi scrie în sfârşit ca să o informeze că era ultima scrisoare în care îi cerea iertare. Dacă îl refuza şi de data aceea, avea să fie silit să considere că mariajul lor se sfârşise în fapt şi nu-i mai rămăsese decât numele. Avea să o lase să-şi trăiască viaţa liniştită, scriindu-i doar scrisori de afaceri şi chestiuni referitoare la Sophia. O informa că nu avea să i-o ia niciodată pe Sophia, dar că trebuia să-şi vadă fiica la intervale corecte de timp.

O informase încă o dată că îi fusese necredincios în acea unică ocazie, că în cele şase luni nu existase nici o repetare a infidelităţii şi nu avea să existe niciodată

alta dacă ea îl ierta şi îl primea înapoi. Ea îi răspunsese spunându-i că, după ce se gândise bine şi cu grijă, ajunsese la concluzia că nu mai putea fi niciodată prietena, soţia sau iubita lui după ceea ce se întâmplase. Lucrul acela avea să rămână mereu între ei. Aşa că avea să-i fie recunoscătoare dacă îşi respecta promisiunile făcute în ultima scrisoare. Nu avea să îi interzică niciodată să o ia pe Sophia în vizită.

Făcuse ceea ce îi ceruse ea. Şi după o lună de la sosirea scrisorii îşi luă o amantă, pe Patty, o tânără dansatoare.

În anul care urmase găsise o oarecare uitare în braţele ei – în măsură foarte mică. Fata era o tânără curtezană foarte experimentată. Dar el nu căuta experienţa. El căuta pe cineva care s-o înlocuiască pe Livy. După un an, o concediase şi nu mai repetase niciodată experimentul, deşi plătise ocazional – rar – câte o femeie pentru o singură noapte.

Îşi sprijini obrazul pe părul mătăsos din creştetul soţiei lui şi privi trandafirii căţărători de pe zidul din faţă. Nu voia să doarmă, chiar dacă împreunarea lor fusese explozivă. Voia să simtă mirosul dulce al părului ei şi căldura şi moliciunea părţii de jos a trupului ei, încă dezbrăcat, lipit de trupul lui. Voia să simtă greutatea capului ei pe braţ şi să îi asculte respiraţia egală.

Însă se simţea rău. Venise în cele din urmă la ea, sperând aproape, în timp ce înainta prin pădure, că ea nu avea să fie acolo, că se odihnea în siguranţa apartamentului ei. În timp ce intra în grădină şi încuia uşa în spatele lui, se convinse să venise să vorbească cu ea. Venise să simtă mireasma florilor alături de ea, şi să se bucure de lumina soarelui. Venise... pentru că trebuia să vină.

După câteva minute, hotărâse că avea s-o ţină în braţe, doar atât. S-o sărute, aşa cum o sărutase în zilele logodnei. Să-şi permită puţină nostalgie. Şi puţină îngăduinţă de sine, hotărî el imediat după aceea, folosindu-şi limba în modul senzual şi sugestiv pe care îl învăţase cu ani în urmă de la Patty.

Şi apoi fusese prea târziu. Închise ochii şi îşi cufundă faţa în părul ei.

Se simţea rău şi era disperat. Ce altă dovadă îi mai trebuia ca să îl considere lipsit de control şi egoist în pasiunile lui? Încuind poarta grădinii şi posedând-o pe iarbă ca pe o târfă oarecare. De parcă nu venise acolo pentru alt scop.

Şi se simţea rău şi din alt motiv. Ea se schimbase. Trupul ei era mai matur şi mai voluptuos. Asta era de înţeles. Când se culcase ultima dată cu ea, avea douăzeci şi doi de ani. Acum avea treizeci şi şase. Dar nu asta era diferenţa. Era o diferenţă de experienţă.

Când o părăsise, era o inocentă, ca şi el. Nu iniţiase niciodată actul sexual şi nu dăduse niciodată semne de mare pasiune fizică. Nu se bucurase niciodată de sex. O cunoştea destul de bine ca să-şi dea seama de asta. Şi făcuseră întotdeauna dragoste în sensul literal al cuvântului. Dar nu o văzuse niciodată excitată, în afară de întărirea sfârcurilor şi de o temperatură mai mare a corpului. Chiar şi după cinci ani de căsătorie foarte intimă, era tot inocentă.

Femeia cu care tocmai se împreunase nu era inocentă. Fusese uluit de excitarea ei rapidă şi totală, de felul în care se împinsese în el, explorându-i trupul cu palmele insistente, sugându-i limba, gemând de dorinţă şi trăgându-l aproape peste ea pe iarbă. După ce se dezbrăcase, îl atinsese cu mâini cunoscătoare, în timp ce o atingea şi el. Şi se încleştase de el şi se abandonase eliberării fizice imediat ce intrase în trupul ei.

Nu se împreunase cu Livy, cea pe care o cunoscuse. Ci cu Olivia, aşa cum devenise în ultimii paisprezece ani. Zăcea pe iarbă, cu trupul ei cald cuibărit lângă el, şi se uita ţintă la trandafiri. Se întreba cine o condusese de la inocenţă la înflorirea splendidă a pasiunii şi senzualităţii la care tocmai fusese martor.

Clarence, bănuia. Clarence, aproape sigur. Fusese un bărbat destul de chipeş şi era şi prietenul ei, nu doar al lui. Bineînţeles că înainte de separare nu bănuise nici

măcar o clipă că ar fi putut exista ceva între ei doi. Dar era clar că acum erau multe.

Simți o înțepătură surdă de disperare în fundul stomacului și o furie tot mai mare. O furie nefocalizată. Nu era îndreptată numai asupra ei. Știa din experiență că era aproape imposibil să rămâi celibatar timp de paisprezece ani. Și nu era îndreptată doar asupra lui Clarence, deși în parte era - oh da, cel puțin în parte. Și nici măcar asupra lui însuși, pentru că el cauzase totul.

Poate că de vină era doar soarta, care adusese momentul acesta. Care îi permisese Sophiei să facă pojar exact atunci când făcuse, nu după o zi sau două. Care făcuse din Livy genul de femeie care insistase să meargă la nuntă singur, pentru că și-o pusese în minte. Care îl făcuse să meargă, chiar dacă ar fi preferat de douăzeci de ori să rămână acasă cu soția și fiica lui. Care pusese la cale petrecerea aceea stupidă și slăbiciunea lui criminală. Soarta care pusese în mișcare tot lanțul de evenimente care dusese până la urmă la sfârșitul căsătoriei lor și la acest moment dulce-amar.

Poate că se iubiseră prea mult. Dacă ar fi iubit-o mai puțin, poate că și-ar fi putut păstra sub tăcere infidelitatea și s-ar fi pedepsit numai pe el cu ea. Dacă ea l-ar fi iubit mai puțin, poate că ar fi putut să-l ierte până la urmă. Dacă el ar fi iubit-o mai puțin, poate că ar fi forțat-o să-l primească înapoi și ar fi ajuns până la urmă la un fel de împăcare. Dacă ea l-ar fi iubit mai puțin...

Nu avea rost să se gândească. Lucrurile erau așa cum erau. Și el era satisfăcut fizic și deprimat de moarte. Și deranjat de un început de furie.

Olivia era trează. Își dădu seama de asta după schimbarea respirației și ușoara încordare a trupului. Închise ochii. Dacă îi zâmbea, se gândi el, avea să-i vorbească din inimă. Avea să-i ceară încă o dată, după toți acești ani, să îl ierte chiar dacă acum erau mult mai multe de iertat. Inspiră încet, deschise ochii și înclină fruntea ca să o privească în față.

Ea îl privi cu ochi goi. Nu pentru că nu ar fi fost pe deplin trează, ci pentru că așa alesese. O mască. Un zid de cărămidă. Pe fața ei nu era nici urmă de zâmbet.

Simți cum i se încorda maxilarul și strânse din dinți. Trase brațul de sub capul ei, se ridică și își așeză hainele. Îi coborî rochia pe sub haină și apoi luă haina și se îmbrăcă cu ea. Se ridică în picioare și își scutură iarba de pe haine. Și apoi se întoarse s-o privească.

Ea nu se mișcase, nu își schimbase expresia și nu scosese nici un cuvânt.

– Până la urmă, Olivia, spuse el și aproape că nu-și putu recunoaște răceala din glas, ești soția mea.

Apoi păși prin iarbă spre poartă, o descuie și ieși, închizând-o ferm după el.

capitolul 8

La balul din seara aceea, Sophia descoperi că toţi vecinii tatălui ei erau încântaţi de vestea logodnei. Şi la fel de încântaţi erau de faptul că ea şi viitorul soţ hotărâseră să celebreze nunta la biserica din propriul lor sat.

– Cred că au trecut douăzeci de ani de când nu a mai fost o nuntă atât de măreaţă prin părţile astea, spuse domnul Ormsby. De la nunta mamei şi tatălui dumitale, draga mea Lady Sophia. Şi a fost o nuntă încântătoare.

– Soarele strălucea, adăugă doamna Ormsby, zâmbind şi salutându-i pe conte şi contesă, care stăteau alături de fiica lor şi de viitorul ginere în linia de primire. Şi mireasa era atât de frumoasă.

– Dar nu mai frumoasă decât vei fi tu, draga mea, zise domnul Ormsby, şi apoi îi întinse mâna lordului Francis. Deci dumneata eşti norocosul tânăr, nu-i aşa?

– Chiar eu, sir, răspunse lordul Francis, înclinându-se.

Strălucind de speranţă şi fericire, Sophia văzu că vecinii erau la fel de mulţumiţi să îi vadă părinţii din nou împreună. Arătau atât de splendid în seara asta, tatăl ei în negru cu o cămaşă de in de un alb strălucitor, iar mama ei în mătase de culoarea peruzelei. „Nu par destul de bătrâni ca să-mi fie părinţi", se gândi ea cu afecţiune, „în ciuda părului grizonant al tatei. Asta îl face doar să arate mai distins."

Sophia zâmbi şi făcu o reverenţă şi întoarse obrazul pentru altă serie de sărutări de la musafirii care o felicitau, strălucitori.

Obrajii mamei ei erau foarte coloraţi, şi Sophia observase asta mai devreme, când intrase în camera ei ca să coboare împreună la cină. Era o culoare atât de profundă şi perfectă, că Sophia se gândi la început că mama

ei începuse să folosească farduri. Dar nu, culoarea era naturală, şi nu păli deloc în tot cursul serii.

Tatăl ei era mai degrabă ţeapăn şi formal. De abia zâmbea, deşi îşi trata oaspeţii curtenitor şi prietenos. Dar era de înţeles, se gândi Sophia afectuos, să se poarte puţin nefiresc în seara asta. Nici un domn nu oferea în fiecare zi un bal pentru a celebra logodna unicei sale fiice.

Sophia simţi un fior de vinovăţie şi aruncă o privire spre Francis. El îi zâmbi afectuos, iar una dintre domnişoarele Girten oftă şi zâmbi afectat în timp ce se apropia de linia de primire.

– Ce pereche frumoasă, comentă ea când ajunse în faţa contelui şi a contesei. Şi e clar că este o uniune din dragoste.

Sophia se simţi încă şi mai vinovată. Dar reprimă imediat sentimentul. Totul merita, dacă până la urmă îi aducea pe mama şi pe tata din nou împreună. Era atât de evident că le era sortit să fie împreună.

Păcat că Bertie, Richard şi Claude nu sunt şi ei prezenţi, spuse oftând ducesa când se văzu că toţi oaspeţii sosiseră şi putea începe dansul. Încă nu-i venea să creadă că bebeluşul lor avea să se căsătorească peste o lună. Dar apoi, zise ea, înveselindu-se vizibil, băieţii, soţiile şi restul familiilor lor sunt aşteptaţi să vină la Clifton cu mai bine de o săptămână înainte de nuntă. În curând avea să aibă toată familia în jurul ei din nou.

– Şi în curând vei avea o altă noră pe care s-o adaugi la turmă, Rose, spuse ducele, bătând-o pe mână şi uitându-se în jur în sala de bal în care tocmai intrase. Şi fără îndoială şi un alt ocupant al camerei copiilor, la anul. Băieţii noştri sunt foarte prompţi în privinţa asta. Urmează exemplul tatălui lor.

– William, iubitule! spuse ducesa stânjenită.

Lordul Francis o privi pe Sophia zâmbind înduioşător, în văzul tuturor oaspeţilor din sala de bal, şi îi duse mâna la buze.

– În momentul acesta, mă simt ca un om care stă pe o trapă, cu ştreangul de gât, aşteptând să se deschidă trapa, îi murmură el afectuos la ureche. Şi ştiind că nu am comis crima pe care am recunoscut-o voios în tot acest timp, bazându-mă pe presupunerea smintită că adevăratul vinovat îmi va ocupa locul în ultimul moment.

– Cum poţi asemăna un bal cu o execuţie prin spânzurare, Francis? zise ea, privind în jur la decoraţiunile florale la care ajutase şi ea mai devreme. Şi totul este în onoarea noastră. Ai avut vreodată un sentiment aşa minunat? Uite! Îl strânse mai tare de braţ. Tata se duce la orchestră să le spună să înceapă să cânte. Şi cred că va face un anunţ.

– Balamalele trapei scârţâie, zise Lord Francis.

Contele de Clifton ridică mâna, solicitând să se facă linişte. Dorinţa îi fu îndeplinită cu uşurinţă, pentru că toţi ochii erau aţintiţi asupra lor, iar oaspeţii adunaţi aşteptau cu nerăbdare începerea balului.

– Bine aţi venit la Clifton Court, începu el, privind în jur la toţi prietenii, vecinii şi oaspeţii. Motivul sărbătoririi din seara asta este bine-cunoscut, aşa că nu intenţionez să ţin un discurs lung.

– Bravo! spuse o voce dintr-un colţ îndepărtat, şi se auzi un val de râsete.

– Acesta e doar anunţul oficial al logodnei şi viitoarei nunţi a fiicei mele, Sophia, şi a lordului Francis Sutton, fiul cel mai mic al ducelui şi ducesei de Weymouth, spuse contele. Ei vor conduce primul dans, un vals. Vă rog să vă simţiţi liberi să vă conduceţi partenerele pe ringul de dans după câteva minute, domnilor. Şi bucuraţi-vă de seară, doamnelor!

Sophia roşi când auzi aplauzele şi privi neliniştită spre lordul Francis, care o conduse în mijlocul estradei de dans.

– Toată lumea ne va privi, spuse ea. Mă simt de parcă aş avea două picioare stângi, Francis.

– Eşti norocoasă. Eu voi dansa cu ştreangul de gât.

– Ce nebunie!

– Zâmbeşte, porunci el, şi ea îşi dădu capul pe spate, ca să arate că o făcea deja, şi începură să valseze.

– Oh, Francis! E peste măsură de frumos, nu? Nu îmi imaginam cum avea să fie. Cred că până la urmă, dacă mama şi tata rămân împreună, şi poate chiar dacă nu, mă voi căsători. Ochii ei deveniră visători. La biserica din sat. Şi voi avea foarte, foarte mare grijă să nu mi se întâmple nimic stupid, care să mă ţină departe de soţul meu în cea mai bună parte a vieţii. Cred că voi trăi fericită până la adânci bătrâneţi.

– Ăă, planurile astea nu mă includ din întâmplare şi pe mine, nu, Soph? Vreau să zic, nu te aştepţi să joc şi rolul mirelui radios şi pe cel al soţului fericit, pe lângă cel al logodnicului îndrăgostit, nu?

– Bineînţeles că nu. Nu trebuie să-ţi faci griji, nu-mi voi călca promisiunea, Francis.

– Cum? Nu mai adaugi nimic despre şerpi, broaşte şi altele? Nu ai ajuns să mă placi, Soph, nu-i aşa? Ştii, încă nu vreau sentimente tandre.

– Oh, replică ea indignată, cum aş putea să te plac, Francis? Îţi dai mereu toată silinţa ca să fii cât se poate de nesuferit.

– Acum că ştiu secretul succesului meu în ce te priveşte, Soph, voi avea grijă să continui. Cred că ar trebui să facem o mică piruetă în colţul de aici. Trebuie să întreţinem oaspeţii. Ah, văd că mamele şi taţii noştri ni s-au alăturat pe estradă.

– Tata nu pare deloc relaxat, observă Sophia încruntată. Pare să nu fie deloc mulţumit de el însuşi. Dar valsează frumos împreună, nu? Şi cum ar putea să nu se îndrăgostească din nou de mama, Francis? Cred că asta se întâmplă acum, nu ţi se pare? În ultima săptămână au fost împreună mai mult decât trebuia. Ea a ieşit cu el chiar şi la treburile moşiei.

– Doamne, spuse partenerul ei, părând hărţuit o clipă, dar recăpătându-şi zâmbetul ferm, să ştii că mama mea o să verse un potop de lacrimi când o să mă părăseşti

la altar, Soph. Probabil că nu îți va adresa nici o vorbă în următorii zece ani.

– Nu o să te părăsesc la altar, afirmă ea indignată. Ce expresie oribilă.

– Oh, ba da, răspunse el ferm, chiar dacă expresia ar fi de zece ori mai oribilă!

– Voi anula logodna. Asta e tot.

– Și asta nu înseamnă că mă părăsești la altar?

– Nu. Așa vor spune oamenii, Francis? Că ai fost părăsit la altar? Va fi îngrozitor pentru tine, nu-i așa? Oamenii se vor întreba ce e în neregulă cu tine. Îmi pare grozav de rău.

– Voi supraviețui acestei degradări, Soph, zise el în grabă. Crede-mă, voi supraviețui.

„Poate cel mai greu lucru pe care a trebuit să-l fac vreodată", se gândi Olivia, e să cobor la cină. „Mai greu chiar decât să cobor din trăsură când am sosit la Clifton. Da, mai greu chiar decât asta." Așa că fu nespus de recunoscătoare când Sophia veni să o însoțească jos.

De la începutul după-amiezii, mintea ei refuza să renunțe la lupta cu o întreagă hoardă de gânduri și emoții conflictuale. Rămăsese întinsă pe iarba din grădina secretă mult timp după plecarea lui, șovăind să se miște, temându-se să nu își pună și gândurile în mișcare, să înfrunte ceea ce făcuse, să se mire de privirea lui de la urmă și de ultimele lui cuvinte.

Zăcuse acolo încercând să se agațe doar de sentimente și reacții. Era îndurerată și își simțea sânii sensibili. Și fusese minunat, de-a dreptul minunat. Trecuse atât de mult timp. Visase la asta, tânjise de atâtea ori după asta în decursul anilor, și totuși acum când se întâmplase fusese mult mai bine și mult mai... fizic decât își amintea. Știa că ar fi vrut s-o facă din nou.

Cu el. Numai cu el. Emma îi sugerase odată, într-una dintre perioadele ei teribil de neliniștite, care deveniseră din fericire tot mai rare odată cu trecerea anilor, să meargă într-o stațiune balneară sau chiar la Londra și să-și

ia un amant pentru o lună sau două. Emma se mândrise întotdeauna cu mintea ei deschisă şi alesese intenţionat să rămână fată bătrână. Olivia fusese îngrozită. Sunt o lady căsătorită, protestase ea. Nici nu visez să fac asta cu un bărbat care nu e soţul meu.

Nu voia să o facă cu nimeni altcineva în afară de Marc, chiar dacă el nu era soţul ei. Ştiuse întotdeauna asta.

Un amant nu fusese niciodată o opţiune în viaţa ei. Şi totuşi izolarea, singurătatea, celibatul erau numai din vina ei. Recunoscuse asta aproape de la început. Fusese un lucru aspru şi smintit să refuze să îl ierte după o singură infidelitate, pe care era foarte evident că o regreta amarnic. Ar fi trebuit să-l ierte. Voise să îl ierte. Îl iertase *de-a binelea* în intimitatea propriei sale inimi. Dar în timpul primelor luni de singurătate, când scrisorile lui soseau aproape zilnic, îşi dăduse seama că nu putea să pună în practică această iertare. Nu putea să trăiască cu el ca înainte, să fie prietena lui. Lucrul acela avea să rămână mereu între ei.

În cele din urmă, Olivia părăsi grădina, se întoarse în casă şi ceru să i se aducă apă fierbinte pentru baie, recunoscând faptul că, până la urmă, nu-şi putea ţine gândurile în frâu. Lumea reală intra nepoftită peste tot, chiar şi în grădina secretă.

Fusese prea îndrăgostită. Ştia asta. Căsătoria lor fusese prea perfectă. Pe atunci nu o ştiuse, dar apoi îşi dăduse seama, uitându-se la căsătoriile prietenilor şi cunoscuţilor. Căsătoria ei fusese ireală. Perfectă de-a binelea timp de cinci ani incredibili. La orizontul lor nu existase nici un nor.

Iar când venise furtuna, anihilase totul. După aceea, ea nu crezuse că se putea trăi cu o căsătorie imperfectă. Crezuse că nu mai putea fi corectă cu el. Era sigură că avea să-l privească mereu cu bănuială şi dezamăgire. El nu avea să mai fie niciodată Marc al ei, aşa cum îl cunoscuse. Şi se temea chiar şi să încerce să îl cunoască

pe noul Marc. Poate că nu l-ar fi putut iubi pe acest nou Marc.

Gândul că nu l-ar fi iubit o umpluse de panică. Mai bine să nu-l mai vadă niciodată. Mai bine să trăiască singură, de parcă el ar fi murit.

Aşa că îi scrisese la sfârşitul celor şase luni ca să îi spună că nu îl putea ierta - o minciună. Încercase să-şi explice motivele, dar nu fusese în stare.

Fusese foarte tânără. Foarte imatură. Foarte ignorantă în privinţa vieţii.

Să facă dragoste cu el în această după-amiază fusese în mod sigur experienţa cea mai frumoasă din toată viaţa ei. Dar, bineînţeles, cedase în faţa irealităţii grădinii secrete. Crezuse că o singură experienţă putea şterge toată amărăciunea strânsă în paisprezece ani. Crezuse că atunci când se va trezi şi îşi va aminti unde era şi cu cine, totul se va sfârşi, el îi va zâmbi, o va săruta şi va spune ceva care va şterge trecutul de parcă nici n-ar fi fost.

Ce femeie smintită! Tot nu se maturizase, chiar dacă trecuseră paisprezece ani. Ridicase privirea neliniştită spre el, şi îi văzuse ochii opaci, care nu zâmbeau. Şi apoi el se ridicase şi se îmbrăcase fără o vorbă şi fără o privire, de parcă totul nu însemnase nimic pentru el. Şi în cele din urmă vocea lui. Vocea lui rece, spunându-i că la urma urmei era soţia lui.

Fusese una dintre femeile lui. Una dintre nenumăratele lui femei. Dar în ocazia asta, fusese în stare să-şi scuze promiscuitatea cu adevărul irefutabil că ea era soţia lui.

Pentru el, ea nu fusese mai mult decât oricare alta dintre femeile lui! Şi în ultima săptămână uitase - în mod deliberat, poate - că lucrurile se schimbaseră, că în căsătoria lor existau acum mult mai multe probleme decât prima infidelitate regretată. În viaţa lui existaseră alte femei, nenumărate femei probabil. Era Lady Mornington.

În timp ce se îmbrăca şovăielnic pentru cină şi bal, se simţi îngreţoşată. Îngreţoşată fizic. Şi îi era groază să-l întâlnească din nou, o groază cum nu mai simţise în toată viaţa. Să meargă jos, să-l vadă din nou, să se poarte de parcă nu se întâmplase nimic între ei era cel mai greu lucru pe care trebuise să-l facă vreodată.

El era îmbrăcat după ultima modă, una despre care ea auzise, dar pe care n-o mai văzuse niciodată. Haina de seară şi pantalonii până la genunchi erau negri, jiletca argintie, cămaşa şi ciorapii albi. Dantela albă se revărsa peste mâinile lui. Arăta mult mai chipeş decât oricare alt bărbat prezent. Şi trebui să îi permită Sophiei să o conducă de-a lungul salonului spre locul în care se afla el, vorbind cu doamna Biddeford şi cu lordul Wheatley. Trebui să le zâmbească tuturor şi să accepte un pahar din mâna lui.

– Îţi mulţumesc, spuse ea cu ochii la conţinutul paharului, când el îi aprecie înfăţişarea.

Sophia le luă câte o mână în mâinile ei şi le uni, ţinându-le împreună.

– Va fi cea mai frumoasă noapte din viaţa mea, zise ea. Şi sunteţi amândoi aici ca s-o sărbătoriţi cu mine. Mamă şi tată, ce minunat e totul!

Olivia aruncă o privire spre el şi îl văzu privind încruntat la mâinile lor, apoi îi zâmbi fiicei lor. Faţa lui nu zâmbea deloc.

Se aşezară unul în faţa celuilalt la cină, dar masa dintre ei era atât de lungă că nu erau nevoiţi să se privească şi nu aveau posibilitatea de a vorbi. Fu relativ uşor. Şi apoi trebuiră să formeze linia de primire, unde rămaseră umăr lângă umăr aproape o oră, salutând oaspeţii, schimbând câteva vorbe, şi zâmbind iar şi iar. Fără să se uite unul la altul şi fără să schimbe un singur cuvânt.

– Trebuie să dansăm, Olivia, îi zise el în cele din urmă, după ce Sophia şi Lord Francis valsaseră singuri câteva minute. Asta se aşteaptă de la noi.

Fu cel mai greu moment dintre toate, pentru că trebuia să stea faţă în faţă cu el şi să îşi aşeze mâna în mâna

lui şi cealaltă pe umărul lui, cu toată încăperea plină de oaspeţi care îi priveau. Şi nu se îndoia că acum toţi se uitau la ei, nu la Sophia şi la lordul Francis. La urma urmei, toţi oamenii aceştia ştiau că ea şi soţul ei se înstrăinaseră de mulţi ani.

– Trebuie să zâmbim, zise ea zâmbind.

Marcus nu răspunse.

– Presupun că trebuie să spun că îmi pare rău, zise el după câteva momente de tăcere.

– De ce? întrebă ea. Nu îţi pare rău, nu?

Şi privi în ochii lui reci.

– Iar tu nu ierţi niciodată, nu? replică el. M-aş obosi degeaba.

– Îţi ceri scuze de la toate femeile tale? Cred că devine plictisitor.

Maxilarul lui se încordă.

– Toate femeile mele, repetă el. Nu, Olivia, nu e nevoie niciodată. Se bucură întotdeauna de ceea ce primesc. Aşa cum te-ai bucurat tu în această după-amiază.

– Da. Ar fi greu să te opui unei asemenea experienţe.

– Ei bine, nu s-a întâmplat un mare rău, nu? La urma urmelor, suntem soţ şi soţie. Şi tu te-ai îngrijit în toţi anii aceştia, Olivia. Eşti încă frumoasă.

– Spui asta ca să mă îmbunezi? Îţi mulţumesc, Marcus. Să înţeleg că trebuie să mă simt onorată fiindcă primesc complimente de la propriul meu soţ?

– Poţi să te simţi cum vrei. Limba asta ascuţită e nouă, Olivia.

– Sunt multe lucruri noi. Nu mai sunt persoana pe care ai cunoscut-o, Marcus. Au trecut paisprezece ani de când eram soţia ta. Nu mai sunt soţia ta, deşi în ochii bisericii şi ai statului suntem căsătoriţi încă.

– Ah! Deci îţi vine uşor să curveşti?

– Nu atât de uşor, poate, cum ţi-a fost ţie să comiţi adulter cândva.

– *Touché*. O privi cu ochi reci, opaci. Şi apoi ochii lui rătăciră dincolo de ea. Sophia ne priveşte şi pare încurcată. Asta e cea mai frumoasă noapte din viaţa ei,

Olivia. Asta a spus înainte de cină, nu? Cred că trebuie să lăsăm cearta noastră pentru un moment mai privat. Dintr-odată, zâmbi şi o privi în ochi. Ţi-ai imaginat vreodată ce o să însemne să fii părinte, Olivia? Ştiai cât de orbiţi vom fi amândoi de dragostea pentru unica noastră fiică?

– Destul de mult ca să facem asta pentru ea? replică ea, întorcându-i zâmbetul şi privirea. Nu, nu ştiam. Marcus, aş muri pentru ea. Ştiu că vei spune că e doar melodramă, dar e adevărat. Aş face-o.

– Şi mi-ai zâmbi pentru ea. Într-un anume fel, e mai rău decât să mori, nu, Olivia?

– Nu mă provoca din nou la ceartă.

– E o artă pe care nu am învăţat-o niciodată, nu? Cinci ani şi nici un cuvânt aspru. Am fost îndrăgostiţii din basme, Olivia. Îndrăgostiţii fericiţi până la adânci bătrâneţi. Doi copii trăind fericiţi împreună şi aducând împreună pe lume un al treilea copil.

– Da. Doi copii. Dar nu e nimic în neregulă cu a fi copil, Marcus. E mai puţin dureros decât a fi adult.

– Da. Dar în copilăria reală există întotdeauna cineva care te sărută atunci când te loveşti ca să îţi treacă. Pentru noi nu a existat nimeni care să facă asta?

– Nu.

Mâna lui îi apăsă puţin mai tare mijlocul.

– Să separăm perechea asta absurdă şi fericită de copii. Dansează cu viitorul tău ginere, Olivia. Eu vreau să dansez cu fiica mea.

– Da, răspunse ea, uşurată şi regretând.

Uşurată pentru că nu mai trebuiau să se atingă şi să se privească în ochi şi să converseze. Şi regretând din aceleaşi motive.

– Sala asta de bal e afurisit de încălzită, îi spuse lordul Francis Sophiei când se întâlniră din nou, mai târziu. Hathaway tocmai spunea că şi afară e călduţ şi acum. Călduţ, Soph, nu înăbuşitor de fierbinte ca aici. Vrei să facem o plimbare în grădină? Cred că toată lumea

se aşteaptă să ne strecurăm undeva împreună în cursul serii, oricum.

– Ca nişte hoţi în noapte? Ce prostie!

– Ca nişte îndrăgostiţi în noapte. Doamnele acelea bătrâne din şirul de acolo – cele care au dat într-una din cap şi au zâmbit afectat de când au venit – vor fi peste măsură de surescitate.

– Domnişoarele Ginen şi doamna şi domnişoara Macdonald? Mai degrabă cred că vor face un atac colectiv de isterie, Francis.

– Un atac de extaz imaginar. Mergem?

– E *într-adevăr* cald aici. Aş vrea ca mama şi tata să danseze împreună din nou.

– Nu ar fi corect. Sunt gazdele, ştii doar. Şi există un număr uimitor de mare de doamne neînsoţite, iar tatăl tău probabil că se simte obligat să le invite la dans.

– Crezi că asta e totul? întrebă ea, lăsându-l să o conducă spre uşile franţuzeşti şi terasa din partea dinspre apus a casei. Aş fi jurat că se certau chiar înainte de a veni să ne despartă, în timpul primului dans.

– Eu aş spune că e un semn promiţător, Soph. Dacă se certau, probabil că îşi aplanau diferenţele de opinie.

– Aşa crezi? Ea părea să se îndoiască. Îl urmă pe peluza care ducea spre grajdurile din depărtare. Dar noi ne certăm întotdeauna, Francis, şi totuşi nu ne aplanăm diferenţele de opinie. Ne certăm pur şi simplu.

– Destul de adevărat. Terasa e neagră de oameni, Soph. Mă întreb cum de nu dau unul peste celălalt de fiecare dată când se întorc. Probabil că au ieşit cu toţii ca să mă vadă furându-ţi un sărut.

– Ce absurd! De parcă oamenii nu ar avea nimic mai bun de făcut cu timpul lor!

– Totuşi, nimic nu e mai romantic decât o pereche proaspăt logodită. Să îi satisfacem?

– Dar mama şi tata nu sunt aici, afară. Şi ei sunt singurii pe care încercăm cu adevărat să-i convingem, Francis.

– Destul de adevărat. Dar dacă ne purtăm rece, zvonurile vor ajunge în curând la ei, şi s-ar putea să nu-şi mai rezolve niciodată propriile diferende.

– Crezi? întrebă ea îndoindu-se. Foarte bine, atunci. Am face mai bine să ne sărutăm. Dar nu mai face treaba cu limba.

El oftă.

– Următorul tău admirator sau următorul tău logodnic te va considera îngrozitor de inocentă dacă nu vei şti să săruţi, Soph.

– Ştiu să sărut.

– Ştii cum să îţi ţuguiezi buzele, Soph. Asta o ştie şi un copil.

– Ei bine! exclamă ea, ofensată. Dacă nu-ţi plac sărutările mele, Francis, nu trebuie să mă săruţi, să ştii. Pentru mine e tot una.

– Poate că ai face mai bine să înveţi cât mai ai ocazia.

– De la tine? De la un libertin?

– Cine ar putea fi mai bun?

Sophia nu putu găsi nici un răspuns potrivit.

– Trebuie doar să îţi relaxezi buzele şi să mă laşi pe mine să conduc.

– Exact ca la dans.

– Exact ca la dans, încuviinţă el. Şi nu te mai gândi să-ţi ţuguiezi buzele. Nu aşa se sărută cum trebuie.

– Oh.

El îi puse o mână sub bărbie şi o ridică.

– Am sentimentul că e bine că e întuneric aici, afară. Ce culoare ai, Soph?

– Există o culoare mai roşie decât stacojiul?

– Da, răspunse el. Culoarea pe care o are faţa ta exact acum. Relaxează-ţi buzele! Şi dinţii.

– Dar clănţăne.

– Lasă-mă să mă ocup eu de asta, zise el şi îşi puse buzele pe buzele ei.

Sophia se prinse de umerii lui de parcă ar fi vrut să-l învineţească, în timp ce buzele lui îi despărţeau buzele şi limba lui începu să exploreze cu delicată uşurinţă

carnea moale din spatele buzelor şi cavitatea caldă a gurii ei din spatele dinţilor. Îi atinse vârful limbii cu limba lui şi o încercui uşor. Apoi ridică fruntea.

– Eşti o elevă destul de înzestrată, zise el când ea deschise ochii. Poţi să nu te mai ţii de mine, Soph. Te prind eu dacă o să cazi.

– Te lauzi singur, zise ea, cu voce tremurătoare. Crezi că o să cad doar pentru că m-am lăsat sărutată aşa cum numai un libertin şi-ar săruta...? Ei bine, aşa cum ar săruta un libertin?

– Cred că este o posibilitate, Soph. Îţi tremură genunchii.

– Asta pentru că e frig afară, răspunse ea pe un ton dispreţuitor. Şi nu cred că a fost un sărut potrivit până la urmă, Francis. Cred că a fost nepotrivit. Oh, e atât de cald aici.

– Undeva în ultimul discurs a existat o minoră contradicţie. Dar nu contează. Acum vei avea o experienţă pe care s-o transmiţi viitorului admirator, Soph.

– Nu o să permit nimănui să-mi mai facă asta. A fost dezgustător.

– Dar a fost destul de bine ca să urce temperatura, nu? Am face mai bine să ne întoarcem înăuntru, Soph, înainte să hotărăşti că vrei mai mult, şi înainte să hotărăşti că vrei poate s-o repeţi toată viaţa.

– Ohhh! Pieptul Sophiei se umflă de indignare. Auzi ce idee! Te crezi complet irezistibil pentru femei, Francis, doar pentru că ştii să săruţi? Da, evident că da. În toată viaţa mea nu am cunoscut pe nimeni mai încrezut. Păi, mai degrabă aş...

– Vechea litanie familiară. Muzica s-a oprit, Soph, şi este vremea supeului. Nu mi-ar plăcea deloc să mă întorc în casă şi să nu mai găsesc nimic de mâncare. Hai să mergem!

– Sigur că da. Nu-mi permite să te lipsesc de supeu, Francis. Nu mi-ar plăcea deloc să fiu responsabilă de o asemenea cruzime.

– Îţi mulţumesc, Soph. Ai o inimă bună. Dar să ştii că nu e chiar elegant să pufneşti.

– O să pufnesc dacă vreau să pufnesc.

– Chiar aşa. Dă-i drumul atunci! Nu-mi permite să te opresc.

– Se întâmplă să nu-mi mai vină să pufnesc, zise ea cu toată demnitatea de care era în stare.

capitolul 9

Cei mai mulţi dintre oaspeţii contelui îşi anunţară intenţia de a părăsi Clifton Court după câteva zile de la bal, ca să le ofere amfitrionilor lor mai multă libertate de a se pregăti pentru nuntă. Însă toată lumea promise să se întoarcă cu câteva zile înainte de eveniment.

Ducesa declară că era foarte bine aşa, fiindcă mai erau atât de multe de făcut, şi Olivia urma să plece câteva zile în oraş, cu Sophia şi Francis. Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să meargă cu ei, declară ea, dar cum ar fi putut pleca de la Clifton Court într-un asemenea moment? Aşa că trimise după croitoreasa ei personală.

– Poţi să te foloseşti şi tu de serviciile ei, Olivia, dacă vrei, se oferi ea. Sunt sigură că vei fi mulţumită de rezultate. Şi draga de Sophia la fel. Madame Blanchard s-ar bucura peste măsură să aibă şansa de a îmbrăca o mireasă.

Dar Olivia era hotărâtă să plece câteva zile. Simţea că trebuia să se îndepărteze. Avea nevoie să gândească. Aşa că plecară după trei zile de la bal.

Sophia era deznădăjduită. Ideea de a-şi reuni părinţii părea să fi căpătat o viaţă proprie, scăpând cumva de sub controlul ei. Pregătirile pentru nuntă păreau de neoprit, şi acum era dusă la oraş să îşi cumpere rochie de mireasă – totul pe cheltuiala tatălui ei.

La început fusese plină de speranţă. După prima întâlnire incomodă, părinţii ei păreau să se simtă confortabil şi să fie aproape fericiţi împreună. Şi totuşi, în ultimele zile, şi mai ales după bal, se uitase la ei şi îşi pusese întrebări. Erau doar doi străini politicoşi unul cu celălalt? Oare apropierea nunţii avea să-i apropie şi pe ei? Dar cât de curând avea să se întâmple asta?

Cât mai putea aştepta înainte de a găsi o scuză şi de a pune capăt logodnei?

Şi se certaseră *într-adevăr* în timpul balului? După valsul de deschidere, nu mai petrecuseră nici un minut împreună.

În după-amiaza premergătoare plecării la oraş cu mama ei şi Francis, ieşi afară cu Cynthia. Cynthia, care locuia la o distanţă de numai paisprezece kilometri, avea să se întoarcă şi ea acasă a doua zi. Dar voia să ştie când avea să se termine şarada.

– Pentru că *se va termina*, nu-i aşa, Sophia? Nu te-ai hotărât să te căsătoreşti cu lordul Francis până la urmă?

Răspunsul Sophiei incluse bine cunoscutele referinţe la broaşte şi la şerpi.

– Dar e atât de chipeş şi de fermecător, Sophia, oftă prietena ei. Şi domnul Hathaway îşi pune întrebări. Am fost de acord amândoi că lucrurile au ajuns atât de departe, încât sunt aproape imposibil de oprit.

Sophia făcu o grimasă. Dar contele, care ieşise la plimbare cu nişte domni, dar rămăsese la grajduri mult timp după întoarcerea lor, se îndrepta spre casă chiar în momentul acela.

– Uite-l că vine, Cynth! O să mă duc să-l întreb dacă s-a împăcat cu mama.

– Aşa dintr-odată? E înţelept, Sophia?

– Dar trebuie să-l întreb cândva. Nu cred că îmi vor spune ce au hotărât sau nu au hotărât. Poate că nu voi şti până după nuntă, Cynth. Şi totuşi, când îi spun asemenea lucruri lui Francis, aproape că face un atac de apoplexie pe loc sau zbiară „Care nuntă?" în felul acela nesuferit al lui sau îmi spune că ar trebui să fiu închisă la Bedlam, ceea ce nu e deloc un compliment pe care să i-l spună logodnicei lui, nu?

– Numai că tu nu eşti logodnica lui, îi reaminti Cynthia.

– Aşa cum îmi spune şi el de zece ori pe zi. De parcă aş putea uita vreodată acest fapt. Cine ar vrea să fie logodnica lui Francis?

– Doar fiecare femeie între optsprezece şi douăzeci şi cinci de ani care a pus vreodată ochii pe el, răspunse Cynthia.

– Să nu-l laşi să te audă spunând asta, zise Sophia în grabă. Şi aşa e prea încrezut pentru propriul lui bine. Mă duc să vorbesc cu tata. Te superi?

Şi îi făcu din mână tatălui ei, pornind spre el cu paşi uşori pe iarbă, în timp ce el încetinea şi îi zâmbea.

– Ce este? Ai ieşit afară, şi Francis nu se vede pe nicăieri, iubire? E un lucru normal?

Şi plecă obrazul ca să-l sărute.

– Joacă biliard. Eu am ieşit afară cu Cynthia, răspunse ea, trecându-şi braţul pe sub braţul lui.

– Deci mâine o să pleci la oraş după rochia de mireasă. Presupun că intenţionezi să mă aduci la sapă de lemn, Sophia.

– Oh, da, răspunse ea râzând, dar cred că mama nu o să mă lase, *papa*. Mi-aş dori ca lucrurile să nu meargă atât de repede.

El o privi cu atenţie.

– Cu nunta? întrebă. Nu te-ai răzgândit, nu?

– Oh, nu. Îl iubesc teribil pe Francis, *papa*, şi trei săptămâni mi se pare o aşteptare îngrozitor de lungă. Dar aş vrea doar... Oh, aş vrea doar să petrec mai mult timp cu tine şi cu mama. Am fost întotdeauna cu unul din voi, dar niciodată cu amândoi. Aproape că nu-mi mai amintesc de vremea în care eram toţi împreună. Probabil că au existat asemenea momente, nu-i aşa, şi încă multe?

– Da. Am petrecut o mulţime de timp împreună, Sophia, toţi trei.

– Şi acum mai avem doar trei săptămâni, şi mă voi căsători şi voi pleca cu Francis, iar când ne vom întoarce din călătoria de nuntă, voi locui cu el, nu cu tine şi cu mama. Dar când vă voi vizita, *papa*, veţi fi amândoi împreună, sau va trebui să vă fac vizite separate?

– Sophia, începu el acoperindu-i mâna cu mâna lui. Ai fost teribil de rănită de anii aceştia, nu? Nu ai spus

niciodată nimic, până acum. Eu nu mi-am dat seama de asta, şi nici mama ta. Îmi pare rău, iubire. Îmi pare mai rău decât pot spune că tu ai fost victima nevinovată.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Observă că tatăl ei schimbase direcţia şi nu se mai îndreptau spre casă, ci spre straturile cu flori. De ce nu te-ai întors niciodată? De ce nu ai trimis după mama? De ce veneam întotdeauna singură când te vizitam? Ce s-a întâmplat?

– Am descoperit pur şi simplu că nu mai puteam trăi împreună, răspunse el lent.

– *Papa*, nu mai sunt un copil. Ceva trebuie să se fi întâmplat. A fost Lady Mornington?

El o privi cu asprime.

– Ce ştii tu despre Lady Mornington?

– Că e amanta ta. Deşi nu are nici a zecea parte din frumuseţea mamei. *Ea* s-a întâmplat?

– Nu. Nu am cunoscut-o până acum şase ani, Sophia. Şi Dumnezeule mare, e prietena mea, nu amanta mea. Cum ai ajuns la o asemenea idee?

– Atunci a fost altcineva. Altă femeie. A fost vina ta, nu-i aşa, *papa*? Dar cum ai putut dori să ai altă femeie când o aveai pe mama? Totuşi, bărbaţii fac asta, nu? Se căsătoresc şi apoi se plictisesc de soţiile lor şi îşi iau amante. Dacă Francis va încerca vreodată să facă aşa ceva, îl voi ucide. Voi lua cea mai grea carte din biblioteca noastră şi îi voi sparge capul cu ea. Jur că o voi face! Dar cum ai putut s-o faci tu, *papa*? Eu te-am venerat întotdeauna. Erai eroul meu.

– Eram şi eroul mamei tale, răspunse el aspru. Sunt doar un om, Sophia. Spui că nu mai eşti un copil. Ei bine, află atunci că sunt doar un om. Dar nu a fost chiar aşa cum crezi. Nu mi-am luat o amantă. Nu până nu ne-am despărţit irevocabil, oricum. Şi nu m-am plictisit de mama ta. Niciodată. O iubeam. Vreau să ştii asta. Ai fost un copil din dragoste, şi amândouă eraţi tot ce aveam mai scump pe lume.

– Atunci ce s-a *întâmplat*? întrebă ea cam prea bosumflată, având în vedere că voia să fie considerată adult.

Dacă tu o iubeai, ar fi trebuit să trăiţi fericiţi până la adânci bătrâneţi. Ce v-a făcut să vă purtaţi ca doi străini în cea mai mare parte a vieţii mele?

- Sophia! zise el, şi o strânse atât de tare de mână, încât se luptă să-şi stăpânească lacrimile.

- Nu o mai iubeşti? Asta e, *papa?* Sunteţi doar politicoşi unul cu altul din cauza ducelui, a ducesei şi celorlalţi oaspeţi? Totul e pentru spectacol? Nu o iubeşti?

- O iubesc. Nu am încetat niciodată s-o iubesc, Sophia. Nici măcar o clipă.

- Atunci este bine, zise ea, luminându-se într-o clipă şi oprindu-se ca să îşi arunce braţele pe după gâtul lui, aproape strangulându-l. După nuntă o să mă pot întoarce la amândoi. Mama şi tatăl meu, împreună din nou. Oh, stai numai să-i spun lui Francis. Stai numai să-i spun.

- Dar nu e atât de simplu, Sophia, zise el, luând-o cu blândeţe de mijloc. Viaţa nu e niciodată simplă, iubire. Ce s-a întâmplat s-a întâmplat. Acum paisprezece ani. E mult timp. Amândoi ne-am făcut vieţi noi de atunci, şi le-am trăit separat. Suntem diferiţi de cei care eram înainte. Nu mai există întoarcere. În viaţă nu te poţi întoarce niciodată. Poţi doar să mergi înainte. Şi iubirea nu mai poate lega doi oameni care au trăit atât de mult timp separat.

- De ce nu? întrebă ea, cu ochii din nou plini de lacrimi.

El clătină din cap.

- E greu de explicat. Mama ta avea douăzeci şi doi de ani, Sophia. Acum are treizeci şi şase. Eu aveam douăzeci şi şase. Acum am patruzeci. Nu ne putem relua relaţia, de parcă anii nu ar fi trecut.

- Aţi putea dacă v-aţi iubi. Nu te cred, *papa*. Nu cred că o iubeşti cu adevărat, până la urmă. Spui asta doar pentru că vorbeşti cu mine şi ţi se pare greşit să îi spui propriei tale fiice că nu îţi mai iubeşti soţia. Nimic nu se va schimba, nu? Săptămâna asta şi jumătate a trecut degeaba, şi degeaba vor trece şi cele trei care au mai

rămas. Dar vor fi de față Francis și părinții, frații lui și soțiile lor. Și voi fi și eu cu tine. Și cu mama. Așa că vă veți purta extraordinar de politicos unul cu celălalt.

– Sophia.

– Nu, nu o spune. Nu mai e nimic de spus. Probabil că tânjești să se termine deranjul cu nunta, ca să te poți întoarce în goană la Lady Mornington. *Prietena* ta.

– Sophia, zise el, și îi strânse foarte tare mâinile. Îmi pare rău din suflet că ți-ai format o idee greșită despre Lady Mornington. Dar uită de ea oricum. Nu mă voi întoarce la ea ca prietenă. Ți-o promit! Și îți voi spune și motivul. După ce am văzut-o din nou pe mama ta, știu că nu mă pot întoarce la o relație care a fost interpretată greșit de toată lumea – nu doar de tine. După ce am văzut-o pe mama ta din nou, știu că e singura femeie pe care am iubit-o sau o voi iubi vreodată. Îi strânse mâinile încă și mai tare. Dar asta nu înseamnă neapărat că vom trăi împreună din nou ca soț și soție, iubito.

Ea își lăsă capul în jos și se uită la mâinile lor împreunate.

– Dar între noi există o legătură, continuă el. Una fermă, care nu s-a clătinat niciodată. Amândoi te iubim la nebunie, Sophia. Amândoi îți vrem fericirea mai mult decât orice în viață. În următoarele trei săptămâni și la nunta ta nu vom fi doar politicoși. Ne vom bucura împreună de fericirea ta. Împreună, iubire. Și dacă pentru tine e important să ne vezi împreună în viitor, cred că ne vom întâlni ocazional. Te iubim atât de mult. Amândoi. Împreună, Sophia.

Ea ridică brusc mâinile și le lipi de obrazul lui.

– *Papa*, rosti ea, cu vocea gâtuită de lacrimi înăbușite, aș face orice pe lume ca să vă văd din nou împreună. Nu doar pentru mine, ci pentru voi. Aș renunța la Francis, dacă s-ar putea întâmpla.

El râse încetișor.

– Ce? Ai renunța la dragostea vieții tale, Sophia? Pentru noi.

– Da, aș renunța.

– Ei bine, zise el, eliberându-şi cealaltă mână şi mângâind-o pe păr, e o ofertă extraordinară. Îl iubeşti foarte mult, nu?

– Dar aş renunţa la el, răspunse ea cu ochii strâns închişi.

– Trebuie să te căsătoreşti cu el, şi să fii foarte fericită cu el, Sophia. E cel mai bun lucru pe care l-ai putea face pentru mama şi pentru mine. Şi îţi promit că mă voi gândi la ce pot face cu restul lucrurilor. Ne-am înţeles?

Sophia dădu capul pe spate şi îl privi cu ochi strălucitori.

– O s-o ţii pe mama aici? O să vă împăcaţi? Cu adevărat? Promiţi?

El se încruntă şi clătină din cap.

– Promit doar să mă gândesc la ce pot face, Sophia. Nu pot face promisiuni în privinţa rezultatului.

– Oh, dar tu spuneai întotdeauna da, *papa*, când îmi ziceai că o să vezi ce se poate face. Ştiam întotdeauna că însemna da, oricum. Totuşi, mă prefăceam neliniştită. Oh, ştiam că avea să funcţioneze. Ştiam că totul avea să fie bine. Mă duc să-i spun lui Francis. Va fi atât de emoţionat pentru mine. Mă duc să-l caut acum.

Şi contele de Clifton se trezi singur, cu braţele întinse spre silueta îndepărtată a fiicei lui, care se năpustise pe o cărare diagonală şi peste un strat de flori spre casă, cu o grabă nedemnă de o lady.

Înclină capul şi îşi duse mâna la ochi.

Sophia se năpusti în sala de biliard chiar în timp ce lordul Francis era aplecat peste tacul lui, concentrându-şi toată atenţia asupra unei lovituri dificile.

– Francis, zise ea, uitând cu totul că doamnele nu intrau în mod normal în camera aceea. Trebuie să vii. O să fii grozav de mulţumit.

Lordul Francis nu putu stăpâni mişcarea tacului şi realiză cea mai proastă lovitură de toată după-amiaza. Se îndreptă, clătinând melancolic din cap.

Ducele de Weymouth chicoti.

– Ai sosit exact la timp, Sophia, draga mea, zise el. Francis nu a mai dat nici o lovitură greşită de zece minute bune. Începusem să ne cam plictisim.

– Oh, zise ea când lordul Francis se întoarse cu o privire resemnată, îmi pare atât de rău. Francis. Dacă aş fi ştiut, m-aş fi strecurat înăuntru şi aş fi aşteptat până terminai.

– Nu mai vorbi despre asta, Soph, răspunse el zâmbind. Ce mod mai bun există de a pierde un joc? Îi luă mâna pe braţul lui şi o bătu uşurel. Ne permiteţi să ne retragem? Tată? Domnilor?

– Mai mult decât atât, răspunse ducele. Ne bucurăm, băiete, că părăseşti masa de joc, încheie el râzând din toată inima.

– Ei bine, Soph, începu Lord Francis după ce ieşiră din cameră şi închise uşa, ar fi bine să ai ceva care să merite pierderea jocului. I-ai spus tatălui tău? Şi acum el are neplăcuta însărcinare de a-mi transmite veştile? Aş face mai bine să mă duc sus şi să pun să îmi fie făcute bagajele. Aş face mai bine să mă car înainte să afle mama şi să mă înece în lacrimi. Dacă aş fi în locul tău, Soph, m-aş ascunde.

– Ce tot vorbeşti acolo? întrebă ea, încruntându-se şi îndreptându-l spre uşa din faţă.

– N-ai anulat logodna noastră?

– Nu, bineînţeles că nu. Ce absurd!

– Dar ai spus că voi fi foarte mulţumit.

Sophia îl privi indignată.

– Oh, e foarte caracteristic pentru tine, Francis, să îmi aminteşti cât de încântat ai fi să scapi de mine. Se va întâmpla şi asta, nu te teme.

– Dar când, Soph? Mai sunt nouăsprezece zile până la nunta noastră. Poţi să condamni omul că este puţin cam nervos?

– Am auzit că bărbaţii sunt întotdeauna nervoşi înainte de nuntă, spuse amabilă Sophia. Femeile se agită, şi bărbaţii se enervează. E foarte firesc să te simţi aşa.

– Soph, pot să fac economie de cuvinte şi să spun doar *Bedlam?* Ai înţelege la ce mă refer? Şi nu te deranja să-mi răspunzi. De ce aş fi atât de mulţumit?

– Sunt pe cale să mă căsătoresc cu tine şi să trăim fericiţi până la adânci bătrâneţi, zise ea, trăgându-l pe treptele din faţa casei, spre terasa pardosită. Şi între timp, tata se va gândi la ce poate face ca să o determine pe mama să rămână cu el. Aşa a spus. Am făcut o înţelegere amândoi, zise ea, privindu-l strălucitoare. Vezi? Până la urmă funcţionează, şi nu ar fi trebuit să te împovărez cu toate îndoielile mele din ultimele zile.

Lordul Francis se scărpină în cap cu mâna liberă.

– Sper că lucrurile astea nu depind unul de altul, nu, Soph? Nu trebuie să îmi sacrific libertatea doar pentru că ai o înţelegere cu tatăl tău?

– Bineînţeles că nu, prostuţule. Dar vezi, el mi-a spus că o iubeşte, şi a fost de acord să se gândească la ce ar putea face. Când *papa* spune asta, înseamnă întotdeauna da. Şi se va pune pe treabă imediat, Francis, pentru că nu a mai rămas mult timp. Într-o săptămână, toate neînţelegerile lor vor fi rezolvate şi vor fi împreună din nou. Fii atent la ce-ţi spun! Şi apoi putem anunţa că noi doi avem neînţelegeri care nu pot fi aplanate.

– Doar ca să-i ajutăm să sărbătorească.

– Va fi o lovitură pentru ei, desigur. Pentru toţi patru. Va trebui să găsim o cale mai blândă de a le spune vestea.

– Dacă există o cale blândă de a spune asemenea veşti. Necazul cu noi, Soph, e că nu avem imaginaţie. Nici unul din noi. Nu ne-am închipuit că avea să iasă aşa, nu?

– Nu. Se întinse şi îi atinse mâna cu mâna ei liberă. Şi va fi mai rău pentru tine, Francis, pentru că tu vei fi cel abandonat. Ai prefera să fie invers? Să ne prefacem că eu te iubesc la nebunie în continuare şi tu eşti cel fără inimă?

– Dumnezeule mare! În limba engleză nu există nici un cuvânt mai puternic decât Bedlamul, nu, Soph?

Pentru că dacă există, ai face bine să mi-l spui, fiindcă am mare nevoie de el.

– Încercam doar să te salvez de o umilință. Aș lua-o asupra mea, Francis, dacă aș putea. La urma urmei, eu sunt de vină pentru toate astea.

– Nu, nu ești. Nu mi-a pus nimeni un pistol de duel la cap, ca să mă oblige. Credeam că o să fie amuzant. Amuzant – ha!

– Îmi pare rău. Poate că putem să împărțim vina, Francis. Putem merge la mama, la tata și la părinții tăi împreună, și să le spunem că am discutat situația rațional și într-un mod perfect amical și am decis că până la urmă nu ne potrivim. Atunci nici unul din noi nu va purta singur vina și nu va fi umilit. O facem?

El oftă.

– Am face mai bine să așteptăm să vedem cum evoluează lucrurile după ce ne întoarcem de la Londra, Soph. Dumnezeule mare, dar tu o să te întorci cu cinci cufere pline de haine pentru nuntă, nu?

– Da. Sau poate nu chiar atât de multe. Ai face mai bine să-mi spui unde mergem în călătoria de nuntă, Francis. Există o diferență între tipul de haine pe care l-aș cumpăra dacă mergem în Italia, și hainele de care am nevoie dacă mergem în Scoția.

Lordul Francis se mulțumi să o privească în tăcere.

– Dar trebuie să știu, insistă ea. Trebuie să-mi spui, Francis. Unde m-ai duce dacă ne-am căsători cu adevărat, și dacă am pleca într-adevăr într-o călătorie de nuntă?

– În pat, probabil. Și poți să roșești și să pari jignită, Soph. Nu te poți aștepta ca un mascul care se respectă să reziste acestei invitații, nu?

– În pat, repetă ea, cu obrajii stacojii și ochii în flăcări. Cu tine, Francis? Mai degrabă aș...

– Austria și Italia. Pentru cât mai rămâne din vară și probabil și la iarnă, Soph. Am dansa la Viena, și ne-am plimba cu o gondolă la Veneția, și ne-am înclina odată

cu Turnul din Pisa, şi ne-am răsuci gâturile în Capela Sixtină, şi ţi-am apăra tenul de soarele din Neapole.

– Şi Roma? întrebă ea nerăbdătoare. Am merge şi la Roma, Francis?

– Unde crezi că e Capela Sixtină? În Insulele Hebride?

– Am uitat. Nu trebuie să fii atât de dispreţuitor, Francis. Nu am un creier de găină, să ştii.

– Ei bine, acolo te-aş duce, Soph – în timpul zilei. Presupun că primul meu răspuns ar rămâne încă adevărat în privinţa nopţilor. Şi nu te zborşi din nou. Vorbim doar despre unde te-aş duce dacă ne-am căsători, şi accentul principal cade pe cuvântul *dacă*. Ai avea nevoie de haine subţiri şi drăguţe.

– În regulă. Dar va fi îngrozitor să cheltuiesc banii tatei pe o asemenea păcăleală, nu? Şi toate celelalte cheltuieli cu nunta. Oh, vai de mine, noaptea trecută am stat trează o oră întreagă, gândindu-mă la toate astea.

– Poate că va merita cheltuiala, dacă reuşim să cârpim o căsătorie destrămată, zise el, bătând-o din nou pe mână.

Ea ridică privirea spre el, fericită dintr-odată.

– Chiar dacă intervine ceva şi nu se întâmplă înainte de nuntă, există totuşi speranţe. Mi-am amintit ceva ce a spus *papa*. A spus că dacă pe viitor e într-adevăr important pentru noi să îi vedem pe amândoi împreună, atunci vor veni împreună. Vezi tu, Francis, vom avea alte ocazii – poate la Crăciun sau la Paşti sau la un botez, dacă se întâmplă să apară repede unul.

Lordul Francis continuă să o bată pe mână şi să se uite la ea, cu o expresie aproape amuzată.

– Oh, zise ea, şi zâmbetul îi păli. Am uitat. Nu, n-o să funcţioneze, nu?

– Poate că vor veni împreună la viitoarea ta logodnă. Poate că vei putea să obţii asta ori de câte ori te logodeşti, Soph.

– Nu mă lua peste picior. E ceva serios, Francis. Şi doar nu crezi că aş umili intenţionat alţi domni în felul acesta, nu?

– Numai pe mine?

– Dar tu eşti diferit, zise ea, privindu-l serioasă în faţă. Tu eşti... Oh, nu ştiu. Tu eşti Francis, asta-i totul. Nu aş putea să fac asta cu nimeni altcineva. Nimeni altcineva nu ar înţelege. Nu aş putea vorbi aşa cu altcineva. Şi nu trebuie să spui ce vrei să spui. Ştiu că oricine altcineva m-ar fi dus direct la nebuni.

– Nu asta voiam să spun. Voiam să te avertizez din nou, Soph. Nu eşti pe cale să te îndrăgosteşti de mine, nu? Nu-mi place deloc că te simţi comod cu mine şi toate celelalte treburi.

– Să mă îndrăgostesc de tine? zise ea, cu ochii în flăcări din nou. Ce prostie! Voiam să spun că nu trebuie să-mi fac griji din cauza ta pentru că eşti doar Francis şi nu-mi pasă cu adevărat dacă îţi rănesc sentimentele sau nu. Parţial pentru că nu ai sentimente, şi parţial pentru că am toată viaţa la dispoziţie ca să mă împac cu tine. Să mă îndrăgostesc de tine!

În cuvintele şi pe faţa ei era un dispreţ mortal.

– Ah, atunci e în regulă. Pentru o clipă m-am simţit incomod, Soph. Nouăsprezece zile. Asta înseamnă optsprezece de logodnă pentru fiecare. Presupun că putem supravieţui atâta vreme, nu? Şi cine ştie? Poate că va fi şi mai puţin de atât. Poate că mama şi tatăl tău vor cădea unul în braţele celuilalt când ne întoarcem de la Londra. Poate că le va fi dor să se vadă.

– Crezi asta? zise ea plină de speranţă. Oh, chiar crezi asta, Francis?

– Trebuie să o consider o posibilitate, măcar, dacă vreau să rămân sănătos la cap.

capitolul 10

Olivia se gândi că lordul Francis ar fi putut foarte bine să călătorească în trăsură cu ele, în loc să meargă călare. În cea mai mare parte a călătoriei, Sophia ţinuse geamul coborât, iar logodnicul ei călărise alături, vorbind cu ea. Noroc că ziua era splendidă şi geamul deschis era chiar necesar pentru supravieţuirea lor. Olivia observase că lordul Francis se întinsese de două ori după mâna Sophiei de pe geam. Asta se întâmplase înainte ca ea să închidă ochii.

Când vedea ce mult se iubeau cei doi, se îngrozea. Îşi dorea să îi îndemne să se ţină de iubirea lor, să nu lase nici cea mai puternică furtună să o clatine. Voia să îi avertizeze să nu se aşeze unul pe altul pe un piedestal, să nu se aştepte la perfecţiune doar pentru că erau îndrăgostiţi. Voia să le spună să recunoască fragilitatea umană. Când vedea cât erau de îndrăgostiţi, o cuprindea o teamă disperată.

– Doarme, spuse Sophia încet. Nu trebuie să mai faci asta, Francis, mulţumesc foarte mult.

– Nu e nici un deranj, Sophia, răspunse el vesel. Cum îţi păstrezi pielea atât de moale? Şi chicoti fără nici un motiv aparent.

– Ai văzut? Vocea Sophiei, încă şoptită, era foarte înflăcărată. I-ai văzut sărutându-se?

– Foarte promiţător. Lacheul care ţinea uşa trăsurii deschisă aproape că şi-a înghiţit limba. Pariez că va fi bârfa zilei la subsol, Soph, şi probabil că va dura toată săptămâna.

– Îmi venea să leşin de fericire.

– Mă bucur că nu ai făcut-o. Nu am ştiut niciodată ce să fac cu femeile isterice. Să le stropesc cu apă, să le pălmuiesc pe obraji, să mă năpustesc în casă strigând

după săruri, sau să le sărut până își revin? Presupun că ultima posibilitate depinde de femeia implicată, bineînțeles. Aș fi putut încerca cu tine, Soph.

Urmă o scurtă tăcere.

– S-ar putea s-o trezesc dacă ți-aș răspunde cum vreau, zise Sophia, și Lord Francis chicoti.

Deci funcționase, se gândi Olivia. Sophia fusese încântată, și nu avea cum să ajungă la concluzia că se sărutaseră ca să-i vadă oaspeții. Pe terasă nu era nimeni, în afară de câțiva servitori, de Sophia și de lordul Francis. Nu mai fuseseră alți martori.

„Am reacționat ca o fetișcană", se gândi ea oarecum dezgustată de ea însăși, retrăgându-se în spatele pleoapelor închise ca să poată retrăi acel scurt sărut.

– Amintește-ți să îți cumperi și tu niște rochii drăguțe, Olivia, spusese el, cuprinzând-o cu un braț pe după umeri, după ce își sărutase fiica de rămas-bun. Și nu o lăsa pe Sophia să te scoată din minți. Făcu din ochi și îi rânji fiicei lor. Vă voi aștepta săptămâna viitoare.

Și își plecă fruntea să o sărute și pe ea – un sărut ferm cu gura închisă, nici prea lung, nici prea scurt. Un sărut aranjat dinainte, ca să o liniștească pe Sophia. Felul de sărut pe care l-ai aștepta de la un tată sau un frate. Nu unul la care să visezi și pe care să-l retrăiești iar și iar în minte, exact ca o femeie însetată de dragoste.

Așa cum bănuia că era ea.

Rămăsese trează nopți întregi, retrăind fiecare moment al după-amiezii în care făcuseră dragoste în grădina secretă. Deși ceea ce se întâmplase nu prea putea fi descris în felul acesta. Potoliseră o foame nesățioasă și ușuraseră o sete arzătoare. Asta fusese totul. El era departe de distracțiile din oraș și de Lady Mornington de câteva săptămâni; ea trăise fără un bărbat timp de paisprezece ani. Nu făcuseră dragoste.

Totuși, în fiecare noapte se agăța de amintirea unei pasiuni necontrolate, pe care o considerase în mod greșit dragoste. Și își simțea trupul excitat din nou de amintirea

mângâierilor lui pricepute. Şi i se făcea rău când îşi amintea de dovezile experienţei lui.

Cu o seară înainte, după ce ea terminase cu îmbrăcatul, el venise în budoarul ei. Deschisese uşa dinspre budoarul lui după ce bătuse, dar fără să mai aştepte un răspuns. Ea roşise, gândindu-se că ar fi putut s-o găsească dezbrăcată sau chiar în baie. Deşi fără îndoială că ar fi privit-o cu răceală şi ar fi remarcat că până la urmă era soţia lui.

– Mai ai nevoie de cameristă? întrebase el.

– Poţi să pleci, Matilda, mulţumesc, răspunsese ea, şi fata ieşise din cameră în tăcere.

Vorbiseră foarte puţin după bal, când începuseră o ceartă alarmantă în mijlocul estradei de dans. Nu se certaseră niciodată. Era ceva nou în relaţia lor, iar ea nu ştia cum să se descurce cu această noutate.

– Sophia e supărată, zise el pe neaşteptate, cu picioarele uşor depărtate şi mâinile împreunate la spate. Părea să umple budoarul atât de delicat. A văzut ce se ascunde dincolo de cordialitatea noastră de faţadă şi crede că am adoptat această atitudine ca să ne vadă invitaţii. Şi a observat că din ziua balului nu mai suntem atât de cordiali. A plâns când a vorbit cu mine după-amiază.

Olivia stătea pe un taburet în faţa oglinzii, învârtind o perie în mână.

– Poate că va trebui să înfrunte adevărul, Marcus, zise ea în cele din urmă. Poate că nu o mai putem proteja.

– Nu o *mai* putem? Dar am protejat-o oare vreodată, Olivia? Dacă ne-am fi iubit fiica cum am pretins toată viaţa ei, nu ne-am fi aplanat cumva neînţelegerile şi am fi rămas împreună de dragul ei?

– Neînţelegerile noastre, zise ea, lăsând jos peria şi uitându-se la el. Tu ai hotărât că mângâierile unei târfe erau mai excitante decât ale mele, Marcus. Tu ai ruinat viaţa Sophiei.

– Oh, nu. Nu o să port vina aventurii mele până la mormânt, Olivia. Şi sigur nu o să adaug la povara de pe conştiinţa mea credinţa că am ruinat căsătoria noastră

şi fericirea fiicei noastre. Ştii, există o calitate care se numeşte iertare. Din nefericire, e ceva care îţi depăşeşte capacităţile.

– Presupun că ţi-ai păstrat castitatea de când te-ai culcat cu târfa aceea şi până acum câteva zile, după-amiază, Marcus. Presupun că asta trebuie să cred despre tine.

– Nu. Nu mi-ar plăcea să îţi stric imaginea pe care ţi-ai format-o despre mine, Olivia, aceea de donjuan depravat. Se pare că ţi-am făcut prea multe alte rele. Dar nu am venit aici ca să mă cert cu tine.

– Nu? Atunci de ce ai venit?

– Ne-am înţeles să facem din luna asta o perioadă foarte specială pentru Sophia. Nu putem să ne ţinem de înţelegere? Am fost destul de egoişti în majoritatea vieţii ei, Olivia. Trebuie să o facem să plângă şi atunci când se pregăteşte pentru ceea ce ar trebui să fie cea mai fericită zi din viaţa ei? Pentru noi a fost cea mai fericită, nu? Nu putem să facem tot ce putem ca să fie la fel şi pentru Sophia?

– Şi după aceea, ce? E corect, Marcus, să îi permitem să creadă că ţinem unul la celălalt, când trebuie să afle adevărul imediat după nuntă?

– Ea speră să ne poată vizita după-aceea. Am face un lucru prea mare pentru ea, Olivia? Să petrecem un timp împreună cu ea o dată sau de două ori pe an? Trebuie să fim cei mai mari duşmani doar pentru că eu am petrecut cândva o oră cu o târfă, iar tu nu mi-ai iertat fărădelegea? Atât de scârbă îţi este de mine?

Olivia rămase cu ochii plecaţi, privindu-şi mâinile.

– Acum două zile nu ţi-a fost atât de scârbă.

Ea îi aruncă o privire aspră.

– Atunci eram în grădină, iar soarele şi căldura şi...

– Şi dorinţa. Se pare că încă ne mai stârnim dorinţa unul altuia, Olivia.

– Da, răspunse ea, privindu-şi din nou mâinile.

– Ei bine, chiar dacă nu putem relua o căsnicie care pare să fi murit cu mulţi ani în urmă, nu putem măcar să fim amândoi părinţii copilului care a rămas în urma

acelei căsătorii? O să lipseşti o săptămână. Până te vei întoarce, vor mai rămâne doar două săptămâni înainte de nuntă. Poate că în viitor ne putem strădui să petrecem o săptămână sau două în aceeaşi casă, o dată sau de două ori pe an. Putem s-o facem?

– Presupun că da.

– A spus că ar renunţa şi la Francis, numai să ne poată aduce din nou împreună. Ce copil nebun! Dar a vorbit cu toată înflăcărarea tinereţii, Olivia.

Ea îşi dădu seama dintr-odată că îşi răsucea mâinile în poală. „Foarte bine atunci", ar fi vrut ea să strige, „să îi dăm exact ceea ce doreşte, Marc. O căsătorie care să fie reală." Dar nu putea rosti cuvintele. El stătea ţeapăn în faţa ei, ca un om care încheie o afacere, vorbind pe un ton brusc şi aproape rece. Încerca să o convingă să fie de acord cu o propunere realizabilă.

– Atunci trebuie să încercăm din nou. În prima săptămână ne-am descurcat bine.

– În seara asta trebuie să rămânem amândoi în salon. Iar mâine-dimineaţă, când veţi pleca, trebuie să te sărut aşa cum o voi săruta pe Sophia.

– Da.

El mai rămase o vreme acolo, fără să spună nimic, în timp ce ea îşi examina dosul palmelor.

– Aş vrea să pot merge cu voi. Nu-mi place să mă gândesc că porniţi la drum fără altă protecţie, în afara tânărului Sutton şi a servitorilor mei. O să fii bine, Olivia?

– Am venit aici singură, îi aminti ea.

– O să-ţi faci haine noi? Oricâte doreşti, Olivia, şi o să-mi trimiţi mie nota de plată, împreună cu nota de plată a Sophiei?

– Îmi dai o alocaţie generoasă.

– Fiica mea se căsătoreşte. Permite-mi măcar să îi cumpăr soţiei mele nişte haine noi pentru această ocazie. Vrei?

Olivia încuviinţă.

– În casa din oraş au rămas destui servitori care să vă îndeplinească nevoile.

– Da.

– Ei bine, încheie el, mişcându-se brusc şi punând mâna pe mânerul uşii budoarului său. Ai trăit în siguranţă timp de paisprezece ani, fără ajutorul meu. Cred că nu trebuie să-mi fac griji din cauza ta acum.

– Nu.

„Vino cu noi", voia ea să-l implore, chiar dacă ştia că nu avea nici un motiv. „Ne-au mai rămas doar trei săptămâni." Şi amintirea îi puse un nod în gât şi acum, în timp ce stătea cu ochii închişi în trăsură, fără să audă sporovăiala sporadică a Sophiei cu lordul Francis. Nu se puteau aştepta să se întoarcă înainte de a trece cel puţin o săptămână. O săptămână – şapte zile întregi!

Dar după nunta Sophiei o aşteptau ani nenumăraţi fără el, întrerupţi poate de o săptămână de hărţuială o dată sau de două ori pe an. Simţea o disperată nevoie de a plânge, dar prezenţa fiicei ei în trăsură o forţa să reziste acestui impuls.

Ce smintită – ce indescriptibil de smintită – fusese cu paisprezece ani în urmă! Să îşi imagineze că nu îl mai putea iubi pentru că se prăbuşise de pe piedestal. În toţi anii aceştia îl iubise oricum, dar îl lipsise pe el şi se lipsise şi pe ea de şansa unei căsătorii reparate. Îi lipsise pe toţi trei de şansa unei vieţi fericite de familie.

Îşi dorea, simţindu-se vinovată, ca Sophia să nu-l fi întâlnit din nou pe lordul Francis şi să nu se fi îndrăgostit de el. Îşi dorea să nu-l fi văzut pe Marc din nou. Pentru că acum, după ce îl văzuse, înţelesese tot ce pierduse în anii aceştia pustii, cu o durere nouă. Şi totul din vina ei. Nu a lui Marc. Toţi oamenii fac greşeli şi au dreptul să fie iertaţi – cel puţin o dată. Dar ea refuzase să ierte. Se temuse să ierte, se temuse că relaţia lor s-ar fi schimbat. Fusese prea tânără şi neexperimentată ca să ştie că relaţiile se schimbă mereu, că trebuie să se schimbe ca să crească şi să supravieţuiască.

Buzele lui fuseseră calde pe buzele ei, braţele lui puternice şi ocrotitoare. Se sprijinea cu o parte a capului pe pernele moi ale trăsurii. Îşi imagină că se sprijinea

pe pieptul lui, că braţul lui o cuprindea, că obrazul lui era lipit de creştetul ei. Îşi imagină că adormea ocrotită de braţele lui, încălzită şi relaxată şi sigură de dragostea lui.

Era minunat să fie din nou la Londra. Chiar din momentul în care sosise acolo pentru sezonul ei de debut, îi plăcuse. Acolo îl văzuse pentru prima dată pe Marc şi îl admirase ore în şir din celălalt colţ al sălii de bal, până când apăruse dintr-odată alături de ea, însoţit de amfitrioana lor, care făcuse prezentările. Se îndrăgostise de el în timpul următorului set de dansuri.

Şi de atunci nu se mai îndrăgostise niciodată, chiar dacă iubirea lor îi adusese doar cinci ani de bucurie şi apoi doar nefericire şi durere în suflet. Şi pe Sophia, bineînţeles. Iubirea ei i-o adusese pe Sophia.

Nu fusese înclinată niciodată spre extravaganţă. Chiar şi în primul an, când mama ei o dusese la o modistă elegantă ca să îi facă haine noi, mai potrivite cu viaţa din oraş decât cele pe care le adusese cu ea, fusese îngrozită de marele număr de rochii considerate necesare. Se temuse să nu îşi aducă tatăl la sapă de lemn. În anii care urmaseră, folosise serviciile modeste ale unei cusătorese locale, iar unele haine şi le făcuse chiar ea.

Când descoperi cât aveau să coste hainele de mireasă ale Sophiei, simţi cum o lua cu fierbinţeală şi apoi cu frig. Dar Marcus îi spusese foarte clar să se asigure că fiica lor avea tot ce îi trebuia. Olivia bănuia că soţul ei era un om foarte bogat. Avusese o avere bunicică chiar şi înainte de moartea tatălui său. După evenimentul acesta, moştenise un număr de proprietăţi prospere. Şi dublase alocaţia ei, generoasă deja.

Cu toate acestea, şovăi foarte mult să aleagă modele şi stofe pentru propriile haine. Însă avea nevoie de rochii elegante pentru săptămâna nunţii, când oaspeţii aveau să roiască la Clifton. Chiar şi părinţii ei aveau să vină din nordul Angliei.

Modista o asigură pe Olivia că avea să facă totul cât se putea de repede. Cu câteva zile în urmă, primise o scrisoare de la Excelenţa Sa, şi angajase câteva croitorese în plus, amânând celelalte comenzi, pentru ca Lady Clifton şi Lady Sophia să îşi poată lua rochiile înapoi cu ele la Clifton în decurs de o săptămână.

Aşa că aveau patru zile cu care nu ştiau ce să facă. Lordul Francis le duse la Kew Gardens[1] şi la Turnul Londrei şi la St. Paul şi petrecură câteva seri liniştite acasă. Dar vestea sosirii lor se răspândi repede în oraş şi câteva invitaţii grăbite fură trimise din partea amfitrioanelor dornice să primească noul cuplu de logodnici sau curioase să o vadă din nou pe contesa de Clifton, care lipsise atâta vreme.

Aleseră să ia parte la o serată oferită de Lady Methuen. Tânărul Donald Methuen era prieten cu Lord Francis. Olivia avea emoţii. Trecuse atâta vreme de când nu mai fusese în oraş. Se aştepta să se confrunte cu o încăpere plină de străini. Însă când sosiră, văzu uşurată că mai existau câţiva oameni care îşi aminteau de ea şi care se străduiră să o includă într-un grup şi să o atragă în conversaţie. Sophia şi lordul Francis fură luaţi pe sus imediat de un grup de tineri.

„E chiar plăcut", se gândi Olivia după ce se scurse o oră. Era bine să fie din nou acolo. Şi părea să nu-şi fi pierdut abilitatea de a face faţă unei reuniuni de multe persoane din oraş. Lordul Benson, care era cu mult mai corpolent şi mai roşu la faţă decât tânărul gentleman libertin pe care îl cunoscuse, încercă chiar să flirteze cu ea. Nu era neplăcut să ştie că era încă destul de tânără şi arătoasă ca să atragă un flirt.

După aceea se gândi că, dacă ar fi putut pleca după o oră, ar fi fost complet încântată de seară. Însă nu plecă, şi seara îi aduse o noapte de nesomn.

[1] Grădină botanică din sud-vestul Londrei, fondată în 1840, care adăposteşte cea mai mare şi mai diversă colecţie de plante din lume (n.tr.)

O lady se alătură grupului în care conversa Olivia. O altă lady, doamna Joanna Shackleton, prietena Oliviei în timpul îndepărtatului sezon în care îşi făcuseră amândouă debutul, o luă cu fermitate de braţ şi vru să o îndepărteze. Dar Olivia se mulţumi să îi zâmbească şi rezistă presiunii braţului ei. Asculta o poveste relatată de colonelul Jenkins.

– Bună seara, Mary, spuse colonelul când termină povestea. Te simţi mai bine?

– Oh, da, mulţumesc, răspunse doamna. Vezi, a fost doar o răceală uşoară. Nimic care să mă ţină acasă mai mult de două zile.

– Eu şi cu James ne întrebam dacă o să-ţi anulezi serata literară, zise o doamnă din stânga Oliviei. Sper că te-ai însănătoşit şi nu va mai fi necesar, Lady Mornington.

– Oh, categoric, zâmbi doamna. Nu mi-aş anula planurile pentru toate răcelile dintr-o iarnă friguroasă. Promite să fie o seară interesantă. Va veni şi domnul Nicholson.

Olivia simţi din nou că era strânsă de braţ, dar ignoră acest fapt. Doamna era diferită de ce se aşteptase. La ce se aşteptase, de fapt? Presupunea că la o femeie înaltă, voluptuoasă, cu păr roşu strălucitor şi buze stacojii. O femeie la care ar fi fost de ajuns să te uiţi o dată ca să-ţi dai seama că era o târfă.

De fapt, Lady Mornington era mărunţică, cu părul întunecat şi tăiat scurt şi maniere calme şi rafinate. Nu era deloc drăguţă, şi Olivia hotărî că nu ajunsese la concluzia asta mânată de invidie. Nu era drăguţă, deşi avea ochi cenuşii, frumoşi şi inteligenţi.

– Aţi primit cu toţii invitaţii? întrebă doamna, privind grupul. Dacă nu, a fost o scăpare teribilă pentru care trebuie să mă iertaţi. Ochii ei se opriră asupra Oliviei chiar în timp ce aceasta simţea din nou cum îi era strâns braţul.

– Olivia, spuse Joanna, e cineva...

– Dar îmi pare rău, zise Lady Mornington, zâmbind. Mă tem că îmi sunteţi străină.

– Oh, la naiba! zise colonelul Jenkins. Tocmai mi-am dat seama.

– Olivia Bryant, spuse Olivia.

– Bryant? ridică din sprâncene Lady Mornington. Oh. Sunteţi contesa de Clifton.

– Da.

– Mary, interveni colonelul, ce bei? Permite-mi să te conduc la o tavă cu băuturi.

– Olivia, zise Joanna, e cineva...

– Sunteţi aici singură? întrebă Lady Mornington.

– Cu fiica mea, răspunse Olivia. Am venit să îi comandăm trusoul de mireasă. Soţul meu a rămas la Clifton Court.

– Ah, da, zise doamna. Am citit anunţul logodnei în *The Morning Post*. Nunta va fi în curând?

– În mai puţin de două săptămâni, spuse Olivia, la Clifton. Ne vom întoarce acolo poimâine.

Lady Mornington zâmbi.

– Trebuie să fie o perioadă emoţionantă pentru dumneavoastră. Am auzit că fiica dumneavoastră e o tânără lady drăguţă şi fermecătoare, şi s-a descurcat foarte bine în timpul sezonului. Şi Lord Francis Sutton e un gentleman cu un simţ al umorului foarte dezvoltat. Îmi place de el.

– Da, răspunse Olivia. Şi eu, şi Marcus suntem mulţumiţi de alegerea ei.

Lady Mornington zâmbi din nou şi se întoarse spre colonel,

– În orice caz, spuse ea, luându-l de braţ, să mergem să găsim tava, colonele. Sunt însetată ca Deşertul Sahara.

– Olivia, îmi pare atât de rău, draga mea, zise Joanna, conducând-o în direcţia opusă. Am încercat să te salvez de momentul acesta penibil. Presupun că ştii, nu?

– Că Lady Mornington e amanta lui Marcus? întrebă Olivia. Da.

– Dar eu nu mi-aș face griji, spuse Joanna. Ești cu mult mai drăguță decât ea, Olivia, și cu siguranță că nu ești mai în vârstă. Dar bărbații par să creadă necesar să își găsească și o *chere amie*, pe lângă soție. Toți sunt la fel.

Olivia se gândi că acesta era alt lucru la care se așteptase. Crezuse că Lady Mornington era o femeie tânără.

Dar când rămase singură în noaptea aceea, zbuciumându-se și întorcându-se în pat în timp ce încerca să adoarmă, descoperi că faptele acestea nu o consolau. Dacă amanta lui Marcus ar fi corespuns așteptărilor ei, nu s-ar fi îngrijorat atât de mult. Ar fi fost evident că femeia nu era decât un obiect, destinat plăcerii fizice. Dar nu se putea ca Marc s-o fi ales pe Lady Mornington doar pentru pat. Relația lor trebuie să fi fost mai mult decât fizică.

Nu știa de ce o tulbura atâta gândul acesta. Sau, mai degrabă, se prefăcea că nu știe. Și se prefăcea că nu era tulburată. Nu contează cum arată amanta lui, își spunea ea. De fapt, probabil că existau o duzină de alte femei cu care se culcase și care nu meritau nici măcar titlul de *amantă*. Nu îi păsa de asta.

Dar această nepăsare o ținu la fel de trează precum cea mai mare îngrijorare. Și află că era diferit să își imagineze cum arăta femeia aceea și să o vadă și să discute cu ea în realitate. Femeia asta, își spuse ea imaginându-și-o pe Lady Mornington așa cum intrase în salonul Methuen, e cu Marc de șase ani. El sărutase buzele acelea și îi atinsese trupul de nenumărate ori.

Probabil că dormise în patul ei de mai multe ori decât dormise în patul soției lui.

Nu conta. Nu îi păsa.

Dar într-un moment anume, înaintea zorilor, se ridică în grabă din pat și vomită în vasul de toaletă, forțându-se până când stomacul îi rămase gol și dureros. Și apoi zăcu tremurând și plângând în pat, spunându-și iar și iar că nu îi păsa, că nimic nu conta.

Și că totul era din vina ei, oricum.

*

A doua zi după plecarea Oliviei, a Sophiei şi a lordului Francis la Londra, Cliftonul rămăsese fără nici un oaspete, cu excepţia ducelui şi a ducesei. „E foarte pustiu", se gândi contele dimineaţa târziu, în timp ce mergea călare într-o vizită pe care o promisese unuia dintre arendaşi.

Îi era dor de ea - de ele. Cumva, deşi nu îşi dăduse seama pe deplin până nu plecase, ea luase asupră-şi majoritatea pregătirilor pentru nuntă. El crezuse că bucătăreasa şi menajera se ocupau de cea mai mare parte a planificării, dar se părea că Olivia le călăuzise, iar acum că nu mai puteau alerga la ea, veneau la el. Şi la fel făcea şi Rose, cu o sută de probleme diferite pe care el presupunea că le împărtăşise soţiei lui în săptămâna precedentă.

Îi era dor să o vadă şi să îi audă vocea. Şi devenea din ce în ce mai nemulţumit de el însuşi. Trecuse peste asta de ani întregi, deşi nu încetase niciodată s-o iubească. Fusese fericit sau măcar mulţumit. Găsise femeia perfectă în Mary - o femeie care îi acceptase nevoia de conversaţie şi tovărăşie, dar nu îi ceruse altceva.

Fusese un moment - o seară - în care relaţia lor s-ar fi putut transforma în ceva mai intim. Dar când ajunseseră deja în dormitorul ei, fuseseră amândoi de acord, cam ruşinaţi, că ar fi fost imposibil. Ea îşi jelea încă soţul iubit, un ofiţer ucis în Spania; el iubea încă o soţie de care se înstrăinase. După asta se mulţumiseră cu o prietenie afectuoasă, neobişnuită între un bărbat şi o femeie. Şi toată lumea crezu, bineînţeles, că erau amanţi. Însă ei nu-şi bătuseră niciodată capul să pună capăt zvonurilor.

Mary era femeia perfectă pentru el. Nu mai avea nevoie de Olivia.

Numai că lipsa ei era ca o durere de dinţi chinuitoare.

Şi totodată el vorbise din toată inima când îi spusese Sophiei că nu avea de gând să se întoarcă la Mary după

ce o văzuse pe Olivia din nou şi o iubise din nou, deşi asta nu i-o spusese Sophiei, bineînţeles.

Ea lipsea de zece zile, cu trei mai mult decât se aşteptaseră când plecase. Dar presupunea că fusese prea ambiţios când se aşteptase ca toate hainele acelea să fie gata într-o săptămână. Între timp, primii invitaţi la nuntă începură să sosească, în cea mai mare parte membri ai familiei. Sosiră cei trei fii ai ducelui, cu soţiile şi copiii lor. Mama contelui veni cu sora ei din Cornwall, şi părinţii Oliviei din nordul Angliei. Veni şi Clarence Wickham, însoţind-o pe Emma Burnett. De fiecare dată când apărea o trăsură, se aştepta să fie trăsura lui care se întorcea de la Londra. Şi de fiecare dată ieşea în grabă pe terasă, doar ca să întâmpine alţi oaspeţi.

Dar în cele din urmă ajunseră, târziu într-o după-amiază ploioasă. De data asta, ştiu de cum ieşi afară că era trăsura lui. Şi simţi fluturi dansându-i în stomac.

– Bună, sir, zise vesel Lord Francis, sărind din trăsură de îndată ce se opri şi se deschise portiera. O zi cam umedă, nu-i aşa? Dar drumurile de aici sunt bune. Nu s-a răsturnat trăsura, doamnele nu au ţipat şi nu s-a întâmplat nici o dramă.

Ducele îi strânse mâna şi se întoarse s-o ajute pe Sophia. Dar iubirea tinerească se dovedi prea rapidă pentru el. Lordul Francis se întorsese şi o ridică de mijloc.

– Uhh, zise ea. Toată ziua a plouat. *Papa*, ce minunat să te vedem! Ne temeam că nu aveam să ajungem acasă nici astăzi măcar. Nu-i aşa că ploaia e groaznică? Aşteaptă să vezi toate hainele pe care le-am cumpărat. O să ai zece crize de nervi. Francis, lasă-mă jos, te rog! O să mi se învineţească mijlocul.

– Credeam că nu îţi place să te uzi la picioare.

– Mai bine să mă ud la picioare decât să mă duci aşa în hol şi să fiu de râsul lacheilor. Lasă-mă jos!

– Cum doreşti, Soph, spuse el, lăsând-o pe dalele ude.

Contele se întoarse spre trăsură, simţindu-se înflăcărat şi timid ca un adolescent. Ea purta o rochie albastră, o pelerină şi o bonetă de paie decorată cu flori

strălucitoare. Părea un crâmpei de vară prins în mohoreala ploii. Îi zâmbi.

Ea îi întoarse zâmbetul şi îşi puse mâna în mâna lui.

– Bine ai venit acasă, Olivia, zise el. Şi apoi îi lăsă mâna şi îşi imită viitorul ginere. O luă de mijloc şi o trecu atent de pavajul ud. Mi-a fost dor de tine.

– Şi mie de tine. Am lipsit mult mai mult decât plănuisem. Una dintre noile croitorese s-a dovedit nedemnă de funcţia ei, mă tem, şi au trebuit făcute tot felul de schimbări.

– Nu contează. Acum eşti acasă şi în siguranţă. Şi o sărută afectuos pe buzele desfăcute.

Era bucuros că Sophia şi Francis erau încă afară, privindu-i. Ea nu-şi putea da seama că vorbele fuseseră rostite din adâncul inimii lui, şi că fusese foarte nerăbdător s-o sărute.

– Da. Ea îi zâmbi şi acceptă braţul oferit. E minunat să fiu din nou acasă. Nu-i aşa, Sophia?

capitolul 11

Deşi fusese foarte nemulţumită pentru că nu fusese atentă şi începuse să strălucească de cum îl văzuse, aşezându-şi nerăbdătoare mâinile pe umerii lui ca să fie purtată în braţe în loc să îi întindă o mână rece, asigurându-l că şi ei îi fusese dor de el şi înălţându-şi faţa ca s-o sărute, nemulţumirea aceasta se topi în curând. La urma urmei, Sophia fusese şi ea acolo, privindu-i cu înflăcărare, şi conveniseră să se poarte afectuos unul cu celălalt, de dragul ei.

În plus, de cum intrară grăbiţi înăuntru ca să se adăpostească de ploaie, fură întâmpinaţi de un tăraboi aproape haotic. Se părea că invitaţii începuseră să sosească, şi Olivia se trezi în curând în braţele mamei ei şi apoi în cele ale tatălui. Şi mama lui Marc o salută, cam înţepată şi de la distanţă. Emma şi Clarence erau şi ei în fundal – prima aşteptând s-o îmbrăţişeze, iar cel de-al doilea să îi strângă mâna şi să o sărute pe obraz.

Sophia şi Lord Francis erau asediaţi de fraţii lui şi de nevestele acestora, de bunici şi chiar de doi copii, care scăpaseră în mod inexplicabil din camera copiilor. Holul răsuna de râsete, şi zgomotul era asurzitor.

– Aşadar, ai pus mâna pe el până la urmă, Sophia, spuse fiul cel mai mare al ducelui, Albert, viconte de Melville, aşezându-i braţul pe după umeri. Cu toţii credeam că avea să fugă de tine până la sfârşitul vieţii. Dar ar fi fost un mare prost dacă ar fi făcut-o. Şi ar fi trebuit să ştim că eşti prea încăpăţânată ca să permiţi aşa ceva.

– Până la urmă, a întins un picioruş frumos încălţat şi i-a pus o piedică de mai mare dragul, Bertie, adăugă Claude. Cel puţin aşa am auzit eu. E adevărat, Sophia?

– Eu am auzit ceva puţin diferit, zise şi Richard. Am auzit că Frank a aşteptat până ai întins piciorul

şi după aceea a păşit, Sophia, şi s-a împiedicat intenţionat de el.

Toată lumea adunată în hol izbucni într-un râs vesel.

– Nu e drept, nu e drept, protestă Sophia, cu obrajii în flăcări. Mi-a făcut o cerere foarte frumoasă, nu-i aşa, Francis?

– Într-un genunchi, răspunse acesta. A fost mare păcat că o scenă atât de emoţionantă s-a irosit într-o cameră goală, nu-i aşa, Soph?

Olivia simţi o mână care îi cuprinse mijlocul.

– Emma şi Clarence ţi-au aşteptat cu nerăbdare întoarcerea, Olivia, spuse soţul ei, zâmbindu-le celor doi prieteni. La fel ca şi mine. Dar am avut şansa de a ne obişnui din nou unii cu alţii, de ieri după-amiază.

– Atunci aţi sosit? întrebă Olivia, uitându-se la ei. Am stat cu trei zile mai mult decât ne aşteptam. A fost foarte frustrant, pentru că doream foarte mult să ne întoarcem acasă. Mai sunt încă foarte multe de făcut, adăugă ea în grabă.

– Trebuia să mă chemi să te ajut, spuse Emma. Ştii că nu sunt niciodată mai fericită decât atunci când sunt ocupată, Olivia.

– Vreau să aud totul despre Londra, Olivia, zise şi Clarence. Mai ales dacă se mai află încă tot acolo. A trecut un secol de când am fost ultima dată.

Mâna de pe mijlocul Oliviei se încordă uşor.

– Vă rog să ne scuzaţi, le spuse el prietenilor ei. Le-ai salutat pe mama şi pe mătuşa Clara, Olivia? Au ajuns alaltăieri.

– Nu. Încă nu. Şi se întoarse spre contesa văduvă de Clifton. Se înţeleseseră întotdeauna bine.

– Ei bine, mamă, spuse contele, au ajuns acasă teferi, în ciuda tuturor temerilor noastre. Şi îşi trase soţia mai aproape. Se pare că Olivia i-a cam ţinut din scurt pe tinereii noştri, încheie el, coborându-şi privirea spre ea şi zâmbindu-i.

Olivia îi fu recunoscătoare.

– Cum te simţi, mamă? spuse ea nesigură şi se întinse cam în grabă să îşi sărute soacra pe obraz. Mătuşă Clara? Aţi avut o călătorie bună? Îmi pare rău că nu am fost aici să vă întâmpin. De cum rosti ultimele cuvinte, îi păru rău. Nu fusese acolo să le întâmpine timp de paisprezece ani. Şi de fapt, cu paisprezece ani înainte, domeniul Clifton nici măcar nu îi aparţinea lui Marc.

– Sunt foarte bine, mulţumesc, Olivia, răspunse văduva.

– Arăţi bine, dragă, adăugă mătuşa Clara, sărutând-o şi ea pe Olivia. Anii au fost buni cu tine.

– Mulţumesc, zise Olivia şi fu recunoscătoare când simţi din nou braţul lui pe mijloc.

– Ţi-i aminteşti pe fraţii lui Francis? o întrebă contele. Au mai crescut puţin de când i-ai văzut ultima dată.

– Chiar că au crescut. Bertie mai are zâmbetul şi Claude gropiţa în bărbie. Tu trebuie să fii Richard. Nu te-aş fi cunoscut. Îi zâmbi tânărului înalt, cu părul de culoarea nisipului şi cu două fetiţe în braţe.

– Şi dumneavoastră nu aţi îmbătrânit nici măcar cu o zi, spuse galant Claude. Îmi amintesc de timpurile în care pledaţi constant în faţa tatei, ca să nu fie prea aspru cu Frank. Obişnuiaţi să spuneţi că era de înţeles ca unui băiat activ să i se pară o povară să o întreţină pe fiica dumneavoastră.

– Şi totuşi mâna nu îi era niciodată mai uşoară decât în ocaziile în care nu eraţi acolo, ca să mijlociţi pentru mine, zise lordul Francis. Mi-ai cauzat multă durere în zilele acelea, Soph.

– Nu ne-aţi cunoscut soţiile, doamnă, spuse vicontele. Permiteţi-mi să fac prezentările.

Sophia îşi privi mai întâi mama şi apoi tatăl. Olivia se gândi că părea complet fericită.

– Nu ştiu de ce stăm toţi aici jos, zise contele, ridicând vocea după ce fură făcute prezentările şi cele două fetiţe, una a vicontelui şi cealaltă a lui Richard, fuseseră identificate. Cred că erau pe cale să servească ceaiul în salon când am fost distraşi de zgomotul trăsurii. Urcăm?

– O ceaşcă de ceai ar fi foarte bine-venită, fu de părere mătuşa Clara.

Începură să urce scările, în timp ce contele îşi ţinea încă soţia de mijloc.

– Putem să te eliberăm de îndatorirea de a servi ceaiul în această după-amiază, mamă, spuse el, acum că soţia mea e acasă.

– Olivia va dori fără îndoială să se împrospăteze după călătorie, răspunse văduva. Nu mă deranjează, Marcus.

– Atunci o vom aştepta. Olivia nu pierde niciodată mult timp cu lucrurile astea. Sophia, ai face mai bine să urci şi tu cu mama ta.

„Oh, vai de mine", se gândi Olivia, atmosfera de la Clifton Court avea o căldură seducătoare – ca atmosfera dintr-o familie. Şi soţul ei se implicase din toată inima în rolul pe care conveniseră să-l joace înainte de plecarea ei la Londra. *Soţia mea e acasă.* Urcă al doilea rând de scări, cu picioarele dintr-odată îngreunate.

– Mamă, spuse Sophia. Sunt înspăimântată. Sunt atât de înspăimântată.

Olivia îşi privi surprinsă fiica, a cărei faţă era dintr-odată albă ca varul.

– Ce am făcut? întrebă Sophia. Au venit atâţia oameni, mamă!

Olivia o luă de braţ.

– Oh, Sophia, zise ea, e copleşitor, nu-i aşa? Când te gândeşti întâi la căsătorie, îţi imaginezi că este vorba numai de tine şi de partenerul tău. Şi apoi îţi dai seama că sunt implicate mult mai multe persoane. Ţi se pare că situaţia îţi scapă de sub control, nu? Aproape ca şi cum nu ai mai putea să opreşti totul, chiar dacă ai vrea s-o faci.

– Şi mai sunt atâţia oameni care trebuie să vină de acum, se plânse Sophia.

Mama ei o strânse de braţ.

– Nu vrei să opreşti totul, nu?

Sophia ajunsese la capătul scării şi se îndrepta spre camera ei. Când auzi întrebarea, înghiţi în sec.

– Sunt doar îngrozită. Toţi sunt atât de fericiţi, mamă.

– Totul poate fi oprit, bineînţeles, zise Olivia. Nu trebuie să te îndoieşti niciodată de asta, Sophia. Nu vei fi irevocabil căsătorită până nu are loc ceremonia şi nu semnezi în registru. Nu trebuie să simţi că ţi-a fost furată toată libertatea. Dar nici nu trebuie să cedezi în faţa panicii.

Sophia respiră întretăiat.

– Nu ştiam că avea să fie aşa. Şi, mamă, mai sunt şi cele două cufere pline de haine.

– *Papa* ar fi fost dezamăgit dacă te-ai fi întors cu mai puţine. Stai jos, Sophia, înainte să cazi. Acum, spune-mi, o îndemnă ea, luându-i mâinile în mâinile ei ferme. Lăsând totul deoparte – hainele, invitaţii, toate pregătirile făcute – îl mai iubeşti pe Francis? Vrei să-ţi petreci viaţa cu el, ca soţie a lui?

Ochii fiicei ei se umplură de lacrimi.

– Vrei, Sophia? Acestea sunt singurele două întrebări care contează. Singurele.

O lacrimă se rostogoli pe obrazul Sophiei.

– Dar tu nu ţi-ai petrecut toată viaţa cu *papa*. Numai câţiva ani.

– De asta te temi? o întrebă Olivia. Că mariajul tău nu va dura? Eu şi tatăl tău am fost foarte nesăbuiţi, Sophia. Am irosit ceva foarte preţios. Trebuie să înveţi din greşeala noastră. Trebuie să înveţi să nu iubeşti orbeşte, să nu aştepţi perfecţiunea de la celălalt. Nu trebuie să te alarmezi dacă vă mai certaţi câteodată. Trebuie să înveţi că viaţa voastră împreună e mai importantă decât orice altceva.

– Veţi rămâne împreună acum? întrebă Sophia, trăgându-şi o mână ca să îşi şteargă lacrimile. Eşti fericită cu adevărat să fii acasă, mamă, nu? Şi *papa* a fost fericit să te vadă. Veţi rămâne împreună şi vă veţi iubi din nou?

– Oricum ar fi, am descoperit că e o bucurie să fim amândoi cu tine din nou, Sophia. Logodna ta a făcut

posibil acest lucru. Vezi tu, acum că suntem pe cale să te pierdem în favoarea soţului tău, am înţeles cât de important poate fi timpul petrecut împreună, zâmbi Olivia. Căsătoria ta ne va aduce împreună din când în când. Nici unul din noi nu va fi în stare să rabde să nu te vadă de câte ori va fi posibil, şi dacă asta înseamnă că va trebui să te vedem împreună, atunci vom fi împreună. Asta te-ar face fericită?

– De Crăciun? Şi la botezuri?

– Şi în alte ocazii, cred.

– Dacă mă căsătoresc, zise Sophia.

– Dacă te căsătoreşti, zâmbi Olivia. Ţi-a mai trecut spaima? Culoarea din obraji ţi-a mai revenit. Îl iubeşti pe Francis, Sophia? Vrei să fii soţia lui?

Fiica ei o privi ţintă şi îşi trecu limba peste buze.

– Bineînţeles că îl iubesc pe Francis. L-am iubit dintotdeauna, chiar dacă se purta oribil cu mine. Ochii i se umplură din nou de lacrimi. L-am iubit întotdeauna, întotdeauna, mamă. Aş vrea să-mi fi dat seama de asta mai devreme. Atunci nu aş mai fi fost atât de nesăbuită.

Olivia îndepărtă cu blândeţe părul de pe faţa fiicei ei.

– Da. Iubirea e înspăimântătoare uneori, nu? Uneori ţi se pare mai sigur să fugi de ea, în loc să înfrunţi toate bucuriile şi durerile de inimă pe care ţi le poate aduce. Nu fugi, Sophia, dacă iubeşti cu adevărat. Îţi va părea rău întotdeauna, crede-mă! Te simţi mai bine, acum că ai răspuns la întrebarea esenţială? Trebuie să coborâm. La ora asta ar fi trebuit să torn ceaiul în ceşti.

– Da, răspunse Sophia, ridicându-se în picioare. Mă duc să mă spăl pe mâini.

În restul după-amiezii şi aproape toată seara, lordul Francis fu chemat să-i ofere tatălui său un raport amănunţit despre zilele petrecute în Londra, să-şi asculte mama descriind în detaliu toate pregătirile de nuntă care fuseseră făcute în absenţa lui, să permită să fie luat peste picior de cumnatele lui pentru curtea făcută

Sophiei şi tachinat de fraţii săi pentru că se logodise exact cu fata pe care o numea Pacostea Capitală în copilărie.

Sophia nu se distră mai bine, cu două bunici şi un bunic care se agitau în jurul ei, o mătuşă care o săruta şi o bătea pe mână, toate viitoarele cumnate care voiau o descriere amănunţită a rochiei de mireasă şi toţi viitorii cumnaţi care o tachinau.

– Plouă şi acum, spuse Lord Francis seara târziu, privind mohorât pe geamul salonului.

– Grădinile nu sunt foarte romantice noaptea, când te plouă pe gât, sau cel puţin aşa am auzit, Frank, zise Claude. Urmă un val de chicoteli.

– Şi e dificil să ţii şi umbrela, şi logodnica în acelaşi timp, adăugă Richard.

– Tocmai mi-am amintit de ce am invidiat întotdeauna situaţia de copil unic a Sophiei, spuse lordul Francis, întorcându-se de la fereastră.

– Când plouă, Francis, afirmă vicontele, trebuie să improvizezi. Galeria e tot acolo unde a fost întotdeauna, Lord Clifton?

– Exact în acelaşi loc, răspunse contele, completă şi cu toate tablourile familiei pe pereţi.

– Atunci mergeţi acolo, spuse Bertie. Problema s-a rezolvat, Frank.

– Aminteşte-ţi doar că toţi strămoşii Sophiei vor fi cu ochii pe tine, zise şi Claude.

– Nu face nimic care să-i enerveze, adăugă Richard. Sau ceva ce eu nu aş face, Frank.

– Şi dacă încearcă să se ascundă de tine, Sophia, spuse Claude, vino şi spune-mi şi eu o să-i spun tatălui, iar Frank o să descopere că mâna i-a rămas la fel de grea.

– Londra a fost remarcabil de liniştită, nu? întrebă lordul Francis, întorcându-se de la fereastră. Fără fraţi care să vorbească prostii previzibile în cor. Aţi exersat toţi trei toată ziua de ieri, cât am fost noi plecaţi? Hai, Soph! Să mergem să ne plimbăm în galerie. Dacă nu, nu o să avem pace.

– Numai să te asiguri că se plimbă şi nu se opreşte pe loc, Sophia, spuse Richard.

– Cina va fi servită peste o jumătate de oră, anunţă contele. O aduci înapoi până atunci, Francis?

– Da, sir, răspunse lordul Francis şi îşi conduse logodnica afară şi apoi pe scări, spre galeria lungă de la etaj.

Urcară scările unul lângă altul, după ce lordul Francis luă un sfeşnic cu o lumânare aprinsă de pe masa din hol. Nu se atinseră şi nu schimbară nici o vorbă.

– Trebuie să păstrăm aparenţele, spuse el când ajunseră în galerie, folosind lumânarea ca să aprindă două lumânări aşezate în candelabrele de pe pereţi şi lăsând-o apoi pe masă. Nu puteam spune că nu vrem să rămânem singuri după atâta preocupare frăţească, nu-i aşa, Soph? De abia am avut ocazia să schimbăm un cuvânt toată seara.

Sophia examina un portret de lângă un candelabru de perete.

– Oh, vai de mine, continuă el, lăsându-se să cadă pe o banchetă cu perne de lângă perete, ce o să facem în continuare?

– Mamei şi tatei le place să fie împreună cu mine, răspunse Sophia. Aşa a spus mama. După ce ne căsătorim, vor veni împreună din când în când, ca să petreacă un timp cu noi. Presupun că e mai bine decât nimic, dar nu cred că vor mai locui vreodată împreună, Francis. A trecut prea mult timp. Aproape tot timpul vieţii mele.

– După ce ne căsătorim, repetă el.

– Da, spuse ea, întorcându-se să-l privească. Ar fi trebuit să ne gândim mai bine, nu?

– Declaraţia asta pare să fie eufemismul secolului. Dumnezeule, Soph, s-a adunat toată familia, şi toţi sunt într-o dispoziţie de nuntă excelentă. Şi nici unul nu bănuieşte nimic, şi nimeni nu spune o vorbă despre o posibilă incompatibilitate, având în vedere relaţiile noastre din copilărie. Încep să ştiu ce simte un animal prins în capcană.

– Trebuie s-o terminăm acum, spuse ea, cu o voce tremurătoare. În seara asta, Francis. Chiar acum. Trebuie să mergem jos şi să le spunem că am avut o ceartă teribilă şi am pus capăt logodnei. Peste câteva zile vor fi mai mulţi oameni. Atunci o să fie şi mai greu.

– Vrei să te pălmuiesc puţin întâi? întrebă el. Vrei să stau liniştit şi tu să mă zgârii pe obraz?

– Nu face o glumă din asta. E fatal de serios, Francis.

– O glumă? Te-a zgâriat vreodată cineva pe obraz, Soph, atât de tare încât să simţi sângele picurându-ţi pe lavalieră?

– Trebuie s-o facem acum, repetă ea.

– Nu te văd foarte clar în lumina asta. Dar dacă tremuri la fel de tare ca vocea ta, Soph, ai face mai bine să vii să te aşezi aici. Ţi-am mai spus că nu ştiu ce să fac cu femeile isterice.

– Nu sunt isterică, spuse ea demnă, aşezându-se lângă el. Doar îngrozită. Am face mai bine să nu mai amânăm, Francis. Să nu ne mai gândim şi să nu mai vorbim atâta. Doar să coborâm şi s-o facem.

– Nu am avut destul timp pentru o ceartă urâtă.

Ea îl privi fără să înţeleagă.

– Dacă coborâm acum, la două minute după ce am urcat, nu ne putem aştepta ca toţi să creadă că ne-am certat atât de violent, încât am anulat toate planurile de nuntă.

– Atunci spunem că ne-am certat după-amiază. Sau ieri.

– Soph! De ce am fi aşteptat până seara, zâmbind şi primind felicitările tuturor între timp, dacă s-ar fi întâmplat aşa ceva? Fii mai raţională!

– Atunci trebuie să aşteptăm un timp. Cât de mult? Cinci minute? Zece? Curajul meu o să dispară cu totul până atunci.

El îi luă mâna în mâna lui.

– Poate că ar trebui să aşteptăm câteva zile. Imaginează-ţi cum ar fi, Soph! Trăsuri din care coboară invitaţi

zâmbitori şi festivi, în fiecare oră a următoarelor zile. Şi noi ieşind în faţa fiecărei trăsuri cu aceeaşi poveste.

Ea înghiţi în sec, audibil.

– Nu poţi suporta să te gândeşti la aşa ceva, nu?

– Oh, Francis, se jelui ea, ce ne facem?

– Exact întrebarea asta ţi-am pus-o şi eu acum câteva momente. Deşi aş fi putut să-mi cruţ osteneala. Tocmai mi-ai întors-o în nas. Şi dacă mi-ai da un răspuns, ar fi probabil ceva aiurit, ca de exemplu să stăm în faţa bisericii, cu preotul în spatele nostru, şi să facem acolo anunţul.

– Nu fi oribil! Eu sunt cea care a vrut să coboare imediat şi să pună capăt.

– Sau ai sugera că ar fi mai uşor pentru toţi cei implicaţi dacă ne-am căsători oricum.

– Oh, spuse ea, sărind în picioare şi aşezându-se în faţa lui, cu mâinile în şolduri. Nu ştiu de ce am fost de acord cu planul acesta stupid de la început, Francis. Planul în sine e destul de prost. Dar cred că am avut într-adevăr tărâţe în cap când am fost de acord să-l pun în aplicare tocmai cu tine. Ţi-ai imaginat că încă mai alerg după tine, doar pentru că eram întotdeauna destul de proastă ca s-o fac în copilărie?

– Trebuie să mărturisesc că mi-a trecut prin minte. Sper că nu porţi corset, Soph, nu? Pentru că dacă porţi, o să pocnească pe tine chiar acum.

– Broască ce eşti! izbucni ea. Ţiparule! Eşti un...

– Şarpe? sugeră el.

– Şobolan! Şobolan înfumurat!

– Chiar aşa. O să aşteptăm până ajunge toată lumea, Soph, şi apoi o să facem marele anunţ. Poate că până atunci mama şi tatăl tău vor hotărî că nu pot trăi unul fără altul, până la urmă.

– Asta nu se va întâmpla. Am fost o proastă când am crezut că o să se întâmple. A fost o prostie să-mi închipui că îi pot face să fie din nou împreună, după ce au trăit separat dintotdeauna. Toată treaba asta a fost stupidă.

– Dacă tot aşteptăm câteva zile, sugeră el, am face mai bine să coborâm arătând de parcă am fi făcut ceea ce se aşteaptă toată lumea.

– Să facem dragoste? spuse ea pe un ton batjocoritor.

– Ăăă, cred că tatăl tău ar fi aici cu proverbialul bici dacă ar crede asta, Soph. Toată lumea îşi imaginează că ne sărutăm.

– Ei bine, nu e nimeni aici ca să ne observe, aşa că nu trebuie să ne simţim obligaţi.

– Însă există în mod categoric o expresie pe care o afişezi după ce te săruţi. Toată lumea o va căuta pe feţele noastre când coborâm, mai ales stimabilii mei fraţi mai mari. De dragul respectului faţă de propria mea persoană, Soph, să ştii că nu te pot duce jos arătând de parcă nu ai fi fost sărutată deloc.

– Ce prostie! Aşa obţin libertinii sărutări de la doamne, Francis? Trebuie să spun că doamnele în cauză trebuie să fie foarte proaste.

– Libertinii nu obişnuiesc să sărute doamnele dacă nu sunt logodnicele lor, şi dacă nu există o încăpere de la parter plină de fraţi care aşteaptă să vadă dacă şi-au făcut treaba aşa cum trebuie.

Sophia plescăi din limbă şi făcu un pas înapoi.

– Suntem şi norocoşi. Ştii, a existat o vreme în care oamenii obişnuiau să facă asta în noaptea nunţii, Soph. Vreau să zic că dădeau buzna în camera nupţială, după un interval decent, ca să vadă dovada că mirele şi-a făcut treaba.

– Oh! Nimeni nu a făcut aşa ceva vreodată. Ai inventat asta doar ca să mă şochezi. Tatei nu i-ar plăcea deloc dacă i-aş spune că tocmai mi-ai zis asta.

– Pe Jupiter, cred şi eu că nu, zise el, ridicându-se în picioare. Nu i-ar plăcea, nu? Atunci ai face mai bine să nu-i spui, Soph. S-ar putea să ne interzică să ne căsătorim, de exemplu.

– Nu cred că ar trebui să mă săruţi. La urma urmei, nu suntem cu adevărat logodiţi.

– Dar tatăl tău ne-a acordat o jumătate de oră întreagă. Cred că ar fi mai bine să te sărut, Soph.

Auzind asta, ea își ridică hotărâtă fața și așteptă.

– Încă mai ești îmbufnată, zise el, privind-o critic. Ah, așa e mai bine, conchise când ea deschise gura ca să îi dea o replică tăioasă. Mmm.

Sophia nu mai apucă să rostească replica aceea tăioasă.

– Nu mai tremuri, nu-i așa, Soph? îi spuse el la ureche, după câteva minute. O ținea în brațe.

– Bineînțeles că nu, răspunse ea, cu răsuflarea întretăiată. De ce aș tremura?

– Nu știu. Dar mă strângi atât de tare cu brațele de gât, încât am crezut că te temi să nu cazi.

– Oh, zise ea, încercând să-și îndepărteze brațele și descoperind că el o ținea prea strâns ca să le poată așeza în altă parte. Nu. Dar ce altceva pot să fac cu ele?

– Pune-le înapoi, o sfătui el. Să știi, Soph, că un biet individ îmi va mulțumi cândva.

– Pentru ce? întrebă ea. Nu se putea concentra, pentru că el o mușca de lobul urechii.

– Pentru că te-am învățat cum să săruți. Trebuie să spun că ești o elevă talentată. Asta devine tot mai mult o plăcere și nu o datorie.

Ea își îndoi brațele și îl împinse cu putere de umeri.

– Te rog să nu îmi faci nici un fel de favoruri, spuse ea înfierbântată. Pentru mine nu e sigur o plăcere. Și dacă fraților tăi nu o să li se pară că tocmai am fost sărutată, Francis, nu o să mai repet niciodată experiența. În plus, o să fiu stânjenită. Ba mai mult, nu îmi place să mă sărut și nu intenționez să o mai fac cu altcineva, niciodată. Acum vreau să ne întoarcem jos.

– Atunci bietul individ respectiv nu va ști niciodată ce a pierdut, spuse Lord Francis, străbătând galeria ca să stingă cele două lumânări pe care le aprinsese mai devreme, și luând din nou sfeșnicul. Nu-mi place să spun asta, Soph, dar o lady decentă nu ar permite să fie sărutată cu gura deschisă înainte de noaptea nunții. Presupun că există totuși o consolare pentru tine în asta.

Când va sosi în cele din urmă noaptea nunții, vei fi scutită de un șoc.

– Nu ți-am cerut să mă ții în brațe și să mă tragi atât de aproape de tine, răspunse ea cât putu de demn, coborând scările alături de el, la o distanță de treizeci de centimetri. Și sigur nu te-am invitat să faci treaba aceea cu limba. Nu ar fi trebuit să începi să mă săruți când tocmai deschisesem gura ca să vorbesc.

– Ah, Soph, ar fi trebuit să o ții bine închisă dacă ai văzut că eram atât de aproape.

– Și cu siguranță că nu ți-am oferit permisiunea de a face așa ceva cu urechea mea, încheie ea sever.

capitolul 12

În afară de faptul că îi fusese dor de soţia lui şi se dispreţuise pentru asta, puţinele zile dinaintea întoarcerii ei fuseseră nişte zile plăcute pentru contele de Clifton. Îşi dădu seama că era bine să aştepţi nunta unei fiice. Se bucură de veselia zgomotoasă a familiei ducelui, şi îi făcu bine să-şi vadă mama şi mătuşa şi chiar şi pe părinţii Oliviei. Mulţumiţi de fericirea nepoatei lor, toţi îl salutară călduros şi nici unul nu afişă încruntarea şi acuzaţiile la care se cam aşteptase.

De asemenea, se bucură să îi vadă pe Emma şi Clarence şi să îşi amintească de anii fericiţi ai căsniciei lui, petrecuţi la Rushton. Clarence fusese prietenul lui înainte de a deveni prietenul Oliviei - merseseră împreună la şcoală şi la universitate. Dar nu se mai văzuseră de zece ani.

De fapt, Clarence era singurul invitat care întuneca oarecum sentimentul lui general de bună-dispoziţie. Talia i se cam îngroşase, şi părul blond i se rărise, deşi nu era în nici un caz chel. Dar mai avea încă înfăţişarea plăcută care atrăgea privirile provocatoare ale chelneriţelor de la Oxford şi ocheadele mai rafinate ale doamnelor în sălile de bal din Londra. Însă el rămânea insensibil la farmecele tuturor. Când era tachinat de prietenii lui, spunea întotdeauna râzând că se păstra pentru viitoarea lui mireasă.

Clarence fusese prietenul Oliviei chiar şi înainte de ruperea căsătoriei. De atunci, fusese prietenul ei cel mai apropiat. Scrisorile ei îl menţionau ocazional, şi Sophia se referea adesea la el când vorbea despre casă.

Iar o anumită după-amiază petrecută în grădina secretă îl făcea să-şi aducă aminte că în ultimii paisprezece ani Olivia devenise o amantă pasionată şi experimentată.

Contele încerca să îndepărteze gândurile de acest fel. Dar se părea că gândurile şi închipuirile îl urmăreau, iar în seara întoarcerii ei îl copleşiră cu totul. Ea luase ceaiul cu părinţii ei şi cu Emma, apoi se amestecase printre ceilalţi oaspeţi şi în cele din urmă rămăsese singură cu Clarence, lângă tava cu ceai, timp de cincisprezece minute întregi. La cină se aşeză între duce şi tatăl ei. Şi apoi, în salon, vorbi cu ducesa, cu Richard şi cu soţia acestuia. Li se alătură şi el şi rămase lângă ea până când fu chemată să o ajute pe soţia lui Claude să găsească nişte partituri pentru pian.

Şi apoi se aşeză pe o sofa de lângă pian, cu Clarence şi Emma, şi rămase acolo chiar şi atunci când Emma se ridică să o acompanieze la pian pe soţia lui Claude, care cânta vocal. Amândoi zâmbeau şi vorbeau, întorşi unul spre altul, astfel că păreau să nu mai vadă pe nimeni altcineva.

Contele păşi spre ei. Amândoi ridicară privirea şi îi zâmbiră.

– Depănăm amintiri, Marcus, spuse Clarence. Mi se pare că, ieri doar, Sophia era copil, iar acum mai are doar o săptămână şi ceva până la nuntă. Şi pare foarte fericită de asta.

– Da, răspunse contele. Ar trebui să ştie ce o aşteaptă. Se cunosc de-o viaţă. Însă amintirile despre copilăria şi adolescenţa Sophiei erau un lucru la care nu putea participa.

– Îţi aminteşti când s-au întâlnit prima dată? întrebă soţia lui, privindu-l amuzată. S-a întâmplat la Rushton, când ea era doar un bebeluş. Toţi băieţii aveau mingi noi, şi trei dintre ei o priveau cu indulgenţă şi s-ar fi jucat bucuroşi cu ea. Dar ea voia mingea lui Francis, şi voia să se joace cu Francis.

Clarence chicoti.

– Eram şi eu acolo. La prima ocazie în care şi-a văzut viitoarea soţie, s-a strâmbat îngrozitor la ea şi i-a scos limba, dacă îmi amintesc bine.

– Şi la puţin timp a împins-o pe spate într-o baltă de noroi, uscat doar pe jumătate, adăugă contele. Rochia ei era albă, nu-i aşa, Olivia?

– Oh, da, răspunse ea, aşa era.

– Şi bietul Francis a fost aşezat cu fundul în sus pe genunchii lui William şi a primit prima corecţie datorată Sophiei, spuse contele.

Cei doi se uitară unul la altul şi râseră.

Nivelul zgomotului din încăpere crescu şi contele se întoarse, descoperind că Francis şi Sophia se întorseseră, iar buzele Sophiei erau în mod sigur mai roşii.

„Fetiţa mea cea mică", se gândi contele, în timp ce cei trei fraţi îşi începeau tachinările obişnuite, iar Francis îşi strângea buzele şi îi asigura că gelozia nu avea să le aducă nici un beneficiu, iar Sophia roşea. Era prea tânără ca să fie maltratată de tânărul Francis. Dar peste câteva zile doar avea să fie mireasa lui.

Oh, Sophia, se gândi el, cât de mulţi ani am pierdut. Ani în care o văzuse doar câteva săptămâni, de două sau de trei ori pe an, deşi Olivia nu îl refuza niciodată când o cerea. Ani în care ar fi putut s-o vadă crescând şi să adune o comoară de amintiri pentru bătrâneţe, amintiri pe care să le depene nepoţilor.

Ochii i se îndreptară spre soţia lui, care râdea cu Clarence de ceva ce spusese Bertie.

Târziu în noapte, după ce se dezbrăcă şi se pregăti de culcare, se simţi neliniştit. Nu suporta gândul de a se întinde în pat şi de a se strădui să adoarmă. Se îndreptă spre fereastra dormitorului şi bătu cu degetele în pervaz. Se părea că ploaia încetase. Poate că putea face o plimbare călare dis-de-dimineaţă. Dar mai întâi trebuia să treacă noaptea.

Se gândi să coboare în bibliotecă şi să caute o carte. Dar nu avea chef de citit. N-ar fi fost în stare să se concentreze.

„Soţia mea e în camera de alături", se gândi el, oprindu-se dintr-odată pe loc. În cele zece nopţi în care lipsise, camera ei i se păruse ciudat de goală, deşi nu fusese

niciodată în dormitorul ei, de când sosise la Clifton. Dar camera i se păruse totuşi goală. Şi acum ea era din nou acolo. Îi putea simţi apropierea.

Apropierea ei îl neliniştea. Voia să vorbească cu ea. Doar să vorbească. Voia compania ei. Cu siguranţă că asta îi lipsise cel mai mult de-a lungul anilor. Fuseseră prieteni foarte apropiaţi. Fiecare fusese jumătatea celuilalt. În toţi anii aceştia fără ea, nu se simţise întreg.

Se îndreptă spre budoar. Probabil că ea dormea. Şi chiar dacă nu, s-ar fi simţit jignită dacă intra în camera ei. Avea măcar dreptul la intimitatea dormitorului. Dar era soţia lui şi el voia doar să-i vorbească. Probabil că adormise.

Se întoarse în tăcere spre mânerul uşii dintre budoarele lor, neştiind dacă va deschide sau nu uşa. Dar o deschise, încet şi nehotărât, şi intră în budoarul ei. Simţi mirosul slab al parfumului ei. Budoarul Oliviei mirosise întotdeauna aşa. Uşa spre dormitor era deschisă. Se vedea o lumânare aprinsă.

Din prag, văzu că ea era sprijinită de perne, cu o carte deschisă în mâini. Dar nu citea; se uită la el, închise cartea şi o aşeză pe o măsuţă de lângă ea, alături de lumânare.

Acum că el era acolo, şi ea nu dormea, până la urmă, se prosti şi nu ştiu ce să spună. Rămase în picioare, uitându-se la ea, iar ea îi întoarse liniştită privirea, fără să îl ajute spunându-i ceva sau poruncindu-i să iasă din cameră.

– Oare Sophia va supravieţui săptămânii viitoare? întrebă el în cele din urmă. Pare atât de emoţionată, încât mă tem că va exploda.

– Azi după-amiază, chiar după ce am ajuns, a fost cuprinsă de o criză de teroare. Când a văzut adunaţi atâţia membri ai familiei, totul a devenit foarte real pentru ea. A simţit că evenimentele o depăşesc pur şi simplu.

– Nu s-a răzgândit, nu-i aşa? întrebă el. Încă se poate opri totul.

– Am asigurat-o de asta. I-am spus că ceea ce contează în principal sunt sentimentele ei față de Francis și dorința de a petrece restul vieții cu el. Atunci și-a dat seama, bineînțeles, că l-a iubit toată viața ei. Și eu cred că l-a iubit într-adevăr, Marcus, deși nu știu cum ar fi putut să-l iubească în copilărie. Măcar știe că nu e perfect.

Timp de câteva momente, camera fu învăluită de tăcere. El părăsi pragul și se opri alături de patul ei. Ea nu avea halat, doar o cămașă de noapte subțire de bumbac, destul de decoltată la piept. Părul îi strălucea, desfăcut pe umeri.

– Da, zise el. E important să știe asta. Am procedat oare bine, Olivia, permițându-i să se căsătorească? Simt cum mă cuprinde panica și pe mine.

– Da, am făcut bine. Cred că se iubesc cu adevărat, Marcus, și sunt într-adevăr prieteni buni. Au hotărât să se căsătorească și trebuie să le respectăm decizia. La urma urmei, ea a atins vârsta căsătoriei, deși e tânără. Nu putem trăi viața în locul ei și nici nu putem ști dacă tot ce am făcut pentru ea a fost corect. Putem doar să facem ce știm mai bine. Restul depinde de ea.

– Am lipsit-o de o viață de familie, spuse el, așezându-se pe marginea patului.

– Da, răspunse ea. Dar nu mai putem face nimic ca să îndreptăm trecutul, Marcus. Și dacă am fi rămas împreună numai de dragul ei, poate că am fi ajuns să ne urâm unul pe celălalt. Poate că ne-am fi ciorovăit și certat mereu. Ar fi fost mai bine pentru ea așa?

– Presupun că nu. Oare așa s-ar fi petrecut lucrurile între noi?

– Nu putem ști niciodată. Am schimbat deja câteva cuvinte furioase, de când am venit aici.

– Nu îți regreți decizia, Olivia? o întrebă el.

– Regretele sunt inutile, răspunse ea.

– Hm, zise el și se întinse să ia o șuviță din părul ei, împletind-o pe deget. Sophia mi-a spus că ai fost la o serată oferită de Lady Methuen. Ți-a plăcut?

– Am fost surprinsă să aflu că mai cunoşteam unele persoane, chiar şi după atâta vreme. Joanna Shackleton era acolo.

– Ah, da. Locuieşte aproape tot timpul anului în oraş. Ştii, soţul ei e în guvern.

– Mi-a plăcut să fiu din nou în Londra.

– Chiar aşa? întrebă el, privind-o gânditor. Ţi-a plăcut întotdeauna emoţia câtorva săptămâni acolo, nu? Ai fi putut merge în fiecare an, Olivia. Ţi-am spus întotdeauna că eu aş fi stat departe.

– A fost mereu vorba despre Sophia, răspunse ea. Era mai bine pentru ea la ţară. În plus, nu mi-am dorit niciodată prea mult să merg. Rushtonul mi-a oferit întotdeauna suficientă activitate socială.

– Sper că ţi-ai făcut o grămadă de rochii noi. Ţi-ai făcut?

– Mult mai multe decât îmi trebuie. Nu mi-am dat seama că îi scriseseşi modistei, Marcus. Presupun că trebuia, fiindcă am avut o comandă atât de mare şi de pripită. Dar nu trebuia să îi trimiţi nişte instrucţiuni atât de precise în privinţa lucrurilor mele.

– Dacă nu i-aş fi dat, aş fi avut noroc dacă te-ai fi întors cu mai mult de două rochii şi o singură bonetă. Apropo, boneta de paie din după-amiaza asta era foarte drăguţă. E nouă?

– Nu aş fi găsit ceva atât de frivol la Rushton, şi nici nu aş fi visat s-o port, zise ea. Dar Sophia nu m-a lăsat să ies fără ea din magazinul de pălării, şi Francis, împins de ea, m-a asigurat că arătam bine cu ea.

– Eu aş fi spus că pălăria arăta bine pe capul tău.

– Nu mi s-a permis să plătesc nimic din nota modistei, se plânse ea. Intenţionam să plătesc cel puţin o parte, dar se pare că ai trimis instrucţiuni stricte şi în privinţa asta.

– Trebuie să mi se permită să-mi îmbrac femeile pentru o nuntă în familie, Olivia.

– Asta sunt? întrebă ea, privindu-i degetul mare care îi mângâia şuviţa de păr întinsă pe arătător. Una dintre femeile tale?

– Eşti mama fiicei mele, afirmă el.

O privi înghiţind în sec, plecă fruntea şi sărută vena care se zbătea pe gâtul ei. Când ridică fruntea, ea îi privea încă mâna şi părul ei întins pe degetul lui. Aşteptă să spună ceva, să se înfurie, să îi poruncească să plece. Dar ea nu spuse nimic.

Cu mâna liberă, îi îndepărtă părul de pe faţă şi îi cuprinse obrajii în palme. Cu o atingere uşoară, îi trasă arcul sprâncenelor. Ea închise ochii şi el o sărută pe obraji şi apoi pe bărbie. Apoi o sărută pe buze, care tremurară sub apăsarea uşoară a buzelor lui.

El ridică fruntea şi o privi în ochii deschişi. Nu văzu furie, nici repulsie, nici teamă – doar o acceptare calmă a momentului.

Se ridică încet în picioare, trase de cordonul halatului şi se debarasă de el. În tot acest timp o privi, oferindu-i ocazia de a-l scoate afară. Ea îl privea în ochi. Apoi îşi scoase peste cap cămaşa de noapte, lăsând-o să cadă lângă halat. O privi şi văzu că îl studia. Nu îi spuse nici acum să plece.

Îl privi în timp ce ridica cearşafurile şi punea mâna pe tivul cămăşii ei de noapte, trăgând-o. Când văzu că mergea mai sus de mijloc, ridică mâinile. El lăsă cămaşa să cadă peste hainele lui.

„E ciudat", se gândi el, „că nu am fost niciodată goi împreună, în cinci ani de căsnicie perfectă". Nu o văzuse niciodată aşa cum o vedea acum. Mâinile şi trupul îi spuseseră că era frumoasă şi dezirabilă, şi ochii confirmaseră părerea simţurilor când era îmbrăcată. Dar anii lor de căsătorie fuseseră foarte pudici. Fuseseră foarte apropiaţi. Şi foarte, foarte iubitori. Dar oarecum lipsiţi de pasiune fizică.

Soţia lui înstrăinată de treizeci şi şase de ani era mai frumoasă decât se putea spune. Mama fiicei lor. Livy. Se întinse lângă ea şi ea, îi făcu loc. Nu stinse lumânarea.

Ea era Livy. I-o spuneau ochii, în lumina lumânărilor, şi mâinile, şi trupul. Şi totuşi era o femeie pe care nu o cunoştea. Mâinile de pe mijlocul ei şi gura lui peste gura ei îi spuneau că ea se aprinsese pe loc, că nu avea nevoie de eforturi lente şi minuţioase ca să o excite. Se întoarse spre el şi îl mângâie cu palmele de la mijloc spre umeri. Îi supse limba şi îşi arcui coapsele ca să se lipească de el. O auzi gemând, şi în interiorul lui se produse un şoc, răspunzându-i pe loc.

Livy. Dumnezeule, Livy!

Mâna lui confirmă că era fierbinte şi udă, aşa cum se aştepta. Aşteptând cu disperare eliberarea. Prea excitată pentru preludiu. O ţinu cu un braţ şi o mângâie cu degete uşoare şi pricepute, până se cutremură, lipită de el. Şi o ţinu în braţe, fredonându-i fără să mai ştie cuvintele, dacă rostise vreunul, în timp ce ea tremura şi în cele din urmă se relaxa.

O mai ţinu câteva minute, apoi o întoarse pe spate şi se urcă deasupra ei, depărtându-i picioarele cu genunchii şi intră în timp ce ea îşi venea în simţiri.

Era caldă, umedă, languroasă. Numai bună ca să se bucure de ea. Voia să o posede încet. Şi-ar fi dorit să fie întotdeauna la fel. Şi-ar fi dorit să dureze veşnic. Nu fusese niciodată nimeni, în afară de Livy. Nici nu avea cum să fie.

O iubi într-un ritm lent, profund, cu faţa îngropată în părul ei, respirându-i mirosul, cunoscându-i din nou trupul cu trupul lui aşa cum o cunoscuse ca tânăr, ca soţ tânăr. Ea era caldă şi relaxată, şi confortabilă ca întotdeauna. Să facă dragoste cu ea era o experienţă emoţională şi fizică în acelaşi timp, inseparabilă. Să facă dragoste era expresia perfectă pentru ceea ce făcuseră întotdeauna în patul ei şi pentru ceea ce făceau amândoi acum.

Şi totuşi, la urma urmei, nu era în trecut. Era în prezent. Şi ea era diferită. După câteva minute nu mai fu pasivă. Şoldurile ei adoptară ritmul mişcărilor lui, rotindu-se, şi ridică picioarele de pe pat, înlănţuindu-le

pe picioarele lui. Umerii ei se cufundară în saltea şi sânii se ridicară, apăsându-i pieptul mai intim. Respira întretăiat.

El ridică fruntea şi o privi, iar ea îi întoarse privirea, cu buzele întredeschise, cu ochii grei de pasiune. Femeia lui? Da, femeia pe care să o mângâie, căreia să îi producă plăcere, pe care să o iubească. Femeia în care să se scufunde şi să îşi găsească eliberarea. Femeia care îi aducea împăcarea. Şi iubirea.

Când schimbă ritmul, penetrând-o mai adânc, ea închise ochii. Şi nu mai putu ţine ritmul, ci se împinse în el, dorindu-şi cu disperare eliberarea.

El o privi, trupul lui simţi răspunsul trupului ei, aşteptă momentul acela nedefinit în care ştiu că ea avea să vină cu el şi plecă din nou capul în părul ei, venind spre ea în acelaşi moment. Şi permise reacţiei pur fizice să îl ia în stăpânire şi să îl poarte în lumea aproape inconştientă de dincolo de climax. Trupul ei era moale şi confortabil sub trupul lui.

Nu regreta. Nu *putea* să regrete. Tânjise după el din după-amiaza petrecută în grădina secretă. Atunci descoperise cât de înfometată fusese în cei paisprezece ani lungi. Ar fi putut să nu-şi mai exprime sexualitatea tot restul vieţii, dar după ce îl avusese din nou, foamea o rodea ca o durere fizică, ca o ameninţare de moarte iminentă.

Cât timp fusese în Londra, îşi dorise fierbinte să îl vadă măcar. Plânsese chiar după el. Şi în seara asta nu fusese în stare să adoarmă sau să citească, deşi încercase să găsească uitarea într-o carte. Era prea conştientă de prezenţa lui în camera de alături, probabil dormind. Nevoia de el îi pulsa adânc în pântece.

Când întoarse capul pentru a douăzecea oară într-o oră şi îl văzuse stând tăcut în pragul budoarului ei, primul ei gând fusese acela că era un produs al imaginaţiei ei prea bogate.

Cât timp vorbiseră şi când se aşezase pe marginea patului ei, cu o şuviţă din părul ei între degete, îl dorise cu o ardoare febrilă.

Nu regreta ce se întâmplase. Sau dacă regreta ceva, era doar faptul că fusese atât de necontrolată, că nu reuşise să aştepte măcar până intra în ea. Presupunea că avea să se simtă stânjenită, odată ce noaptea se termina. Şi probabil că el avea să râdă de ea, pentru că tocmai îi doyedise cât de dor îi fusese de el.

Dar cealaltă partidă de sex, cea care tocmai se terminase, fusese mai minunată decât se putea spune. Lui îi plăcea adesea să rămână mult timp în ea. Îi plăcea sentimentul de a fi una cu ea fizic, aşa cum erau în toate celelalte privinţe, şi obişnuia să îi spună: „Suntem un singur trup, Livy. E bine, nu? Spune-mi că e bine".

Era bine întotdeauna, pentru că el era Marc, şi ea îl iubea şi făcea ceea ce trebuie să facă o soţie ca să îi arate soţului că îl iubeşte. Uneori simţea începutul unei plăceri active, din când în când ajungea aproape de împlinirea acestei plăceri, deşi simţea întotdeauna că lipsea ceva.

Acel ceva nu mai lipsise acum. Şi se întrebă dacă el experimenta întotdeauna plăcerea aceea. Dacă era aşa, putea să înţeleagă de ce îi plăcea să fie intim cu ea atât de des şi de ce adormea întotdeauna atât de profund după.

Era minunat. Probabil că nu îşi mai simţise niciodată trupul atât de stors de energie şi atât de relaxat. El o apăsa cu toată greutatea. Picioarele ei, pe care le descâlcise de picioarele lui, era întinse de o parte şi de cealaltă. Se simţea prea minunat ca să poată adormi. Se gândi zâmbind că nu ar fi putut ridica braţul nici dacă ar fi trebuit să-şi salveze viaţa.

Şi ce o să se întâmple în continuare, o întrebă mintea ei, refuzând să stea liniştită, aşa cum stătea trupul. Ce se întâmplă mâine? Şi săptămâna viitoare - după nunta Sophiei? Încercă să nu se gândească dincolo de nuntă.

Ce va spune dacă el îi va cere să rămână?

Ce va face dacă nu i-o va cere?

Încercă să nu se gândească.

El se trezi tresărind și se liniști din nou. Așteptă să se miște. Speră să nu se miște. Speră să adoarmă din nou, sau să ridice fruntea și să o sărute.

Marc. Marc. Încercă să îi vorbească cu mintea. Se temea să deschidă gura. Nu știa ce să spună. Ceea ce se întâmplase schimba oare ceva? Totul? Nimic?

El se ridică de pe ea fără să o privească și se așeză pe marginea patului, cu spatele la ea. Apoi se ridică în picioare și se îndreptă spre fereastră. Lumânarea arsese cu totul.

– Ai avut un profesor bun, Olivia.

– Ce? întrebă ea, neștiind dacă îl auzise bine.

El o privi peste umăr. Camera părea curios de luminată.

– Te-a învățat bine, oricine ar fi fost. Și e evident că ți-a dat multe lecții.

Ea se întinse după cearșafuri și le trase încet, acoperindu-se. Încă nu era sigură că înțelesese.

– Clarence, presupun? întrebă el.

Clarence? O acuza că avusese un amant? Tocmai Clarence? Nu știa? Marc și cu el erau prieteni de ani întregi. Dar Clarence îi spusese că era singura care aflase povestea și că nu făcuse niciodată nimic care să trezească bănuieli.

– Să știi că nu trebuie să te temi de mine, Olivia, îi spusese el într-o seară, când o conducea acasă prin parc, după ce plecase de la Emma.

Ea nu se gândise niciodată să se teamă de el. Dar un bârfitor din sat îi delectase în mod nepotrivit o mare parte din seară cu povești despre un violator necunoscut dintr-un oraș aflat la o distanță mai mică de paisprezece kilometri. Și bineînțeles că ea nu se temea cu adevărat, ci era doar mai conștientă de întunecimea și pustietatea parcului.

– Poate că te-ai întrebat de ce nu am încercat niciodată să fac dragoste cu tine, de vreme ce Marcus a plecat, spusese el. Presupun că ți-ai dat seama că suntem cam bârfiți în sat, pentru că petrecem mult timp împreună.

– Nu-mi pasă de bârfe, îl asigurase ea.

– Trebuie să-ţi spun ceva. Ceva ce nu am spus niciodată nimănui, Olivia, şi nu m-am gândit să-ţi spun. Dar trebuie să ştii că nu trebuie să te temi de mine niciodată. Vezi, nu-mi trebuie femei în felul acela.

Ea rămăsese fără grai.

– Vrei să zici că...?

– Da, vreau. Şi din nefericire nu te poţi schimba printr-un simplu efort de voinţă. Sunt aşa cum sunt. Dar nici o femeie şi nici un bărbat n-o ştie, cu excepţia ta. Pentru că puterea voinţei te poate ajuta să-ţi păstrezi castitatea, să ştii. Eu am preferat castitatea şi nu cealaltă opţiune. Eşti complet dezgustată?

Fusese. Şi îngreţoşată. Dar în momentul acela el era prietenul ei drag de ani în şir.

– Îmi pare rău, răspunsese ea. Nu pot să răspund atât de curând, Clarence. Nu vreau să fiu şocată. Şi cu siguranţă nu vreau să fiu dezgustată. Cred că viaţa trebuie să fie grea pentru tine.

– Viaţa nu e niciodată uşoară, nu? O ştii mai bine decât oricine, Olivia. O să te vizitez peste câteva zile şi o să-mi spui cu toată sinceritatea dacă poţi să rămâi prietena mea. Şi nu trebuie să mă minţi. O să-mi dau seama.

Nu, bănuia că Marc nu ştia.

– Nu trebuie să crezi că aştept un răspuns, spuse acum el. Nu te acuz, Olivia. Ar fi mai degrabă ridicol să încep să fac pe soţul jignit atât de târziu, nu? De fapt, mă bucur să aflu că ai avut parte de puţină plăcere în viaţă. Îmi imaginez că a fost bun cu tine?

– E prietenul meu, răspunse ea. Prietenul meu drag.

– Ah, zise el.

– Lady Mornington era şi ea la serata oferită de Lady Methuen.

– Ah, într-adevăr? Sper că ai evitat stânjeneala de a te trezi faţă în faţă cu ea.

– Nu. Am vorbit. Pare o lady rafinată.

– Te aşteptai la o târfă vulgară? Nu e. E prietena mea. Urmă o pauză. Prietena mea dragă.

Ea nu spuse nimic.

El străbătu dormitorul şi se aplecă să îşi ia cămaşa de noapte. O trase pe el şi îşi luă halatul pe deasupra.

- Ei bine, spuse el, trebuie să ne simţim vinovaţi pentru noaptea asta de infidelitate faţă de prietenii noştri dragi, Olivia? Eu cred că nu, ce zici? La urma urmei, încă mai suntem căsătoriţi în ochii bisericii şi ai statului. Şi în ocaziile speciale, cum sunt nunţile în familie, apare un anumit fel de sentimentalism. Cred că ne putem ierta pe noi înşine.

- Da, răspunse ea.

El râse încet.

- Oricum, tu te poţi ierta pe tine, chiar dacă nu eşti în stare să-i ierţi pe alţii. Noapte bună, Olivia. Somn uşor.

- Da. Noapte bună, Marcus.

După ce plecă, se ridică din pat, îşi luă cămaşa de noapte şi se aşeză pe pervazul ferestrei, în locul în care stătuse el cu câteva minute în urmă. Puţin mai târziu, se întoarse la pat şi luă o cuvertură cu care se înfăşură. Apoi privi pe fereastră în întuneric, până reuşi în cele din urmă să adoarmă, cu puţin timp înainte de revărsatul zorilor.

capitolul 13

În următoarea săptămână, invitaţii la nuntă începură să sosească cu zecile. Erau rude - fratele şi sora ducelui, cu soţia celui dintâi, copiii lor cu soţii şi soţiile şi copiii; doi veri ai contelui şi unul al contesei, cu familiile lor, şi prietenii tuturor, inclusiv ai miresei şi ai mirelui.

- Nu mi-am dat seama că există atâtea camere la Clifton, *papa*, îi zise Sophia într-o după-amiază, după ce primiseră două generaţii de veri şi câţiva copii din cea de-a treia generaţie.

- Dacă mai sosesc mulţi oameni, răspunse el, cuprinzând-o cu mâna pe după umeri, va trebui să măturăm pânzele de păianjen de la mansardă, Soph, şi chiar să instalăm corturi pe parapet. În următoarea ocazie în care te hotărăşti să te măriţi, fata mea, aminteşte-ţi tot ce vine împreună cu nunta, da?

În următoarea ocazie în care te măriţi. Îi făcu cu ochiul. O tachina, bineînţeles. Dar ea hotărî în tăcere că nu avea să existe o dată viitoare. Nu putea să-i facă asta încă o dată tatălui ei. În plus, după ce avea să se vadă scăpată de logodnă, nu mai voia să se mărite.

- A sosit toată lumea, îi spuse ea lui Francis în seara aceea, în timp ce se plimbau afară împreună cu alţi câţiva tineri.

- Chiar aşa, încuviinţă el. Pariez că tatăl tău e bucuros că mai are de îndurat doar trei zile, Soph. Te loveşti de oaspeţi la tot pasul. Ţi-e frig?

- Nu, răspunse ea, printre dinţii care îi clănţăneau. Nu mai putem aştepta, Francis. Trebuie să o facem în seara asta. O facem printr-o ceartă violentă sau printr-un consens amiabil? Oricum, trebuie să vină din partea amândurora, cred. Nu vreau ca lumea să creadă că te-am părăsit la altar.

– Crezi că ar trebui să punem câțiva servitori să adune pe toată lumea și să-i trimită în salon? O să se facă o înghesuială de moarte, Soph. Și cine va face anunțul? Nu pot fi eu, pentru că onoarea nu îmi permite să rup logodna. Tu?

– Eu? întrebă ea pe un ton pițigăiat.

– Sau poate că ar trebui să avem întâi o întâlnire cu părinții noștri, în particular. Poate că tatăl tău va face anunțul.

– Oh, zise ea, și se prinse tare de brațul lui, fără să-și dea seama. Va fi atât de umilit! Nu mi se pare drept să punem sarcina asta pe umerii lui, nu?

– Și totuși, ne-am apucat de toată șarada asta pentru fericirea lui.

– Da, spuse ea pe un ton nesigur.

– Situația e încurajatoare, Soph. Se poartă ca un cuplu de când ne-am întors de la Londra. Întâmpină întotdeauna oamenii împreună, și cerul știe că în ultimele zile au venit destui oameni.

– Da, dar nu pot să nu mă gândesc că o fac doar de dragul meu, de când i-am spus tatei ce simt, Francis, zise ea, trăgându-l de braț. Nu trebuie să ne tot plimbăm și să amânăm. Trebuie să ne întoarcem acum în casă și să le cerem mamei și tatei și părinților tăi să vină în bibliotecă.

– Oh, Doamne, cred că unchiul Aubrey, verișorii Julius, Bradley și Lord Wheatley au pus stăpânire pe bibliotecă, Soph, pe o carafă de coniac și o sticlă sau trei de vin de porto.

– În salonul albastru, atunci.

– Mătușa Hester și mătușa Leah schimbă acolo bârfele din ultimul an, cu mătușa ta Clara și verișoara Dorothea și o jumătate de duzină de alte doamne ca audiență.

– În camera de zi atunci.

– Copiilor mai mari li s-a permis să se reverse din camera copiilor și să rămână acolo până diseară, dacă îți amintești.

– Ei bine, undeva. Trebuie să existe o cameră goală undeva, Francis.

– Mă îndoiesc. Dar chiar dacă îi chemăm în mijlocul holului, cred că nu va auzi nimeni o vorbă din ce se spune.

– Francis!

– Îţi spun eu ce facem, Soph, o încurajă el, bătând-o pe mână. În seara asta nu e deloc momentul potrivit. Jumătate dintre bărbaţi au început deja să bea, doamnele bârfesc, câţiva oameni s-au ascuns prin colţuri ca să se bucure de un moment de intimitate, şi o duzină au sosit de abia astăzi şi nu le va conveni să-şi facă din nou bagajele numai pe jumătate desfăcute şi să plece iar în zori. Cred că ar fi mai bine să îi lăsăm pe toţi să se distreze în seara asta, şi să le-o spunem mâine, la lumina zilei.

– La lumina zilei, repetă ea. Oh, Doamne fereşte! Francis, trebuie să o facem în curând. Dacă mai mergem mult aşa, o să ne trezim căsătoriţi.

– La naiba, da. Nu putem să permitem asta, nu? Mâine atunci, Soph, şi nici o clipă mai târziu. Căsătoriţi, pe Jupiter. Nu mă pot gândi la o soartă mai teribilă; tu poţi?

– Nu, răspunse ea acru. Mai ales căsătorită cu tine. Mai degrabă aş putea găsi câteva căi de a mă simţi comod în iad.

– Oh, haide, nu trebuie să fii duşmănoasă, nu-i aşa, Soph?

– Ei bine, tu vorbeşti întotdeauna despre soarta teribilă şi altele de felul ăsta. Crezi că mariajul nostru ar fi o soartă mai bună pentru mine? Crezi că tânjesc în taină după tine? Crezi că sper în taină că până la urmă nu vom putea scăpa de logodnă? Dacă nici mâine nu ţi se pare un moment potrivit, Francis, o să mă urc pe acoperiş şi o să strig vestea ca s-o audă tot comitatul. Cum ţi-ar plăcea?

– Mi-ar plăcea foarte mult. Să-i adun pe toţi pe pajiştea din faţă ca să te audă, Soph? Imaginea ta stând acolo sus, cu braţele întinse, cu părul fluturând în vânt,

e enorm de stimulantă. Totuși, cred că ai avea nevoie de un piept mai mare ca să obții efectul maxim.

– Oh, izbucni ea, deci acum pieptul meu este prea mic, nu?

– Ești sigură că te simți în stare să discuți un asemenea subiect cu mine, după ce ți se va răcori primul val de furie? o întrebă el. Cred că a sosit poate momentul să te sărut și să te conduc înăuntru, Soph.

– Nu te apropia de mine, îl avertiză ea.

– Ciudată poruncă, răspunse el, când te agăți de brațul meu.

Ea îi dădu drumul.

– O să te bucuri foarte mult să scapi de mine, Soph? o întrebă el, cuprinzându-i fața în palme.

– Da, foarte, răspunse ea. Foarte, foarte mult.

– Nu vei mai avea cu cine să te certi.

– Și nici cine să mă insulte.

– Și pe cine să împroști cu veninul tău.

– Nu voi mai avea nevoie de el, odată ce vei pleca tu.

– O să-ți fie dor de mine.

– Adevărat. Atât de dor pe cât îmi e de felcerul care mi-a scos un dinte anul trecut. Atât de dor pe cât îmi e de perechea de pantofi pe care am aruncat-o la începutul primăverii, pentru că mi-a făcut bătături pe toate cele zece degete. Atât de...

– Ei bine, cel puțin simțim la fel când ne gândim că vom scăpa unul de celălalt. Mă temeam că o să-ți fie cu adevărat dor de mine.

– Înfumuratule.... mmm, termină ea, când el începu să o sărute.

– Mmm, da, zise el după un considerabil interval de tăcere. Împărtășim și sentimentul acesta, Soph. Să o mai facem o dată, vrei? Mâine pe vremea asta, totul va fi terminat.

– Niciodată nu poate fi prea devreme pentru mine, replică ea. Mmm.

– Mmm, repetă el mai târziu. Sunt total de acord cu tine, Soph. Intrăm în casă înainte ca acest rar moment de prietenie să fie întrerupt de altă ceartă?

– Oricum, nu știu de ce mă mai săruți, observă ea. Nu mai trebuie să înșelăm pe nimeni, nu?

– Uneori, Soph, trebuie să faci un lucru exclusiv pentru tine însăți.

Ea ridică privirea spre el.

– Am văzut că tânjeai să fii sărutată. Ah, așa e mai bine. Dintr-odată, semeni mult mai bine cu tine însăți.

– Broscoiule!

De când se întorsese de la Londra, petrecuseră mult timp împreună. Dar în afară de noaptea aceea care se sfârșise atât de amar, nu mai fuseseră singuri împreună. El nu mai intrase în camera ei, deși rămăsese trează nopțile, privind ușa budoarului, așteptându-l să vină și știind că nu va veni, tânjind după el și temându-se că nu va apărea.

Mai sunt trei zile până la nunta Sophiei, își spuse ea în seara zilei în care sosiră ultimii invitați. Aveau să fie zile ușoare, pentru că erau atât de multe de făcut și atâția oaspeți de întreținut și rude și prieteni cu care să petreacă timpul. Nu mai exista nici o șansă ca ei să rămână singuri, și el îi arătase clar că nu mai dorea să vină la ea noaptea. Nu știa de ce venise și în noaptea aceea. Poate că îi fusese dor de amanta lui?

Emma și Clarence plănuiau să plece a doua zi după nuntă. Emma spusese că lordul Clifton avea de întreținut destui oaspeți în timpul săptămânii, și mai mulți încă în ziua nunții. Singurul ajutor pe care i-l putea da era să dispară cât putea de repede, imediat ce se terminau festivitățile.

– Și te vei bucura și tu să ai parte de un strop de pace, liniște și relaxare, Olivia, după toată agitația asta, adăugase ea.

Da, se va bucura. Dar nu va găsi pacea asta la Clifton. Așa că se hotărî să-și însoțească prietenii la Rushton.

Odată ajunsă acolo, va începe din nou lupta pentru liniştea sufletească.

Acum stătea alături de soţul ei, pe o sofa din salon, cu umerii aproape atingându-li-se. Făceau parte dintr-un grup în care se mai aflau părinţii ei, familia Biddeford, Emma şi Clarence. Mai mulţi oaspeţi erau în celelalte încăperi ale casei. Majoritatea tinerilor ieşiseră afară să se plimbe, pentru că ploaia se oprise în sfârşit, cu o zi în urmă.

– Da, spunea tatăl ei, continuând o conversaţie care începuse de mai multe minute. Aveţi completă dreptate, domnişoară Burnett. Nu avem nevoie de un mare număr de rude apropiate ca să ne simţim mulţumiţi în viaţă. Noi avem o singură fiică şi o singură nepoată, deşi ne-am dori să fi avut mai multe din fiecare, nu-i aşa, Bridget? Dar ne avem unul pe celălalt şi un cerc de prieteni buni şi trăim o viaţă binecuvântată şi mulţumită.

– Prietenii sunt cheia mulţumirii, observă Emma. Vedeţi, prietenii ţi-i poţi alege, însă familia, nu.

– Cu excepţia soţiei, interveni contele.

– Dar prietenia constă în libertate, spuse Emma, lansându-se asupra temei ei favorite, libertatea de a ne oferi afecţiunea sau de a o retrage. În cadrul căsătoriei, libertatea se topeşte imediat. Odată ce eşti silit să cultivi o prietenie, atunci nu mai e prietenie, ci amiciţie forţată. Libertatea e ucisă. Dragostea e ucisă.

– Nu neapărat, răspunse tatăl Oliviei, aplecându-se în faţă.

– Olivia, interveni Clarence cu un zâmbet, mă duc să fac o tură pe terasă. Dacă mai rămân aici, nu voi mai şti care îmi sunt prietenii şi nici măcar ce înseamnă prietenia. Vrei să vii cu mine?

Ea se ridică recunoscătoare.

– Sună minunat.

– Mai vrea cineva să facă o plimbare? întrebă el, privind grupul. Dar toţi ceilalţi păreau cufundaţi în discuţie.

Olivia întâlni privirea soţului ei şi îi adresă o jumătate de zâmbet.

– Mă scuzi?

– Bineînţeles, răspunse el, înclinând fruntea.

Era o seară frumoasă, cu o atmosferă purificată după zilele de ploaie şi rece, dar nu atât de rece încât să fie nevoie să alerge sus după un şal.

– Emma e în elementul ei, zise ea, luându-l pe Clarence de braţ în timp ce păşeau pe terasă. Are un public complet nou în faţa căruia să îşi prezinte teoriile.

– Ştiu, răspunse el, rânjind. Dar eu sunt un public vechi şi m-am gândit că era timpul să ies afară să respir puţin aer curat.

– Ah, zise ea, respirând aerul proaspăt, e bine.

– Ţie îţi merge bine, Olivia? o întrebă el. Aproape că mă aşteptam să vă găsesc la cuţite când am ajuns. În schimb, am fost martorul nerăbdării lui Marcus, care te aştepta să te întorci acasă de la Londra, şi după ce ai ajuns v-am văzut pe amândoi purtându-vă ca o pereche de îndrăgostiţi care se văd după o îndelungată despărţire.

– Era dornic să o vadă pe Sophia acasă. Nu a văzut-o destul de des în anii aceştia, Clarence. Am ştiut întotdeauna că o iubea, din scrisorile lui. Dar până nu am venit aici, nu mi-am dat seama că o iubeşte la fel de mult ca mine.

– O să rămâi? întrebă el. Ştii părerea mea despre cearta aceea veche şi despre separarea voastră îndelungată şi inutilă.

– Nu a fost o ceartă, şi nu a fost inutilă. Mă întorc acasă cu tine şi cu Emma.

– A doua zi după nuntă? Eşti sigură, Olivia?

– De abia aştept. Mă simt de parcă n-aş putea respira aici, Clarence. Vreau să fiu acasă, în lumea mea, cu prietenii şi activităţile mele.

– Cu Emma şi cu mine şi cu familiile Povise şi Richardson şi toţi ceilalţi? Putem să-l înlocuim cu succes pe Marcus, Olivia? Ţi-a spus el că vrea să pleci?

– Nu mi-a spus nici că vrea să rămân. Nu pot suporta să stau aici, Clarence. Când am venit la început, după cum știi, credeam că voi petrece doar câteva zile, discutând viitorul Sophiei și refuzând cererea lordului Francis. Nu părea că avea să fie cazul să îi permitem să se căsătorească. De fapt, nu a fost atât de simplu, bineînțeles. Tu m-ai avertizat, nu? Nici unul din noi nu s-a gândit la faptul că ea a crescut și a atins vârsta căsătoriei și că Francis e un partener perfect eligibil pentru ea, chiar dacă a fost puțin cam nesăbuit de când a ieșit de la universitate. Dacă aș fi știut ce avea să se întâmple, i-aș fi scris lui Marcus și i-aș fi spus că, orice ar hotărî, are sprijinul meu. Nu aș fi venit.

– Dar ai fi venit la nunta ei.

– Oh. Da, presupun că aș fi venit. Și am fost mai mult sau mai puțin de acord, Clarence, să mergem împreună ocazional să o vizităm, după ce se căsătorește, sau să primim împreună vizitele ei. Aș vrea să nu fie nevoie. Mi-e groază deja de următoarele săptămâni.

– Pentru că va trebui să treci din nou prin ce ai trecut cu ani în urmă, când a plecat Marcus? o întrebă el.

– Cum voi supraviețui?

– Fiind mândră, încăpățânată și puternică, ca zece femei puse împreună. Și smintită ca douăzeci.

– Ce să fac, atunci? Să mă arunc în genunchi în fața lui și să îl implor să mă ia înapoi?

– Poate să îi permiți lui să facă exact asta.

Ea râse.

– Am întâlnit-o pe Lady Mornington în Londra. Nu e deloc drăguță, Clarence. Și știu că am vorbit ca o fată bătrână și cicălitoare, dar nu asta a fost intenția mea. Pare o femeie perfect rațională, prietenoasă, inteligentă. Genul de femeie de care s-ar atașa un bărbat. Sunt împreună de șase ani, cred – mai mult decât a fost cu mine. I-am spus că am întâlnit-o, și nu a negat nimic, nici nu a încercat să se justifice. A spus doar că e prietena lui dragă.

– Nu te-a părăsit pentru că așa a ales, Olivia. Și paisprezece ani e o perioadă îndelungată, să știi.

– Oh, da. Știu, Clarence. Crede-mă că știu. Și adăugă dintr-o suflare: Am fost împreună din nou.

– Chiar așa? întrebă el liniștit. Și ești sigură că vrei să-mi spui mie asta, Olivia?

– Dar trebuie să vorbesc cu cineva. Mă simt atât de singură. Nu pot vorbi cu mama. M-ar sfătui doar să-mi fac datoria, așa cum m-a sfătuit întotdeauna, orice ar însemna asta. Și nu pot vorbi cu Emma. M-ar sfătui să uit cu totul de bărbați, așa cum m-a sfătuit întotdeauna, și să îmi eliberez astfel mintea de toate tensiunile și emoțiile negative.

– Și nu vrei sfatul acesta?

– Clarence, tu ești prietenul meu cel mai bun. Oh, ba da, ești. Știi că ești și ai fost așa de când a plecat Marcus. Pot să vorbesc cu tine despre orice lucru din lume, știind că mă vei asculta cu înțelegere. Mă vei asculta, nu? Am fost împreună – de două ori. Și a fost minunat și groaznic.

– Groaznic? repetă el.

– După, explică ea, în ambele dăți, când așteptam cuvinte tandre, nu mi-a oferit decât răceală. De parcă m-ar fi folosit pur și simplu, punându-mă la locul meu, amintindu-mi că sunt încă soția lui, pe care o poate folosi dacă dorește.

– Tu i-ai oferit cuvinte tandre?

– Dar el trebuie să-mi fi știut sentimentele. Nu am făcut nimic să i le ascund.

– Tu i-ai știut sentimentele? Înainte de a vorbi, vreau să zic?

– Dar m-am înșelat. Când a vorbit, am știut că înțelesesem totul pe dos. Am fost prea mult timp despărțiți, Clarence. Nu îl mai cunosc. E un străin pentru mine. Cred că Marc trebuie să fi murit cu mulți ani în urmă.

– Poate că trebuie să vorbești cu el, Olivia. Doar să vorbești, așa cum vorbești cu mine acum. Înainte vorbeați mereu, nu-i așa? Dădeam peste voi plimbându-vă

călare sau pe jos, şi eraţi întotdeauna atât de adânciţi în discuţie, încât tresăreaţi când mă vedeaţi în cele din urmă. S-a întâmplat de atâtea ori, încât era o glumă de care râdeam în sinea mea.

– Nu aş şti cum să încep.

– Atunci începe oricum. Începe cu vremea. Ideile îţi vin odată ce îţi pui limba în mişcare.

– Pare prea simplu. Nu cred că ar putea funcţiona, Clarence.

– Nu vei şti dacă nu vei încerca. De ce nu îl inviţi afară acum? Se pare că suntem ultimii care se plimbă pe aici şi cred că am stat mai mult decât plănuiserăm, şi te-am reţinut prea mult. O să fim norocoşi dacă nu se formează o echipă care să ne caute.

– E târziu. Poate mâine.

– Nu lăsa niciodată pe mâine ce poţi face azi, rânji el. Mama obişnuia să spună asta atât de des, încât noi rosteam cuvintele odată cu ea, dacă eram în spatele ei şi nu ne observa.

Ea oftă.

– Tu faci întotdeauna viaţa să pară lipsită de complicaţii, Clarence. Poate că voi face ce mi-ai sugerat. O să văd dacă nu e ocupat cu cineva.

Dar contele de Clifton nu părea ocupat cu nimeni.

Ieşi în întâmpinarea lor în hol de cum intrară în casă, trecând cu privirea de la Clarence la soţia sa.

– Trebuie să vorbesc ceva cu tine, Olivia, spuse el, luând-o de braţ.

Ea privi spre Clarence, şi acesta îi adresă un zâmbet încurajator.

– Mă duc să văd dacă nu a mai rămas ceai în salon, zise el.

Mâna soţului ei o strângea cu fermitate de braţ. Fără nici un cuvânt, o conduse de-a lungul holului şi deschise uşa biroului său particular.

– Ce este? întrebă ea. S-a întâmplat ceva rău? Sophia?

În birou nu era lumină. El închise ferm uşa după ei şi îi cufundă în întuneric. Apoi o învârti atât de repede,

încât se lovi de pieptul lui, şi îi acoperi gura cu buzele lui.

După primul moment de şoc şi bucurie latentă, ea îşi dădu seama că urgenţa sărutului lui nu avea nimic de-a face cu pasiunea sau cu nevoia de dragoste. Era un sărut menit să îi zgârie buzele şi să i le zdrobească de dinţi. Era un sărut menit să rănească şi să insulte. Îl împinse de umeri, dar el o trase mai aproape, aşa că se lăsă moale în braţele lui.

– Cât timp eşti în casa mea, vei rămâne departe de el, spuse el în cele din urmă, cu vocea încordată de furie, orice ai face la Rushton. Casa mea e plină de oaspeţi veniţi să sărbătorească o nuntă. Nunta fiicei tale şi a mele. Regulile de bună-cuviinţă vor fi respectate. Respectate cu stricteţe. M-ai înţeles?

Ea nu îl vedea deloc. Ochii ei nici nu începuseră măcar să se obişnuiască cu întunericul.

– Foarte clar.

– Unde ai fost? întrebă el, ţinând-o de încheietura mâinii.

– Afară.

– Unde afară?

– Afară.

El îi scutură mâinile.

– Când mama ta a întrebat-o pe Sophia dacă nu vii şi tu, Sophia a spus că nu te-a văzut. Deci unde ai fost? În grădina secretă?

Ea nu spuse nimic.

– Răspunde-mi, zise el, scuturând-o mai tare.

– Nu îţi răspund.

– Ai fost în grădina secretă, repetă el, şi strânsoarea îi slăbi. Nu o să-ţi permit, Olivia. Nu pe proprietatea asta, şi nu săptămâna asta. Furia dispăruse din vocea lui, lăsând-o egală şi inexpresivă. Măcar eu nu am invitat-o pe Mary aici.

– Pe Lady Mornington?

– Măcar nu am invitat-o aici, Olivia. Cred că ai fi putut să faci şi tu măcar atât.

– Clarence e prietenul meu.

– Da, şi Mary e prietena mea.

– Ei bine, poţi să te întorci la ea peste o săptămână. Oaspeţii vor pleca fără îndoială cu toţii în prima sau a doua zi după nuntă. Eu mă voi întoarce acasă cu Clarence şi Emma. Nu trebuie să îţi întârzii plecarea spre Londra.

– Cu ea mi-am găsit liniştea sufletească, declară el. Ea mă acceptă aşa cum sunt.

– Atunci ai noroc. Nu sunt multe femei care să accepte aşa ceva.

– Olivia, stai departe de el!

– De ce? întrebă ea. Eşti gelos, Marcus?

– Invidios, spuse el, şi vocea îi trădă din nou furia. Nu o am pe Mary aici ca să îmi fac de cap cu ea.

– Presupun, atunci, că eu sunt mai norocoasă decât tine. Pot să plec acum?

El îi eliberă mâinile şi deschise uşa în tăcere. Ea trecu pe lângă el, ieşind în hol, iar el închise uşa încet în urma ei, rămânând înăuntru.

Dacă ar fi întrebat-o cineva, a doua zi dimineaţă, ar fi spus probabil că petrecuse o noapte albă. Sigur că se răsucise şi se foise o bucată bună, şi întorsese pernele şi aranjase cearşafurile şi se gândise să se îmbrace şi să coboare, ca să caute ceva de mâncare, sau să iasă afară să ia puţin aer.

Dar până la urmă adormise. Altfel, l-ar fi auzit intrând în budoarul ei, deschizând uşa dormitorului, traversând camera şi oprindu-se lângă pat. L-ar fi văzut dezbrăcându-se. Însă nu îşi dăduse seama că venise până când patul nu se lăsă sub greutatea lui.

Şi apoi un braţ se strecură sub ea şi o întoarse pe o parte şi mâna lui liberă îi atinse maxilarul şi urechea şi buzele lui îi găsiră buzele şi le explorară, calde şi blânde. Atunci se trezi cu totul.

El nu spuse nimic, doar o sărută încet, aproape leneş, atingându-i doar faţa, pentru că trupurile le erau separate de cămaşa ei de noapte.

– Încet, murmură el când se trezi dorinţa şi o făcu să se arcuiască spre el. Încet.

Şi ea îşi impuse să se relaxeze şi îi permise să conducă jocul cu mişcări lente, deliberate, erotice, până când o dezbrăcă în cele din urmă de cămaşa de noapte şi se urcă pe ea şi intră în ea, şi ea nu mai sesiză decât dorinţa frenetică de a-l simţi, de a primi ceea ce îi dăruia. Îi apăsă coapsele cu genunchii şi îl grăbi spre lumea nou descoperită, de dincolo de pasiune.

– Da, spuse ea în timp ce se întâmpla. Da.

El oftă la urechea ei.

Când se eliberă de picioarele ei şi se ridică de pe ea, nu încercă să-l oprească. Se mulţumi să rămână cu ochii închişi şi să îşi dorească ca el să nu o părăsească. Era cu mult mai dezolant să rămâi singură după ce ai făcut dragoste, decât să fii mereu singură. Descoperise asta în ultimele două ocazii.

Te rog să nu pleci, îl imploră ea în tăcere. Şi el îşi strecură din nou braţul sub gâtul ei şi o trase mai aproape şi trase cuverturile peste ei.

– El te-a învăţat pasiunea, îi şopti el la ureche, dar nu te-a învăţat să te controlezi. Eu o să te învăţ să te controlezi şi să descoperi minunea şi mai mare care urmează.

Atunci ea crezu că el avea să plece. Şi se aşteptă să simtă furia şi nevoia de a-l scoate afară din patul şi din camera ei. Dar era prea obosită pentru furie şi se simţea prea încălzită şi comodă ca să se lipsească de prezenţa lui. Îşi dorea stăruitor ca el să nu plece. Îşi cufundă capul în adâncitura caldă dintre umărul şi gâtul lui.

„Cei paisprezece ani fără tine m-au învăţat pasiunea", îi spuse ea în tăcere, în timp ce aluneca în somn. „Nu Clarence, sau alt bărbat fără nume. Numai absenţa ta prelungită din viaţa mea, Marc."

La mijlocul nopţii, el o trezi din nou şi o iubi lent şi conştiincios. Şi amintindu-şi cuvintele lui, ea începu

să învețe să își stăpânească dorința, ca să poată explora toate cărările sinuoase care duceau spre extaz și să se poată bucura de ele, iar extazul în sine să poată fi cu adevărat cutremurător.

Însă el nu se mai întoarse în camera lui nici măcar atunci.

capitolul 14

Sophia dormi în răstimpuri. Nu ştia cum avea să înfrunte ziua şi anunţul care trebuia făcut. Îşi dorea să fi insistat să îl facă în seara precedentă, în ciuda obiecţiilor rezonabile ale lui Francis. De fapt, nu exista un moment potrivit pentru a face un asemenea anunţ. Şi îşi dorea să fi fost binecuvântată cu imaginaţie. Nu se gândise niciodată ce avea să atragă după sine logodna şi planificarea nunţii, în afară de faptul că urma să îi aducă părinţii împreună. Nu se gândise la nimic dincolo de speranţa că, odată împreună, aveau să-şi dea seama că nu se mai puteau despărţi.

Se trezi foarte devreme, se îmbrăcă şi se pieptănă fără ajutorul cameristei, intenţionând să coboare şi să iasă afară, chiar dacă cerul era foarte înnorat şi părea cam frig.

Dar se hotărî dintr-odată să nu coboare. Nu mai voia să aştepte. Nu mai putea. Şi de ce ar fi trebuit să suporte Francis toată stânjeneala de a se confrunta cu ambele perechi de părinţi, când în realitate nimic din situaţia asta nu era din vina lui? Se hotărî să meargă la mama ei, aşa cum mersese adesea atunci când era îngrijorată de ceva. Îi plăcuse întotdeauna să meargă dimineaţa devreme, când putea să se urce în pat lângă mama, să se cuibărească în căldura ei şi să simtă că toate îngrijorările din lume fuseseră ridicate de pe umerii ei şi aşezate pe umerii raţionali şi capabili ai mamei.

Nu mai putea face asta, bineînţeles. Dar putea să meargă la ea. Mama avea să ştie cum era mai bine să îi spună vestea tatei, ducelui şi ducesei. Şi mama putea să o sfătuiască cum să facă anunţul în faţa tuturor prietenilor şi rudelor adunate.

Nu avea să fie atât de simplu, bineînţeles. Făcuse un lucru îngrozitor, chiar dacă avusese motive foarte pure, şi consecinţele aveau să fie tot îngrozitoare. De fapt, nici nu se putea gândi la asta. Dar chiar şi efortul de a nu se gândi o ţinuse trează mare parte din noapte, bântuindu-i visele şi silind-o să rămână trează.

Dar avea să meargă oricum. Dacă exista cineva care s-o poată ajuta, aceea era mama. În plus, mama trebuia să afle prima: Şi poate şi tata, dar nu voia să se gândească la ce avea să-i spună sau să facă el. Deşi era o teamă neîntemeiată – tata nu o lovise niciodată, nici măcar în copilărie.

Poate că ar fi trebuit să aştepte o oră mai civilizată, se gândea ea în timp ce ieşea pe coridorul pustiu şi închidea uşa în spatele ei. Mama avea să adoarmă repede. Poate că ar fi trebuit să mai aştepte o oră. Dar chiar şi o oră era prea mult pentru ea – nunta ei trebuia să aibă loc peste două zile. Se îndreptă hotărâtă spre camera mamei ei, cu inima bătându-i năvalnic şi genunchii tremurători.

Bătu încet la uşă şi o deschise uşor şi lin, de parcă s-ar fi temut să nu-şi tulbure mama, deşi venise să o trezească.

– Mamă? şopti ea, păşind înăuntru şi privind spre patul cu perdelele trase.

Apoi se opri dintr-odată, pentru că se trezi privind ţintă în ochii tatălui ei. Deşi nu-şi putu explica după aceea cum de avusese prezenţa de spirit de a înregistra detaliile, le înregistră. Mama era culcată pe braţul gol al tatălui ei, cu capul cuibărit pe umărul lui, cu faţa pe pieptul lui gol. Părul ei lung şi blond era încâlcit şi îi acoperea braţul. Spatele ei era gol. Mâna liberă a tatălui trase cuverturile peste ea.

Se încruntă la Sophia şi formă un „sst!" cu buzele, deşi nu scoase nici un sunet. Ea se dădu înapoi până simţi mânerul uşii şi apoi ieşi în fugă pe uşă, închizând-o cât de încet îi permiseră mâinile tremurătoare. Rămase în faţa uşii luptându-se să tragă aer în piept, simţind

o asemenea surescitare, încât ar fi explodat cu siguranţă dacă ar fi trebuit să ţină totul numai pentru ea.

Cynthia? Cynthia fusese întotdeauna una dintre prietenele ei cele mai apropiate. Dar nu se gândi decât în trecere la ea. Paşii ei grăbiţi şi inima prea plină o duseră la altă uşă, şi bătu în ea puţin mai tare decât bătuse la uşa mamei ei. Chiar şi aşa, trebui să mai bată o dată.

Când deschise uşa, îl găsi pe lordul Francis în pantaloni. De fapt, nu avea nimic altceva în afară de pantaloni. Părul îi era încă răvăşit de somn. Sophia nu observă nici unul dintre aceste detalii.

– Ce naiba? zise el. Pleacă imediat de aici, Soph! Ai înnebunit?

– Francis, zise ea, cu mâinile împreunate la piept şi cu ochii strălucitori, ghici ce? Am făcut-o. Am făcut-o.

Lordul Francis făcu un pas înainte, privi în dreapta şi în stânga pe coridorul încă pustiu, o înşfăcă pe Sophia de încheietura mâinii şi o trase în dormitorul lui. Apoi închise ferm uşa.

– Sigur că da, zise el. Am intrat singuri la apă. Nu-ţi dai seama ce s-ar întâmpla dacă ai fi văzută bătând la uşa mea la ora asta a dimineţii, Soph? Reputaţia ta ar fi în zdrenţe, chiar dacă nu ai mai avea într-adevăr decât două zile până la nuntă. Cu siguranţă că nu s-ar mai pune problema anulării nunţii. O să-mi scot capul pe uşă într-o clipă, să mă asigur că nu e nici un observator, şi apoi o să te întorci tiptil în camera ta. Eşti chiar atât de disperată după trupul meu?

Ea chicoti şi îşi aruncă braţele pe după gâtul lui.

– Sunt amândoi în pat, şi el o ţine în braţe, şi ea doarme cu obrazul pe pieptul lui. Am făcut-o, Francis! Am făcut-o. Şi îl sărută zgomotos pe obraz.

– Soph, Soph, zise el, încercând s-o îndepărteze, dacă o să aibă loc un atac la virtute, prefer să fiu eu instigatorul, dacă nu te deranjează prea tare. Cine cu cine e în pat? Oh, mama şi tatăl tău, presupun. Şi tu ai dat buzna peste ei. Atunci poţi să fii mulţumită că *ea* dormea, fata mea. Altfel ai fi rămas cu o îmbujorare permanentă.

– Crezi că au...? începu ea.

– Nu mă îndoiesc că au... De obicei se întâmplă, când un bărbat şi o femeie sunt în acelaşi pat, Soph. Şi m-aş simţi mult mai comod dacă nu ai fi chiar atât de aproape de mine, mai ales în starea mea prezentă de, ah, neglijeu. Sunt lamentabil de uman, să ştii.

– Oh, exclamă ea şi sări departe de el, observând pentru prima dată pieptul lui gol şi picioarele desculţe. Pielea începu să i se coloreze.

– Tot ce vezi va fi al tău peste două zile, Soph, dacă nu ieşi de aici neobservată. Şi în cazul acesta, sper că îmbujorarea ta înseamnă că îţi place ce vezi. Deci au petrecut noaptea împreună, zici?

– Da, răspunse ea, cu mâinile împreunate şi ochii strălucind din nou. A funcţionat, Francis. Totul a meritat, până la urmă. Acum nu mă mai deranjează neplăcerile care ne aşteaptă azi. Nu voi mai fi supărată deloc, cel puţin în privinţa situaţiei mele. Mă afectează însă situaţia ta, pentru că mi-ai făcut un mare bine şi nu îl voi uita niciodată, chiar dacă ne certăm îngrozitor ori de câte ori rămânem singuri mai mult de două minute. Voi fi supărată pentru neplăcerile tale.

– Uite, Soph, trebuie să vorbim despre câteva lucruri înainte de a ne întâlni cu părinţii noştri. Dar nu aici şi nu acum, mulţumesc foarte mult. Chiar şi însuşirile mele cele mai bune au limite. Ne vom întâlni afară peste o jumătate de oră. La fântână. De acord?

– Da. Dar voi lua asupra mea toată vina, Francis. Acum merită, pentru că ştiu că sunt împreună pentru totdeauna. Oh, eşti minunat!

– Nu o să mai crezi mult timp asta dacă mai rămâi aici arătând aşa, zise el, păşind hotărât spre uşă şi deschizând-o precaut. E încă pustiu. Dumnezeule, aş paria că nici servitorii nu s-au trezit la ora asta. Afară cu tine. Acum!

Sophia ieşi, oferindu-i un zâmbet larg şi radios în timp ce trecea pe lângă el. La rândul lui, Lord Francis îndreptă spre tavan o grimasă exasperată.

*

Încercă să își tragă brațul de sub ea fără să o deranjeze. Dumnezeule, dar era frumoasă, îmbujorată și cu părul răvășit de somn. Și chiar și mai frumoasă când deschise ochii și se uită țintă la el, mai întâi bulversată și apoi recunoscându-l.

– Aș face mai bine să plec, spuse el.

Ea nu spuse nimic.

– Nu aveam dreptul să îți fac observații în privința purtării tale, ca aseară, continuă el. Tocmai eu, dintre toți oamenii. Nu cred cu adevărat că ți-ai face de cap aici, sub nasul mamei tale și al meu, și sub privirile unei hoarde de alte rude și invitați. Îmi pare rău.

Ea tot nu spuse nimic.

– Totuși, ar trebui să înțelegi cum mă simt. E un șoc destul de mare să fii pus față în față cu amantul soției tale. Nu că te-aș învinui, Olivia. Numai că e ciudat să te văd din nou, asta e totul. Ești soția mea și în același timp nu ești. O persoană pe care o cunoșteam, dar care are acum o viață despre care nu știu nimic. Îmi pare rău și de asta. Presupun că e de prost gust s-o spun, însă a fost partida de amor cea mai legală pe care am avut-o amândoi în ultimii paisprezece ani.

Când văzu că ea rămânea tăcută, zâmbi și se așeză pe marginea patului ca să-și tragă cămașa de noapte.

– Dar iertarea nu s-a numărat niciodată printre obiceiurile tale, nu-i așa? întrebă el și ieși din cameră fără să se mai uite în urmă.

Își dorea ca blestemata de nuntă să fi trecut deja și să fi plecat toți acasă. Inclusiv Olivia. Nu se îndoia că avea să plece cu Clarence, luând-o și pe prietena ei Emma ca să împrumute călătoriei un aer de respectabilitate. Își dorea ca ea să fie deja plecată. Își dorea să nu mai fie nevoit s-o vadă în tot restul vieții.

Odată cu trecerea timpului, dragostea lui față de ea se liniștise, cuibărindu-se în străfundul inimii lui, fără a-i mai tulbura traiul de zi cu zi. Acum dragostea asta devenise din nou un chin, poate chiar mai rău decât fusese

la început. Pentru că la început exista multă speranţă – speranţa că ea îl va ierta, că va înţelege că nu poate trăi fără el, că va vedea că nu merită să arunci o viaţă de posibilă fericire de dragul unui singur păcat, oricât de grav ar fi fost.

Acum nu mai exista speranţă. Deşi în timpul zilei se purta prietenos cu el, motivul era acordul la care ajunseseră. Şi deşi îl primise în patul ei şi chiar îl întâmpinase cu o pasiune pe care nu o arătase înainte, mintea ei nu era în acord cu trupul. Odată ce îşi satisfăcea pasiunea, nu voia să vorbească cu el, să îi răspundă sau să îl ierte.

„Nu mai are rost să merg în patul ei", se gândi el când ajunse în budoarul lui. Probabil că era groaznic de devreme, dar ştia că nu va mai putea dormi. Sună după valet şi îşi trase peste cap cămaşa de noapte.

Şi ce naiba voia Sophia de la Livy, la ora asta atât de matinală? Era vorba de vreo altă criză referitoare la nunta ei, fără îndoială. Aveau să fie foarte norocoşi cu toţii dacă fata nu făcea un atac de isterie cu mult înainte de terminarea ceremoniei.

Olivia îşi trase cuverturile peste sâni şi rămase întinsă. Privea ţintă baldachinul. „Cât de mult s-a schimbat", se gândi ea. Ea fusese întotdeauna centrul vieţii lui, ea şi Sophia după naştere. Şi domeniul Rushton. Nu voise niciodată pe altcineva sau altceva. Bombănea adesea când îi amintea de vreo reuniune la care trebuiau să asiste. Nu voise să meargă la nunta lui Lowry fără ea. Ea îl forţase să meargă, crezând că ar fi fost bine pentru el să îşi revadă prietenii.

Şi totuşi acum putea să stea în patul ei, sprijinit într-un cot, şi să vorbească despre presupusul ei amant şi despre prostul gust de a face dragoste, de parcă ar fi fost lucrul cel mai normal din lume ca un soţ şi o soţie să se poarte astfel. Şi cel mai îngrozitor era faptul că ea ştia că era destul de normal. Marc devenise o parte din lumea mondenă. Ea, nu.

Se întrebă de ce nu negase mai vehement aventura cu Clarence. Cu o noapte în urmă, îi spusese despre Clarence că era prietenul ei, dar el nu înţelesese sau nu o crezuse. Îl lăsase să creadă ce voia. Era prea supărată şi prea istovită ca să mai nege un lucru pe care el ar fi trebuit să-l ştie fără să mai întrebe. Dacă ar fi cunoscut-o aşa cum crezuse ea că o cunoştea, nici nu şi-ar fi pus întrebări despre ea şi Clarence.

Dar Marc aparţinea lumii reale. Ea era străina. Ce altă femeie şi-ar fi forţat bărbatul să meargă singur la Londra la o nuntă, cu toate petrecerile, beţiile şi destrăbălările inevitabile? Numai o inocentă extrem de credulă.

Tânjea să fie acasă. Tânjea să fie departe de locul acesta, să se întoarcă în pacea căminului ei. Numai că ştia că pacea nu mai era acolo, că trebuia să lupte din nou ca s-o găsească.

Şi poate că nu avea s-o mai găsească niciodată. Pentru că numai faptul că fusese convinsă că avea dreptate făcuse posibilă noaptea trecută. În opinia ei, ceea ce făcuse el era de neiertat. Şi chiar dacă îl iertase totuşi în inima ei, crezuse cu adevărat că nu mai puteau trăi împreună, că nu mai puteau găsi încrederea şi prietenia care îi legaseră atât de strâns.

Însă acum ştia – prea târziu – că se înşelase în toate privinţele. Ceea ce făcuse el nu era de neiertat. Fusese un lucru omenesc, şi toate lucrurile omeneşti pot fi iertate. Şi ştia că, dacă ar fi avut curajul să încerce, ar fi putut construi o relaţie mai puternică decât înainte, pentru că ar fi fost bazată pe realitate. Ar fi suferit împreună şi s-ar fi întărit împreună.

Dăduse cu piciorul şansei de a-şi face căsătoria să crească. Şi acum era prea târziu. Oh, era adevărat că el se purta amabil şi respectuos cu ea în timpul zilei, dar totul era o şaradă pe care o puseseră amândoi la cale. Şi era adevărat că făcuse dragoste cu ea de patru ori – în trei ocazii diferite – şi că fusese minunat, cu mult mai bine decât în anii căsătoriei lor. Dar fusese un lucru pur fizic. Doar sex.

El vorbea despre Clarence de parcă nu l-ar fi deranjat dacă ar fi fost amantul ei. Şi vorbea despre Lady Mornington de parcă ar fi fost o parte acceptată a vieţii lui. Se simţea vinovat pentru că făcuse dragoste cu soţia lui, nu pentru existenţa unei amante.

Se schimbase prea mult, iar ea se schimbase prea puţin. Cei paisprezece ani făcuseră ca prăpastia dintre ei să devină insurmontabilă. Un singur lucru rămăsese neschimbat. Ea încă îl iubea. Şi iubirea ei devenise din nou un chin, şi avea să rămână aşa multe luni istovitoare. Ştia asta din experienţă.

Olivia se întoarse cu faţa în jos şi îşi îngropă obrazul în perna pe care se odihnise capul lui.

– Cum poţi să întârzii zece minute, spuse Lord Francis, când erai îmbrăcată deja, Soph, şi trebuia doar să cobori şi să ieşi pe uşă?

– M-am întors în camera mea şi am avut un atac de panică. Pentru o clipă am crezut că vomit, şi nu voiam să vomit pe tine, Francis. Acum îmi controlez sentimentele.

– Eşti sigură? Sunt două bănci aici, Soph. Putem sta fiecare pe câte una, dacă vrei.

– Şi apoi am ajuns la jumătatea scării, continuă ea, şi mi-am amintit că nu îmi luasem pelerina, şi afară părea înnorat şi rece. De fapt e chiar călduţ, nu?

– Stai jos aici! Trebuie să vorbim înainte să înceapă să iasă şi alţii să se plimbe pe aici.

– Da, încuviinţă ea. Vrei să luăm micul dejun întâi, Francis, şi apoi să cerem ca mama, tata şi părinţii tăi să vină în bibliotecă? Sau e mai bine invers? În orice caz, sunt sigură că nu voi putea înghiţi nimic. Mă tot gândesc la rinichi prăjiţi. Oh, aş vrea să mă pot gândi la altă mâncare, zise ea cu dinţii clănţănind.

– Soph, nu crezi cu adevărat că o putem face, nu?

– Nu vreau să vorbesc despre asta. Pur şi simplu nu vreau. Dacă mă gândesc, o să am din nou sentimentul acela.

– Invitaţii sunt toţi aici, iar vecinii sunt puşi toţi pe jar. Parohul e umflat de importanţă ca un păun, iar bucătăreasa şi bucătarul-şef al tatălui tău de la Londra se gândesc să renunţe la somn în următoarele două nopţi ca să poată coace totul. Tortul de nuntă e gata şi s-au ales florile care să fie tăiate mâine. Rochia ta e gata, şi rochia mamei tale, şi costumul meu. Şi... ei bine, aş putea continua la nesfârşit, nu?

Sophia îşi linse nervoasă buzele.

– Înţelegi ce vreau să spun? întrebă ea. Nu trebuie să ne gândim, Francis, sau vom sfârşi căsătorindu-ne unul cu celălalt. Trebuie s-o facem. Nimeni nu ne poate forţa să ne căsătorim, la urma urmei.

– Cred că ar fi mai bine dacă am face-o.

Ea se holbă la el.

– Ne-ar salva de o grămadă de necazuri, continuă el.

Ea rămase cu gura căscată, într-un mod cu totul lipsit de eleganţă.

– Ai fi în stare să te bucuri de micul dejun până la urmă, Soph. Şi poate chiar de nişte rinichi prăjiţi.

– Eşti nebun? reuşi ea să spună. Ai înnebunit cu totul? Trebuie să ne suportăm unul pe altul o viaţă întreagă, doar ca să putem scăpa de puţin deranj acum?

– Pe scurt, da.

– Francis. Întinse mâinile spre el, şi el i le luă în mâinile lui, plecând fruntea într-o parte. Nu te pot lăsa s-o faci. Chiar nu pot. Oh, eşti mai mult decât minunat. Dar nu ai putea niciodată să suporţi o viaţă cu mine. Ştii asta – ţi-ai petrecut toată copilăria fugind de mine. Voi lua asupra mea toată vina. O voi face cu adevărat. Mă voi asigura să nu fii învinuit de absolut nimic. Totul va fi în regulă, Francis. Lumea va uita. Poate că ai putea pleca un an în străinătate, până trece situaţia asta tulbure. Va trece până la urmă, să ştii. Poate că ai putea merge în Italia să vezi Capela Sixtină – la Roma.

Lordul Francis oftă.

– Sperasem să pot evita asta. Dar cred că e timpul să-ți fac o mică mărturisire, Soph. Sau poate că nu e chiar atât de mică. Te-am prins în capcană.

– Nu. Eu te-am prins în capcană, Francis, cu nesăbuința mea. Dar să știi că voi repara totul.

– Soph, eu am știut chiar de la început cum aveau să iasă lucrurile. Știam că se vor întâmpla toate astea – chiar și un orb ar fi știut-o. Știam că ne vom trezi cu două zile înainte de nuntă, fără nici o modalitate rezonabilă de a o scoate la capăt.

– Dar ai făcut-o oricum, de dragul mamei și al tatei. Ce minunat ești, Francis!

– Am făcut-o ca să te prind în capcană și să mă căsătoresc cu tine.

Sophia râse și îl privi nedumerită.

– Când te-am văzut din nou în primăvară, nu-mi venea să cred că fugisem atâta de tine când eram mai tineri, Soph. Te-ai schimbat. Pe Jupiter, chiar te-ai schimbat. Și totuși, strâmbai din nas de câte ori mă apropiam și începeai să faci tot felul de observații neplăcute despre libertini și berbanți până nu am mai știut cum să fac ca să mă iei în serios.

– Prostii! Inventezi toate astea, ca să mă faci să te cred și apoi să râzi de mine. E foarte urât din partea ta, să știi, mai ales în dimineața asta. Nu știi că eu...

– Apoi un măgar oarecare – să fi fost Hathaway? – a sugerat planul cel mai tâmpit dintre toate planurile tâmpite, continuă el, și eu am văzut imediat unde putea duce. Și m-am gândit că, dacă aș fi fost de acord, ți-aș fi oferit timp pentru a vedea că nu eram chiar atât de libertin și de sălbatic.

– Francis, te rog să fii serios!

– Ei bine, fă cum vrei. Am crezut că era mai bine să mărturisesc, Soph. Dar orice s-ar întâmpla, ar fi mai bine dacă ne-am căsători. Dacă nu o facem, o să se dezlănțuie iadul pe pământ. Nu trebuie decât să te gândești la mama mea.

– Nu vreau să mă gândesc deloc.

– Şi părinţii tăi vor începe să dea vina pe ei înşişi. Se vor întreba unde au greşit cu tine, Soph, şi înainte să-ţi dai seama o să-şi scoată ochii unul altuia şi nu o să mai vrea să se vadă tot restul vieţii.

– Nu spune asta. Nu vreau să mă gândesc.

– Nu o face, atunci. Doar căsătoreşte-te cu mine!

– Nu vreau să mă căsătoresc cu tine. Mai degrabă m-aş căsători cu...

– Un broscoi. Te iubesc, Soph.

– Oh, nu mă iubeşti, zise ea indignată. Eşti un mincinos neruşinat.

– Te iubesc.

– Nu mă iubeşti.

– Te iubesc.

– Nu.

– Ba da.

– Ba nu. Eşti un om îngrozitor. Te urăsc. Sper să pleci chiar în dimineaţa asta, după ce voi face anunţul, şi să nu te mai văd niciodată.

– Ba nu, Soph.

– Ba da.

– Ba nu.

– Ba da.

– Ba da.

– Ba nu... te urăsc, Francis. Te urăsc. Ia-ţi mâna de pe faţa mea.

– E atât de catifelată, Soph. Mult mai catifelată decât mâna mea.

– Nu vreau să mă atingi.

– Nu? Se apropie de ea pe bancă şi îşi plecă fruntea, sărutând-o uşor pe buze.

– Sau să mă săruţi.

– Nu vrei?

– Nu.

– Totuşi, e foarte bine, nu crezi? Aşa, Soph? Şi aşa? Să-ţi spun ce voiam să fac cu tine mai devreme, când ai venit în camera mea?

– Nu.

– Voiam să fac asta, spuse el, sărutând-o din nou şi trecându-şi limba peste buzele ei închise. Şi asta. Îşi strecură mâna pe sub pelerina ei şi îi cuprinse sânul cu o mână uşoară.

– Nu, repetă ea.

– N-o să-ţi spun ce mai voiam să fac. O să-ţi arăt în noaptea nunţii noastre, Soph. Nu în noaptea asta, nici mâine-seară. Poimâine-noapte.

– Spui asta ca să mă sperii. Nu mă atinge acolo, Francis. Îşi puse mâna peste mâna lui, peste pelerină. Mă face să mă simt caraghios. Şi nu face treaba asta cu limba. Te rog.

– Nu crezi că s-ar putea să mă doreşti şi tu, Soph? întrebă el.

– Să te doresc pe tine? Să te *doresc* pe tine? Ţi-ar plăcea să spun da, nu-i aşa, ca să poţi să-ţi baţi joc de mine. Nu, Francis. Nu face asta. El îi freca sfârcul cu degetul.

– Căsătoreşte-te cu mine. Spune-mi că mă iubeşti, Soph, şi că te vei căsători cu mine. Şi apoi, în noaptea nunţii, poţi să-mi spui tot ce nu vrei să îţi fac, ca să ţi le fac în continuare.

– Francis, îl rugă ea. Te rog. Crezi că nu-mi amintesc de toate ocaziile în care m-ai păcălit, cu ani în urmă?

– Te iubesc, răspunse el.

Ea oftă.

– Ei bine, tu ai câştigat întotdeauna fiecare întrecere, nu-i aşa, Francis? M-ai făcut întotdeauna să te cred şi apoi mi-ai spus că eram o proastă fiindcă eram atât de naivă. De ce s-ar fi schimbat ceva? De ce să nu fie la fel şi de data asta? În regulă, atunci. Te iubesc şi mă voi căsători cu tine. Şi acum ai merita să nu te eliberez de logodnă, ci să mă căsătoresc cu tine şi să te scot din minţi tot restul vieţii noastre.

– Scoate-mă din minţi, Soph. Şi nu te tot trage într-o parte ca un iepure speriat. Lasă-mă să te sărut aşa cum trebuie.

– Speriat? repetă ea. De tine? Cine te crezi?

– Logodnicul tău, răspunse el. Bărbatul care te iubește. Bărbatul pe care îl iubești. Lasă-mă să te sărut așa cum trebuie.

– Francis, spuse ea, punându-i mâna pe buze și privindu-l în ochi cu melancolie, vorbești serios? Spune-mi acum dacă nu. Te rog? Nu o să pot suporta să mă săruți și să îmi spui din nou toate lucrurile acelea, apoi să râzi și să fugi de mine.

– Dacă nu vorbesc serios, înseamnă că joc un joc destul de periculos, nu? Având în vedere capcana de șoareci a parohului, care așteaptă să ne prindă între fălcile ei?

– Atunci mă iubești cu adevărat?

– Te iubesc cu adevărat, Soph.

– Cu adevărat și de-a binelea?

– Și asta.

Dintr-odată, ea se smulse din brațele lui și sări în picioare. Îl privea cu ochii strălucitori.

– Trebuie să mă întorc în casă, anunță. Trebuie să îi găsesc pe mama și pe *papa*. Trebuie să le spun că suntem logodiți.

– Soph, replică el, scărpinându-se în cap. Dacă ți-aș șopti cuvântul Bedlam, nu ai începe să mă tai în bucăți, nu-i așa?

Ea îl privi fără să înțeleagă și apoi chicoti.

– Ne-am logodit de abia în momentul acesta, zise, și nimeni nu știe.

– Va fi secretul nostru. Stai jos aici și lasă-mă să te sărut așa cum trebuie.

Ea se așeză.

– Acum va trebui să nu ne mai certăm?

– Și să trăim o viață plictisitoare și respectabilă până la sfârșit? răspunse el îngrozit. Doamne ferește! Stai să văd, unde țineam mâna? Era într-un loc cald și confortabil. Aici?

– Ai vorbit serios când ai spus că sunt mici? întrebă ea în timp ce mâna lui îi acoperea din nou sânul.

– Am văzut mulți alții mai mari. Ah, și am și atins vreo câțiva.

- Chiar așa? întrebă ea acru. Și voi fi comparată cu... cu bucățile tale de muselină pentru tot restul vieții?

- Numai când vreau să încep o ceartă. E bine cu mâna mea aici, nu? Recunoaște, Soph.

- Ți-ar plăcea ție s-o fac, nu? Ești un broscoi...

El o sărută.

- ... înfumurat, termină ea.

- Șșșșt, Soph. Am așteptat destul. Și ești cea mai drăguță fetiță, iubirea mea, pe care am avut privilegiul de a o săruta vreodată.

- Oh, răspunse ea. Mmmm.

- Și ai și cel mai drăguț piept, continuă el fără să-și ia buzele de pe buzele ei. Nu e nevoie să răspunzi, și nici nu ți-o permit.

- Mmmm, răspunse ea.

capitolul 15

– Lavaliera asta mă strânge, i se plânse lordul Francis lui Claude, trăgând de obiectul cu pricina şi sucindu-şi gâtul dintr-o parte în alta.

– E mărimea ta obişnuită? îl întrebă fratele lui.

– Bineînţeles, răspunse lordul Francis.

– Atunci cred că e o lavalieră normală de nuntă.

– Cum?

– Făcută exact pe aceeaşi mărime ca şi restul lavalierelor tale, în loc să fie cu câţiva centimetri mai largă, ca să încapă nodul care ţi se pune în gât în ziua nunţii. Probabil că şi pantofii se vor dovedi prea mici. Spune-mi, sunt?

– Ah, înţeleg cum vine treaba, zise Lord Francis. Sunt ţinta glumelor tuturor, chiar în ziua în care nu mă pot gândi la nici o glumă pe care s-o spun în replică.

– Şi bucătăreasa pune întotdeauna o doză de otravă în micul dejun, adăugă Claude. Numai în porţia mirelui, bineînţeles, nu a altora. Simţi un deranjament la stomac, Francis?

Lordul Francis îşi netezi dantela de la mâneci peste dosul palmelor şi se mai măsură o dată în oglindă.

– Dacă aş putea să mai plănuiesc o dată totul, zise el, aş alege un bărbat necăsătorit pentru rolul de cavaler de onoare, Claude, aşa cum ar face orice mire cu scaun la cap. Este foarte posibil să nu fi trăncănit aşa ca tine. Eu nu am debitat nici o glumă proastă când am fost cavalerul tău.

– Erai prea ocupat să te întrebi cât timp avea să-ţi ia să o vrăjeşti pe Marianne, verişoara Henriettei, la dineul de nuntă, explică Claude. Mi s-a spus că ai vrăjit-o încă înainte de a ieşi din biserică, deşi eu nu am observat, fiindcă atenţia mea era îndreptată în altă parte.

– S-a dovedit că era prea dolofană pentru gustul meu, declară Lord Francis.

– Era prea *eligibilă* pentru gustul tău, observă fratele lui. Asta era problema, Frank. Tatăl ei aproape că ţi-a cerut să îţi declari intenţiile, nu?

– Pe Jupiter, a fost şi asta. Niciodată nu a fost sigur să flirtezi cu o fată de familie bună, nu?

Cei doi erau în garderoba de lângă dormitorul în care îşi petrecuse noaptea lordul Francis. Acesta se afla în casa unui vecin al contelui, pentru că nu se cădea ca mireasa şi mirele să îşi petreacă noaptea dinaintea nunţii sub acelaşi acoperiş, sau să se vadă unul pe altul înainte de a se întâlni la altar. Claude venise călare dis-de-dimineaţă.

– Mă bucur că foloseşti timpul trecut, spuse Claude. Ai renunţat la orice femeie cu excepţia Sophiei pentru viitor, Frank?

– Dumnezeule mare, da, răspunse Lord Francis. Dacă mi-ar trece prin cap să mă uit după altcineva, mi-ar transforma faţa într-o hartă de drumuri cu unghiile.

– Acesta e singurul motiv?

Lordul Francis se gândi un moment.

– Am de gând să pun bazele unei creşe. Şi dacă aş avea mai mult de una, m-aş zăpăci prea tare. Şi ar fi şi mult prea scump.

– Vechiul bătrân Frank. Nu se poate scoate niciodată un răspuns direct de la tine. Nu cumva Sophia te-a urmărit ca întotdeauna, şi tu ai obosit pur şi simplu să mai fugi? Am vorbit aseară despre asta cu Bertie şi Dick. Suntem puţin cam îngrijoraţi.

– Vânătoarea a continuat până de curând, explică Lordul Francis, ridicând un pantof şi cutremurându-se. Până acum două zile, de fapt. Dar direcţia s-a schimbat. Ai văzut vreodată o pisică fugărită sălbatic de un câine, care se hotărăşte dintr-odată să se oprească şi să riposteze? Aproape întotdeauna câinele se sperie şi o ia la fugă, cu pisica pe urmele lui. Să spunem că eu sunt pisica din

poveste. La naiba, cred că pantofii aceştia sunt cu un număr mai mici.

Fratele lui râse.

– E timpul să o luăm din loc, Frank. Nu se cade să laşi mireasa să aştepte, să ştii.

– Pe Soph? Oh, Doamne, nu. Mi-ar face capul calendar. Ne-am certa din cauza asta tot drumul până în Italia. Aş prefera să mă cert din cauza unui lucru în care să nu mă simt cu musca pe căciulă.

– Sper că nu ai de gând să-ţi petreci viaţa de căsătorie certându-te? întrebă Claude încruntat, în timp ce fratele lui îşi trecea o mână nervoasă prin păr şi se întorcea spre uşă.

– Am de gând să fiu fericit, răspunse Lord Francis. Voi avea grijă să mă cert cu Soph în fiecare zi a vieţii, Claude. Ce spuneai despre bucătăreasa care otrăveşte micul dejun? Era ceva serios? Sper că stomacul meu nu o să chiorăie tot aşa şi în biserică. Ar fi puţin cam jenant, nu crezi?

– Otrava îşi pierde efectul de îndată ce dai cu ochii de mireasa ta.

– Ah, replică lordul Francis şi deschise uşa.

– Stai liniştită încă un minut, Sophia, spuse Olivia, îngenuncheată în mijlocul budoarului fiicei ei. Gata, e perfect. Se lăsă pe călcâie şi privi în sus. Oh, eşti atât de frumoasă!

Rochia de mireasă a Sophiei era din muselină de un albastru foarte pal; eşarfa de mătase, broderia de la gât, mânecile scurte şi bufante şi tivul erau festonate cu alb. Menajera, ajutată de unul dintre grădinari, împletise o ghirlandă de flori pentru părul ei şi un buchet mai mic pe care să-l poarte la încheietura mâinii. Cu toate astea la un loc, arăta exact a ceea ce era – o mireasă tânără şi nevinovată.

– Mamă, spuse Sophia cu ochii mari şi înfricoşaţi. Oh, mamă!

Olivia se ridică în picioare, zâmbind.

– Am vorbit ieri, Sophia, o oră sau mai bine. Știi exact ce te așteaptă și păreai foarte dornică – ieri. Dar ziua nunții, bineînțeles, e diferită. Sunt atâtea emoții contradictorii pe care să le stăpânești, nu-i așa?

– A spus că mă iubește, spuse Sophia, cu ochii mari și plini dintr-odată de lacrimi. A spus-o iar și iar în ultimele două zile. Crezi că a vorbit serios, mamă? Cu Francis nu se știe niciodată. Are întotdeauna scânteia aceea enervantă în ochi.

– Probabil că a spus-o și mai înainte, nu doar în ultimele două zile, Sophia, răspunse Olivia. Și bineînțeles că trebuie să fie serios. De ce altceva se căsătorește cu tine? Din câte știu, nimeni nu l-a obligat să-și caute o mireasă.

– Poate că există alte motive. Poate că se simte prins în capcană și a hotărât să se poarte galant. Deși nu îi stă în fire lui Francis să fie galant. Oh, mamă, și dacă nu mă iubește?

Olivia îi luă mâinile și le strânse.

– Înainte de a intra în panică, Sophia, uită-te în interiorul tău. Cât poți de adânc. De acolo afli adevărul. Știi dacă te iubește sau nu. Te iubește?

Sophia își privi mâinile.

– Da, răspunse în cele din urmă. Mă iubește, mamă, mă iubește. Ridică privirea din nou, cu ochii strălucitori. Mă iubește, și eu nici măcar nu am bănuit, până acum două zile. Credeam că mă urăște. Spunea întotdeauna cele mai umilitoare lucruri despre mine și despre posibilitatea de a fi prins în capcana unei căsătorii cu mine. Dar o făcea doar ca să se amuze pe seama mea, doar ca să mă stârnească. Îi place să mă vadă furioasă. Îi place să se certe cu mine. Spune că ne vom certa în fiecare zi, pentru tot restul vieții noastre. Mă iubește. Oh, mamă, mă iubește.

– Sophia? Olivia zâmbi și se încruntă în același timp, auzind acest discurs ciudat. Dar se auzi un ciocănit ferm, și ușa budoarului se deschise înainte de a putea spune mai mult.

– Ah, zise contele de Clifton, iată-le pe doamnele mele! O oază de raţiune într-o casă de nebuni. Rose plânge deja; jumătate dintre copii au scăpat din camera copiilor şi joacă un joc îndrăcit care necesită multă alergătură şi ţipete pe scări; soţia lui Claude încearcă să îi împingă înapoi în camera copiilor; Wheatley şi-a pierdut haina în mod inexplicabil; de la grajduri au venit nu mai puţin de trei mesageri ca să mă întrebe la ce oră vrem să ne fie adus landoul şi se spune că Cynthia are un atac de nervi pentru că e domnişoară de onoare şi ar trebui să fie cu mireasa, în loc să stea nemişcată ca să i se ridice tivul rochiei, pentru că până la urmă e prea lungă. Mai e nevoie să continui? rânji el.

– *Papa*, spuse Sophia. Oh, *papa*, sunt atât de speriată!

– Ei bine, poate că oaza asta nu e chiar atât de mare până la urmă. Ce se întâmplă, Sophia?

– Totul a fost atât de brusc. Totul s-a întâmplat atât de repede. Şi acum este nunta mea, înainte de a avea şansa de a mă mai gândi.

– Luna asta a trecut foarte repede, nu? Dar atât tu, cât şi Francis aţi fost foarte categorici şi aţi spus că nu vreţi să se mai amâne. Nu aţi avut destul timp?

– Dar am hotărât să ne căsătorim abia în urmă cu două zile.

Contele şi soţia lui schimbară o privire.

– A fost o logodnă falsă, explică Sophia. O pasiune contrafăcută, aşa îi spunea Francis. Ca să vă aducem pe voi împreună, ca să vă ofer ocazia de a vă rezolva neînţelegerile. Odată ce se întâmpla acest lucru, trebuia să anulăm totul. Şi a funcţionat, nu-i aşa? Nu o să-mi pară niciodată rău că am făcut-o, pentru că a funcţionat. Nu am fost sigură până acum două dimineţi, când am intrat în camera mamei şi tu... Roşi. Atunci am fost în sfârşit sigură. Dar când i-am spus lui Francis că trebuie să îi adunăm pe toţi şi să le spunem că nu avea să fie nici o nuntă, el a spus ba da, trebuie să ne căsătorim pentru că ar fi prea deranjant să oprim toate pregătirile, atât de târziu.

– Sophia! exclamă contele.

Contesa se mulţumi să se uite la ea, îngrozită.

– Şi a spus că mă iubeşte, continuă repede Sophia. A spus că plănuise totul de la început, că ştiuse tot timpul cum va fi şi că plănuise dintotdeauna să se căsătorească cu mine, orice s-ar fi întâmplat cu voi. A spus că mă iubea, aşa că am hotărât să ne căsătorim, până la urmă.

– Sophia! exclamă din nou contele.

– Şi eu îl iubesc pe el, continuă ea, înroşindu-se foarte tare. L-am adorat întotdeauna, când eram mai tineri, dar nu am ştiut-o până nu am început să mă trezesc noaptea cu obrajii uzi pentru că visam că logodna noastră era anulată, şi eu nu aveam să-l mai văd niciodată. Făcuse mărturisirea aceasta într-o asemenea viteză, încât rămăsese fără aer. Aş muri dacă nu l-aş mai vedea niciodată.

Contele îşi trecu mâna peste ceafă.

– Poate că nu e deloc o oază de raţiune, până la urmă. Am rămas fără cuvinte. Nu ştiu ce să spun, încheie el, privind spre soţia lui şi cerându-i ajutorul.

Dar Sophia se repezise între ei şi îi luă pe amândoi de braţ, având grijă să nu strice florile de la încheietura mâinii pe care o trecu pe sub braţul tatălui ei.

– E ca un basm, nu-i aşa? spuse ea, uitându-se întâi la unul şi apoi la celălalt, cu faţa luminată de iubire şi fericire. Sunteţi din nou împreună, aşa cum am visat întotdeauna, şi eu sunt pe cale să mă căsătoresc cu bărbatul pe care îl iubesc de când mă ştiu. Şi el mă iubeşte. Şi ne vom căsători chiar în biserica în care v-aţi căsătorit voi. Şi soarele străluceşte după toată vremea schimbătoare din ultima săptămână. Şi... oh, şi, şi, şi...

Râse emoţionată.

– Da, suntem împreună toţi trei din nou, răspunse contele, acoperindu-i mâna cu mâna lui. Ai dreptate, Sophia. E o zi minunată – în ciuda celui mai înspăimântător plan de care am auzit vreodată, vulpiţă mică. Dacă nu ne mişcăm, o să-l găsim pe Francis plimbându-se

prin faţa altarului, să ştiţi. Am un mic dar pentru tine înainte de a părăsi camera.

Ea ridică privirea spre el, aşteptând.

– Am trimis special după el la Londra, fiindcă o tânără lady trebuie să depăşească nivelul perlelor în ziua nunţii ei.

Şi scoase un colier delicat de diamante dintr-un buzunar, încheindu-i-l la gât.

– Îţi doresc să te bucuri de ziua nunţii tale, scumpa mea, spuse el, întorcând-o şi sărutând-o pe obraz.

– Oh, *papa*, răspunse ea, cu lacrimi în ochi. În multe privinţe, vei rămâne întotdeauna bărbatul meu favorit.

– Ai face mai bine să spui *tatăl* meu favorit. Asta nu va crea nici o neînţelegere. Şi am un mic dar şi pentru tine, Olivia, continuă el, întorcând privirea spre soţia lui. Ţi-am ameninţat puţin camerista, şi am aflat că vei purta verde astăzi. Privi apreciativ verdele profund al rochiei de mătase şi scoase un colier de smaralde din alt buzunar. Vrei să porţi şi lanţul acela de argint?

Ea se uită mută la el, apoi bâjbâi după încuietoarea lanţului de argint şi îl scoase. El îl înlocui cu smaraldele, în timp ce ea îşi muşca buzele şi pleca fruntea.

– Un dar pentru nunta fiicei noastre, zise el, întorcând-o de umeri aşa cum făcuse cu Sophia şi sărutând-o pe buze, în timp ce fiica lor îi privea cu ochii strălucitori.

– Îţi mulţumesc. Olivia se uită în ochii lui şi mângâie smaraldele de la gât. Îţi mulţumesc, Marcus.

Uşa se deschise dintr-odată, fără cuvenita bătaie.

– Sophia, spuse Cynthia, cu ochii mari cât farfuriile şi cu rochia albastru-închis de o lungime perfectă acum. Toţi ceilalţi au plecat, şi landoul e la uşă, şi îmi venea să mor când am încercat rochia şi am văzut că mă împiedicam în tiv la orice pas, şi tu te-ai fi descurcat oricum fără mine şi arăţi mai încântător decât mă aşteptam şi lordul Francis o să plesnească de mândrie când o să te vadă şi...

– Şi am face mai bine să nu mai lăsăm caii să ne aştepte, interveni ferm contele. Şi nici mirele.

– Oh, Cynthia, spuse Sophia, luând braţul tatălui ei ca să fie condusă pe scări. Le-am spus. Şi sunt atât de fericită, încât îmi vine să explodez. Şi picioarele îmi tremură ca piftia. Cred că o să mi se facă rău.

În timp ce vicontele de Melville o escorta de-a lungul naosului spre locul ei din faţă, Olivia văzu că biserica era plină. Era şi foarte frumoasă, cu soarele strălucind prin vitralii, iar aranjamentele florale aduceau vara înăuntru. Nu mai ştia sigur cum arătase biserica la nunta ei. Nu avusese ochi pentru nimic şi nimeni, cu excepţia mirelui ei.

Lordul Francis, foarte zvelt, foarte tânăr şi foarte emoţionat, stătea alături de fratele lui şi privea spre uşă, unde trebuia să apară în curând Sophia, însoţită de Marc.

Sophia. Îi veni să plângă. Fiica ei se căsătorea. Singura persoană pentru care trăise timp de paisprezece ani. Se căsătorea. Din dragoste. În ciuda poveştii ciudate şi bizare pe care le-o spusese cu mai puţin de o oră în urmă, se căsătorea din dragoste.

Aşa cum se căsătorise şi ea, Olivia, cu nouăsprezece ani înainte. În aceeaşi biserică. Şi dintr-odată anii dispărură, şi Marc stătea acolo palid şi nervos, şi o fixa cu privirea în timp ce se apropia însoţită de tatăl ei. Şi ea era cea care se apropia, simţind că picioarele nu aveau să o mai poarte nici măcar un centimetru, şi apoi concentrându-se asupra bărbatului care o aştepta la altar. Marc. Bărbatul pe care îl iubea. Bărbatul pe care avea să-l iubească tot restul vieţii.

Ochii lordului Francis se opriră şi apoi se luminară dintr-odată, şi în biserică lumea începu să se agite. Olivia, ridicându-se în picioare, se luptă cu nodul din gât şi înţepătura din ochi. Şi cu mult înainte de a câştiga lupta, ei ajunseră în faţă, Sophia cu chipul strălucitor şi luminos, nevăzând pe nimeni în afară de lordul Francis. Şi Marc, cu umerii laţi, calm şi capabil. Orga începu să umple biserica de sunet.

După ce îşi oferi fiica bărbatului care avea să-i devină soţ, el se aşeză alături de ea. Umerii lui îi atingeau umerii. Şi ea se gândi dintr-odată, uitând o clipă de slujba de nuntă, la ceea ce le spusese Sophia în budoar. O făcuse pentru ei. Se logodise cu Francis pentru ca ei să fie împreună şi să îşi rezolve neînţelegerile. Şi îi văzuse împreună în pat - cu trei dimineţi în urmă, în ultima ocazie în care fuseseră împreună - şi dedusese bucuroasă că planul ei funcţionase. Draga şi naiva de Sophia!

- Da, spuse Lord Francis.

Mâna Oliviei fu prinsă dintr-odată ferm în mâna soţului ei şi aşezată pe coapsa lui.

- Da, zise şi Sophia.

Îşi strânseră mâinile până trosniră. Ea îşi apăsă umărul pe braţul lui. Cineva se smiorcăia - fără îndoială Rose.

- Ceea ce a unit Dumnezeu, spunea parohul, omul să nu despartă.

El îi strânse mâna şi mai tare, dacă era posibil, se uită la faţa ei şi îi puse o batistă mare de in în mâna liberă. Ea îşi tamponă ochii cu ea.

Ceea ce a unit Dumnezeu... Ea se agăţă de mâna lui... *omul să nu despartă.*

El o sărutase la altar - îşi aminti căldura pe care o simţise în obraji când o sărutase în văzul unei biserici pline de oameni. El îi controlase paşii în timp ce străbăteau naosul împreună, oprind-o s-o ia la fugă împinsă de exuberanţa momentului. El o forţase să le zâmbească tuturor rudelor lor şi prietenilor care le întorceau zâmbetele din strane. Şi apoi se opriră pe treptele din faţa bisericii, strângând mâini şi fiind sărutaţi, şi iarăşi strângând mâini şi fiind sărutaţi şi tot aşa o veşnicie. Îşi amintea cum sunau clopotele.

Şi apoi el o luase de mână şi alergase cu ea pe cărarea şerpuită din cimitir, spre trăsura care îi aştepta, înainte ca altcineva să ajungă acolo. Şi trăsese perdelele peste geamurile trăsurii şi o luase în braţe şi o sărutase iar

şi iar până când trăsura se oprise în faţă la Clifton şi vizitiul tuşise în faţa uşii închise.

Cu nouăsprezece ani în urmă. Şi paisprezece ani de viaţă separată.

În biserică se auzi un foşnet, şi se auziră murmure. Un val de râsete. Lordul Francis o ţinea pe Sophia de mijloc, şi ea îşi ridică faţa dornică de a fi sărutată.

Mâna Oliviei fu ridicată la buzele soţului ei şi ţinută multă vreme acolo.

Şi apoi, cumva, ieşiră cu toţi afară din biserică, şi Sophia se aruncă întâi în braţele mamei şi apoi în cele ale tatălui ei, arătând atât de însufleţită şi de fericită, încât pe Olivia o duru inima pentru inocenţa ei. Şi apoi Francis o îmbrăţişă, îi spuse mamă şi râse. Ducesa plângea într-o batistă uriaşă şi vorbea incoerent despre bebeluşul ei. Era cea mai fericită zi din viaţa ei - spunea ea oricui voia s-o audă -, pentru că toţi copilaşii ei erau bine aranjaţi.

Clopotele bisericii purtară mai departe veştile lor bune.

Şi apoi mâna Oliviei fu strânsă, şi obrazul îi fu sărutat de o hoardă de rude, invitaţi şi vecini. Şi ea, şi soţul ei fură felicitaţi pentru că produseseră o mireasă atât de frumoasă. Numai atunci când văzu că strângea mâinile oamenilor cu mâna stângă, îşi dădu seama că el o ţinea cu braţul pe după umeri şi ea îl ţinea strâns de mijloc.

- Da, spunea Marc, suntem cei mai fericiţi părinţi. Nu-i aşa, Olivia?

- Ea a fost bucuria vieţii noastre, răspunse ea.

Dintr-odată, nu mai fu nimeni de salutat, deşi în jurul lor mai era încă mult zgomot şi râsete, şi forfotă.

- Francis nu e la fel de înţelept ca mine, spuse contele, privindu-şi soţia şi făcându-i cu ochiul. Încă o ţinea cu braţul de umeri. Arătă spre drumul din spatele cimitirului. S-ar putea să le ia zece minute să scape.

Francis şi Sophia erau în trăsura lor, dar portiera era ţinută deschisă de invitaţii care râdeau şi aruncau flori înăuntru, iar Richard şi Claude încercau chiar să deshame

caii, cât timp fratele lor nu era atent. Dar Francis fusese şi el la câteva nunţi şi participase la multe farse. Scoase capul pe geam, cu faţa toată numai un rânjet, şi îi strigă vizitiului să pornească şi să îi dea jos pe toţi derbedeii. Închise portiera când trăsura era deja în mişcare.

– Ah, spuse contele în timp ce o mână din interiorul trăsurii trăgea perdelele peste geamuri. Apoi se întoarse şi îi zâmbi soţiei lui.

– Oh, Marcus, spuse aceasta, oare chiar a crescut atât de mult? S-a terminat deja totul?

Mai târziu în aceeaşi după-amiază, Sophia făcea înlăcrimată cu mâna de la geamul trăsurii. Dar nu se mai vedea nimeni. Trăsura luase o cotitură şi casa nu se mai vedea. Când se întoarse să se uite, văzu că soţul ei se lăsase deja pe perne. Îi zâmbea.

– Plângi, Soph? Îţi pare rău că îţi părăseşti mama şi tata?

– Nu o să-i mai vedem luni la rând, Francis, răspunse ea, suflându-şi nasul şi punând hotărâtă batista deoparte. Poate nu până la Crăciun.

– Poate că ar fi trebuit să rămâi cu ei, sugeră el, iar eu să merg singur în Italia. Pot să-ţi povestesc totul la întoarcere. O să-ţi spun chiar şi despre Capela Sixtină, dacă mai e sau nu în Roma.

Ea îl privi puţin cam nesigură.

– Poate că ai prefera să mergi singur.

El îi rânji şi îi întinse mâna.

– Nu îmi mai uşura şi tu situaţia. Şi ce faci tocmai acolo? Încerci să faci o adâncitură în peretele trăsurii? Nu cumva te temi de mine?

– Să mă tem de tine? Pfui, de ce m-aş teme de tine?

– Poate pentru că sunt proaspătul tău soţ. Pentru că suntem chiar la mijlocul nunţii.

– Nu suntem, îl contrazise ea. Nunta s-a terminat. Şi noi am pornit în sfârşit în călătoria de nuntă.

– Numai ceremonia şi dineul s-au terminat, Soph, spuse el, împletindu-şi degetele cu ale ei şi încercând

să o tragă spre el. Restul nunții – partea cea mai importantă – ne așteaptă încă. Să știi că nu vom fi căsătoriți până nu se va termina și partea asta.

Ea se făcu roșie ca focul și nu se lăsă trasă de mână.

– Te temi? întrebă el.

– Să mă tem? repetă ea, încercând curajoasă să pară ironică. Bineînțeles că nu, Francis. Auzi ce idee!

– Să-ți spun ce am de gând să-ți fac diseară? Ți-ar fi mai ușor dacă ai ști ce te așteaptă?

– Știu, răspunse ea repede. Și nu vreau să-mi mai spui nimic, nici o vorbă. Vrei doar să mă faci să mă simt prost.

– Nici o vorbă? Sună deosebit de promițător. Să îți arăt atunci, Soph? Să facem o repetiție în trăsură?

– Nu mă atinge!

– Hm, atunci de ce te agăți de mâna mea, Soph, dacă nu trebuie să te ating?

– Francis, nu face asta! Să ne certăm mâine, bine? Dar nu astăzi. Astăzi nu mă simt în stare.

El chicoti și se aplecă în trăsură, surprinzând-o, luând-o în brațe și trăgând-o în poala lui.

– Recunoaște că ți-e teamă, și voi avea milă de tine, Soph.

– Niciodată. Nu mi-a fost teamă de tine nici măcar atunci când m-ai făcut să mă urc într-un copac, spunând că erau câini sălbatici prin preajmă, și apoi ai spus că mergi după ajutoare, dar te-ai ascuns în tufișuri și ai început să latri. Iar mie nu mi-a fost teamă.

– Soph, zise el, așezând-o mai comod, chiar ți-am făcut asta?

– Da, ai făcut-o, spuse ea, îngropându-și capul în umărul lui. Dar mie nu mi-a fost teamă, Francis. Și nu mi-e teamă nici acum.

– Înseamnă că nu te mai pot necăji, atunci. Ce plictisitoare o să fie călătoria asta!

– Dar nu e îngrozitor de jenant? întrebă ea, ascunzându-și fața. Cred că trebuie să fie. O să mor de rușine.

– Nu înaintea mea. De fapt, Soph, de abia îmi pot stăpâni tremurul și acum. Se cutremură convulsiv. Diseară o să sting toate luminile și o să trag toate perdelele, inclusiv cele din jurul patului, ca să nu mă vezi cum roșesc. E cel mai stânjenitor lucru pe care ți l-ai putea imagina vreodată. S-ar putea ca nici unul din noi să nu scape cu viață. De fapt...

Sophia îi trase un pumn zdravăn în umărul liber.

– Nu-ți bate joc de mine! Nu ai nici un strop de sensibilitate. Ești oribil și te urăsc.

– Așa este mai bine. Poate că până la urmă o să mă bucur de călătorie.

– Ai râs de mine întruna, de când am plecat. Aș vrea să nu-ți fi permis să mă convingi să intru în situația asta, acum trei zile. Aș vrea să fi rămas fermă. Ești oribil, Francis, și îmi doresc din toată inima să nu mă fi căsătorit cu tine.

– Sărută-mă!

– Nu am de gând să te sărut. Niciodată. Te urăsc. Mai degrabă aș săruta un broscoi. Mai degrabă aș săruta un...

– Șarpe. Sărută-mă!

– ... șobolan. Nu.

– Sărută-mă, Soph, spuse el încet. Sărută-mă, soția mea!

– Sunt, nu-i așa?

– Aproape, da, răspunse el, frecându-și nasul de nasul ei. Sărută-mă!

Și ea îl sărută.

capitolul 16

Târziu după-amiaza, după ce își luară rămas-bun de la proaspeții însurăței, invitații din vecinătate începură să poruncească să le fie aduse trăsurile și să plece. Ducele și ducesa se retraseră în apartamentele lor particulare, cu familia, ca să răsufle o oră, după cum spuse ducele, înainte de cină și de dansul neceremonios care urma să fie organizat în salon. Ceilalți oaspeți se retraseră și ei, găsindu-și ocupații particulare și mai liniștite, pentru că tot freamătul dineului de nuntă luase sfârșit.

Olivia îi abandonă pe toți și fugi în grădina secretă. „A fost o zi atât de tumultuoasă", se gândi ea, închizând recunoscătoare poarta de lemn după ea. Avea nevoie disperată de un moment de pace. Și pacea o aștepta acolo, între zidurile îmbrăcate în trandafiri și copacii din pădurea din jur, adormiți și greoi în lumina verii, iar singurele sunete care se auzeau erau ciripitul păsărilor și bâzâitul unor insecte nevăzute.

Își simțea inima grea și pustie. Sophia plecase, și avea să lipsească câteva luni. Și chiar și când avea să se întoarcă, nu urma să mai locuiască la Rushton, ci în casa noului ei soț. Nu mai avea de așteptat decât câteva vizite ocazionale.

Se așeză pe piatra ei favorită din grădinile de pietre și își bucură ochii cu toate florile din jurul ei. Le inspiră mireasma. Se simțea vinovată pentru că era deprimată în ziua nunții Sophiei. În ciuda mărturisirilor pe care le făcuse de dimineață, aceasta fusese strălucitor de fericită și evident profund îndrăgostită de Francis. Și el de ea. Aveau să fie fericiți împreună. Spera. Oh, chiar spera. Era cuprinsă de presimțiri rele când vedea o mireasă și un mire prea îndrăgostiți, mai ales când mireasa era propria fiică.

Dar apoi își dădu seama că se simțea deprimată din cauza propriei persoane. Totul părea să se fi sfârșit. Căsătoria ei se sfârșise cu mult timp în urmă. Acum Sophia plecase. Și ea avea să-l părăsească din nou pe Marc, a doua zi. Sfârșituri. Doar sfârșituri. Fără nici un început. Și totuși, avea doar treizeci și șase de ani.

Fără nici un început. Numai dacă... Dar nu se putea. Nu acum. Nu la vârsta ei. Nu când încercaseră fără succes în toți anii de după nașterea Sophiei, până se despărțiseră. Ar fi fost prea ironic. Și prea bizar. Avea o fiică măritată care putea să devină ea însăși mamă într-un an.

Și totuși, se gândi ea, strângându-și genunchii cu mâinile și observând margaretele care smălțuiau pajiștile, în ciuda faptului că erau cosite frecvent, nu era imposibil. Fuseseră împreună în trei ocazii diferite. Și îi întârziase câteva zile. Ei nu îi întârzia niciodată.

Își plecă fruntea pe genunchi și închise ochii. Nu trebuia să intre în panică. Ar fi fost o prostie, pentru că nu avea cum să fie sigură încă. Nici nu trebuia să înceapă să spere. Ar fi fost o prostie să invite toate dezamăgirile corespunzătoare care aveau să sosească atunci când va descoperi – așa cum se va întâmpla desigur în următoarele zile – că nu era așa.

Nu trebuie să încep să sper, își spuse ea. Nu trebuia să înceapă să spere că până la urmă va exista ceva – cineva – care să umple golul. O parte din el, pe care să o țină aproape de ea pentru o vreme.

Când el intră, ea era în aceeași poziție, somnoroasă, aproape adormită. Când auzi zgomotul zăvorului, își dădu seama că îl așteptase. El avea să știe unde era și urma să vină să își ia rămas-bun. Despărțirea de a doua zi avea să fie publică. Bineînțeles că ar fi fost mai bine să fie așa, dar știuse că el avea să vină.

– Olivia, spuse el când ridică fruntea de pe genunchi. Se îndrepta spre ea. Erau fericiți, nu? Am făcut bine că nu am încercat să o convingem să contramandeze totul, după ce ne-a spus adevărul dimineață?

– Erau fericiţi, răspunse ea. Nu cred că se poate îndoi cineva de asta, Marcus. Ea strălucea. Şi el se uita la ea la fel de mândru ca şi noi. Şi la fel de iubitor, sunt sigură.

– Doare să pierzi o fiică, nu? Aproape ca şi cum am fi pierdut-o cu adevărat.

– Rushtonul nu va mai fi niciodată căminul ei. Şi nici Cliftonul.

– Şi totuşi, e rău că suntem deprimaţi.

– Da.

– Ea e fericită, şi singurul lucru pe care l-am dorit noi pentru ea a fost fericirea.

– Da.

– Olivia, ştii că a făcut-o pentru noi. Ca să ne aducă împreună.

– Da.

– Şi tânărul Francis a văzut că avea o şansă şi a fost de acord cu planul acesta nebunesc.

Olivia îşi lăsă din nou fruntea pe genunchi. Fără să-l vadă, simţi că venise mai aproape şi pusese piciorul pe o piatră aproape de ea, aşa cum făcuse şi în ocazia precedentă.

– Ea a crezut că reuşise. Ne-a văzut împreună. A intrat în camera ta după ceva, dar numai eu eram treaz. Se pare că a ajuns la singura concluzie care i se părea posibilă.

– Biata Sophia!

– Plănuieşti încă să pleci cu Emma şi Clarence mâine?

– Da. Tânjesc să am din nou o viaţă normală.

– Nu vrei să mai stai puţin? întrebă el. Să te relaxezi?

– Nu mă pot relaxa aici, Marcus.

O vreme, el nu spuse nimic.

– Regreţi ceva, Olivia? Dacă ai putea să te întorci în trecut, ai face vreun lucru altfel? M-ai ierta poate – dacă te-ai putea întoarce?

După o lungă tăcere, ea ridică privirea spre el.

– Te-am iertat cu mult înainte ca tu să nu mi-o mai ceri. Ştiam că ai cedat unei slăbiciuni de moment şi că regretai cu adevărat. Dar nu puteam să continui de parcă

nu s-ar fi întâmplat nimic, Marcus. Nu credeam că te-aş fi putut iubi la fel de mult ca întotdeauna sau că aş fi putut avea la fel de multă încredere în tine sau că ţi-aş fi putut fi o prietenă la fel de apropiată. Totul fusese stricat şi nu vedeam cum s-ar fi putut repara.

– Şi acum e mult prea târziu. Ne-am îndepărtat nespus de mult şi nu ne-a rămas decât puţină dorinţă şi poate un strop de afecţiune faţă de celălalt. Tu îl ai pe Clarence. E prea târziu, Olivia. Nu-i aşa?

Ea îşi lăsă capul din nou pe genunchi. Şi el o avea pe Mary.

– Da. Cu paisprezece ani mai târziu decât trebuia. Am făcut amândoi o greşeală îngrozitoare, şi acum e prea târziu.

Se gândi la Lady Mornington, femeia aceea micuţă şi cam ştearsă care era amanta lui de şase ani. Femeia care i se păruse sensibilă şi inteligentă, o tovarăşă cu totul potrivită pentru Marc. Da, era prea târziu. Renunţase de bunăvoie la drepturile ei de soţie şi acum nu mai avea nici măcar dreptul de a-l împovăra cu o dilemă. El spusese că Mary îl făcea să se simtă împăcat.

– Da, e prea târziu, repetă ea.

– El e un om bun. Aproape vrednic de tine, cred. M-am întrebat întotdeauna de ce nu şi-a arătat niciodată dorinţa de a se căsători. Nu mi-am dat seama că şi el te iubea. Dar devotamentul lui a fost răsplătit. Eşti fericită cu el, Olivia?

Ea înghiţi în sec, încercând să formuleze un răspuns, şi nu spuse nimic. Poate că s-ar fi simţit vinovat dacă ar fi ştiut adevăratul, vinovat din cauză că el avea o amantă. Şi ea nu dorea ca el să se simtă vinovat. Îl împovărase cu prea multe, ani la rând.

Mâna lui îi atinse uşor şi rapid ceafa.

– Aş vrea să te pot elibera pentru el, Olivia. Dar scandalul ar fi prea mare, pentru că toată vina ar fi pusă pe umerii tăi.

– Nu vreau ca Sophia să fie fiica unor părinţi divorţaţi.

– Nu, încuviinţă el ridicând mâna. Şi eu nu vreau ca între noi să mai existe amărăciune, Olivia. A fost destulă. Vrei să petrecem Crăciunul împreună, dacă Sophia şi Francis se vor întoarce din Italia?

– Poate că vor merge la William şi la Rose, zise ea, ridicând din nou privirea.

– Sophia va dori să fie cu noi.

– Trebuie să aşteptăm şi să vedem. Dar da, dacă doreşti, Marcus.

El zâmbi şi îi atinse obrazul cu dosul degetelor.

– Poate că vom fi bunici înainte de a trece anul.

– Da, răspunse ea, înghiţind în sec.

– Mi-ar plăcea. Să avem din nou un copil în familie. Nu pare să fi trecut mult de când Sophia era un bebeluş, nu?

– Oamenii râdeau şi ne credeau foarte excentrici, spuse ea zâmbind, pentru că nu o lăsam niciodată în camera copiilor cu dădaca, ci petreceam aproape toată ziua cu ea.

– Şi toată noaptea. Şmechera nu voia niciodată să doarmă, ţii minte? Cred că am făcut o gaură în covorul din camera copiilor, plimbându-mă încoace şi încolo cu ea în braţe, ore la rând.

– Ai fost întotdeauna bun cu ea. Eu rămâneam fără energie, şi tu obişnuiai să mă trimiţi la culcare.

– Iar dădaca sforăia în patul ei, spuse el râzând.

– Oh, Marcus, au fost vremuri fericite.

– Da, au fost. Poate că vom putea să regăsim ceva din plăcerea aceea cu nepoţii noştri, Olivia. Deşi e un gând absurd. Cum să fii bunică? Ai doar treizeci şi şase de ani şi pari mult mai tânără.

Ea îl fulgeră cu un zâmbet.

– Ei bine, continuă el, totul e în viitor. Poate în viitorul îndepărtat. Mâine te aşteaptă o călătorie lungă şi dificilă. Ai tot ce îţi trebuie, Olivia?

– O să-i am pe Emma şi pe Clarence ca să îmi ţină companie.

– Da, bineînţeles. Şi la Rushton? Te simţi confortabil acolo? Să îţi măresc alocaţia?

– Nu, refuză ea. E deja prea generoasă.

– Bine atunci. Totul pare aranjat.

– Da, îi zâmbi ea. Aproape toţi pleacă mâine, nu-i aşa, Marcus? Iar William şi Rose poimâine? O să te bucuri din nou de linişte.

– O să plec fără întârziere la Londra.

Ah, da. Lady Mornington. Olivia se trezi luptându-se cu lacrimile din nou.

– E timpul să mă întorc la viaţa mea normală, zise el.

Da. Cumva, ea reuşi să îşi păstreze zâmbetul.

El îi puse mâna pe umăr şi o strânse destul de tare ca s-o doară.

– Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat aici între noi, Olivia. Îmi pare rău dacă ţi s-a părut dureros sau neplăcut. Nu trebuia să te forţez doar pentru că încă mai eşti soţia mea, legal.

– Nu m-ai forţat. Dar şi mie îmi pare rău. Te simţi aproape necredincios, nu-i aşa?

El îi strânse din nou umărul şi începu să traverseze grădiniţa. Ea îl privi plecând. Cu mâna pe zăvorul porţii, el se opri şi privi peste umăr.

– Olivia, spuse el, te-am iubit, să ştii.

Te-am. *Te-am iubit.* Ea privi ţintă poarta, mult timp după ce el plecase, şi mult timp nu mai văzu nimic din cauza lacrimilor.

Te-am iubit. La timpul trecut. Totul se terminase şi trecuse. Numai sfârşituri. Era prea târziu pentru ei acum. Mult prea târziu. Aşa spusese el, şi ea fusese de acord. Toate uşile se închideau. Nici una nu se deschidea.

Nu îndrăznea să spere într-un început glorios, care ar fi putut compensa toate celelalte sfârşituri.

Nu îndrăznea să spere.

Şi totuşi nu putea să nu spere.

Îl evitase pe Clarence cât putuse de mult, în tot timpul şederii sale. Odinioară fuseseră cei mai buni prieteni.

Şi nu putea găsi nici acum vreun motiv de antipatie faţă de el. Era prietenos, curtenitor, întotdeauna dispus să facă orice îşi doreau să facă cei din jur. Dar cum ar mai fi putut fi prieteni?

E posibil, se întrebă contele de Clifton, să te porţi prietenos cu amantul soţiei pe care încă o iubeşti? Şi totuşi nu îi putea învinui pe nici unul din ei - nici pe ea, pentru că îşi luase un amant, nici pe el pentru că o iubea. Ea alesese înţelept şi bine. Clarence îi fusese devotat întotdeauna. Privind în urmă, vedea acum asta. Şi credincios. Erau prieteni de mai mult de paisprezece ani. Şi amanţi de mulţi ani, probabil. Nu ştia sigur. Probabil că fuseseră întotdeauna foarte discreţi. Nu auzise nici o şoaptă scandaloasă referitoare la ei.

Îl evitase pe Clarence. Dar când îl văzu venind singur dinspre grajduri, se opri şi apoi îşi schimbă direcţia, ca să se întâlnească.

- Ai făcut o plimbare călare? întrebă el.

- Nu, nu, răspunse Clarence. Am verificat doar dacă mi-au pregătit caii pentru călătoria de mâine. Majoritatea celor din casă par să se odihnească.

- A fost amabil din partea ta să vii de la o asemenea distanţă, spuse contele. Am apreciat gestul, Clarence.

- Cum aş fi putut refuza o invitaţie la nunta Sophiei? răspunse Clarence. Am considerat-o întotdeauna un fel de nepoată.

- Oliviei i-a făcut bine să vă ştie aici, pe tine şi pe Emma. Şi eu o să mă simt mai uşurat, ştiind că o vei însoţi pe drumul de întoarcere.

- Vom pleca de dimineaţă.

- Clarence, zise dintr-odată contele, şi amândoi se opriră din drum. Ai grijă de ea!

- O să mă lupt cu orice tâlhar la drumul mare, cu ambele pistoale în mâini, rânji Clarence. Şi Emma îi va pune pe fugă cu limba ei ascuţită. Nu te teme!

- Nu m-am referit la asta, zise contele. Am vrut să zic să ai grijă de ea pentru tot restul vieţii.

Clarence ridică din sprâncene.

– Cum?

– Nu cred că trebuie să mai păstrăm aparenţele sociale. Poate că nu am trăit mulţi ani cu ea, Clarence, şi poate că am avut alte femei, în timp ce ea a avut alt bărbat, dar să ştii că îmi pasă încă de ea. Vreau să fie fericită.

Clarence strânse din buze.

– Acest alt bărbat fiind eu? întrebă el. Asta ţi-a spus Olivia, Marcus?

– Îmi pare rău că am vorbit despre asta, fiindcă văd că te-am făcut să te simţi incomod. Presupun că e dificil să discuţi pe faţă o asemenea problemă cu soţul amantei tale, şi pe deasupra şi fostul tău prieten. Doar că... Ei bine, nu contează.

– Ce ţi-a spus? insistă Clarence. De când suntem amanţi? Cât de des ne dăm frâu liber patimilor? Unde? Ce grad de satisfacţie...

În momentul acela, pumnul lordului Clifton îi trase un croşeu de stânga în bărbie, şi el căzu greoi. Contele rămase cu picioarele depărtate, cu pumnii încleştaţi, aşteptând lupta pe care o dorea din toată inima. Clarence se ridică într-un cot şi îşi pipăi delicat maxilarul.

– Nu cred că e chiar dislocat, spuse el. Ai fi putut să mă avertizezi să mă apăr, Marcus.

Umerii contelui se lăsară dintr-odată şi întinse mâna să îşi ajute fostul prieten să se ridice.

– Naiba s-o ia de treabă, Clarence. Iartă-mă, vrei?

– Eşti un prost, răspunse Clarence, acceptând mâna oferită şi ridicându-ce în picioare, cu mâna tot pe maxilar. Încă o iubeşti, nu? Şi totuşi o laşi să plece acasă mâine – cu mine.

– Nu o să-mi impun prezenţa acolo unde nu sunt dorit, declară contele. Nu am făcut-o niciodată, Clarence, şi nu m-am schimbat. Nici nu o să atentez la libertatea ei, în ciuda pumnului pe care tocmai ţi l-am dat. Vreau doar să mă asigur că vei fi bun cu ea. Dar nu pot face nimic ca să mă asigur de asta, nu?

– Olivia îmi e foarte dragă, şi voi face tot ce îmi stă în putere ca să fiu bun cu ea, după cum ai spus,

Marcus. Mai mult de atât nu pot spune. Nu știu ce ți-a spus ea. Dar ești un prost oricum. Dacă aș fi avut vreodată relația fericită și sigură pe care o aveați voi, aș fi luptat din toate puterile să o păstrez. Și aș fi apelat și la opinia publică și la legile țării dacă ar fi fost nevoie, adăugă el liniștit.

– Ei bine, ripostă contele, am face mai bine să ne întoarcem în casă. Oaspeții mei își vor recăpăta în curând energia și vor fi gata să reia festivitățile. Crezi că fiica mea a făcut o partidă bună? Eu sunt mulțumit, și Olivia la fel, chiar dacă la început am avut rezerve. Tânărul Sutton și-a cam făcut de cap de când a ieșit de la universitate. Dar pare să țină la Sophia.

Se îndreptară împreună spre casă.

Claude, Richard, soțiile și copiii lor urmau să plece și ei a doua zi dimineața. Terasa din fața casei părea plină de trăsuri și încă și mai plină de oameni. Se auzeau zgomote, râsete și țipetele copiilor. Și se vedeau lacrimi.

– Olivia, draga mea, spuse ducesa, cuprinzându-și prietena în brațe când reuși să se smulgă un moment de lângă copii și nepoți, ce minunat a fost să te văd din nou și să încheiem legătura asta de căsătorie între familiile noastre. Nu trebuie să mai lăsăm să treacă atâta vreme. Poate că peste nouă luni vom împărți un nepot.

Olivia o îmbrățișă la rândul ei, în timp ce ducele scutura zdravăn mâna Emmei, asigurând-o că fusese încântat că avusese șansa de a discuta cu o lady atât de rațională. Clarence și Marcus își luau rămas-bun de la frații lui Francis și de la familiile lor.

Și apoi trebui să-și îmbrățișeze mama și tatăl, și să verse alte lacrimi.

Caii sforăiau și băteau din copite în aerul răcoros al dimineții. Vizitiii băteau din picioare, evident dornici de a porni odată. Servitorii și cuferele urcaseră deja în trăsurile care îi însoțeau.

Ducele o îmbrățișă pe Olivia.

– A fost minunat să te văd din nou, arătând atât de bine, Olivia, spuse el. Sper că nu va mai trece atât de mult până data viitoare, draga mea.

Copiii erau în trăsuri cu soţia lui Richard. Claude îi dădu mâna soţiei lui. Emma era aşezată deja în trăsura lor, şi Clarence aştepta lângă portieră. Marcus strânse mâna lui Richard.

Olivia simţi cum i se strângea stomacul de panică. Se întoarse grăbită şi întinse mâna spre Clarence.

– Olivia, spuse o voce din spatele ei, şi ea se întoarse din nou. Drum bun.

Mâinile lui îi prinseră mâinile, calde şi ferme. Ce gest ciudat de formal! Ce cuvinte formale! Îl aşteptase toată noaptea, deşi ştiuse că el nu mai avea nici un motiv de a veni la ea. Nu după cuvintele din grădina secretă. Dar ea îl aşteptase. Îl dorise cu disperare. La un moment dat, se sculase chiar din pat, hotărâtă să meargă ea la el. Dar nu ajunsese mai departe de uşa budoarului ei. De îndată ce toţi oaspeţii aveau să plece, inclusiv ea, el urma să se întoarcă la Londra. La Lady Mornington.

– Da, răspunse ea. Mulţumesc.

– La revedere, atunci, zise el.

– La revedere, Marcus.

Urmă un moment în care se poate să se fi înclinat puţin unul spre celălalt. Sau poate că nu. Poate că i se păruse ei. Şi apoi el îi dădu drumul la mâini şi o ajută să se urce în trăsură. Clarence urcă în spatele ei şi se aşeză pe bancheta din faţă. Şi el, şi Emma aveau privirea aţintită asupra grădinii englezeşti din spatele geamului.

– La revedere, zise el din nou, şi se dădu la o parte, permiţându-i lacheului să închidă ferm uşa.

Probabil că vizitiul era deja la locul lui. Pentru că trăsura începu să se mişte aproape imediat. Ea se mai uită o dată la Marcus pe geam şi simţi cum o cuprindea din nou panica. Îşi încleştă tare mâinile în poală, ca să nu deschidă larg portiera şi să nu sară din trăsură.

La revedere, Marc. Se lăsă pe perne, închise ochii şi se luptă cu nodul dureros din gât.

– Olivia, spuse Emma. De ce eşti atât de smintită? Pentru o lady cu un bun-simţ remarcabil, ai fost întotdeauna foarte smintită în căsătorie. Ce naiba faci aici, cu mine şi cu Clarence?

– Nu acum, Emma, interveni Clarence. Totdeauna îţi alegi momentele cele mai dezastruoase. Vrei te rog să schimbi locul cu mine?

După câteva momente, Olivia simţi că mâna îi era prinsă în mâna mare şi liniştitoare a prietenului ei.

– Sper că nu e haina ta favorită, Clarence, spuse ea cu o voce ameninţător de calmă. O să ţi-o ud leoarcă.

– Când o să termini, o s-o storc bine, şi va fi impecabilă din nou.

Ea râse tremurat. Şi apoi întoarse capul, îşi îngropă faţa în mâneca lui şi plânse până nu mai putu.

– Oh, vai de mine, zise Emma. Nu putem face nimic, Clarence? Oare n-ar fi bine să ne întoarcem? Întotdeauna m-am simţit neajutorată în treburile sentimentale.

– Am putea conversa despre vreme, răspunse el. Cred că asta ar ajuta, Emma. Subiectul acesta duce invariabil la altele.

Ducele şi ducesa de Weymouth plecară a doua zi dimineaţă, devreme. Peste doar o oră, contele de Clifton era în drum spre Londra. Se gândi că nu ar mai fi putut sta la Clifton nici dacă i-ar fi fost viaţa în joc.

Cu o zi înainte, după plecarea ei, se dusese în grădina secretă şi stătuse mai mult de o oră pe piatra pe care îi plăcuse întotdeauna ei să stea. Dar deşi soarele strălucea, şi păsările cântau, şi florile înfloreau, nu mai găsi pacea acolo. Ea plecase. Absenţa ei din grădină – şi din viaţa lui – era ca un lucru tangibil.

Îşi aduse aminte, cu groază, cum fusese viaţa lui timp de mai bine de un an, după ce o părăsise.

În timpul nopţii nu putuse dormi şi rătăcise prin dormitorul ei, aşezându-se pe partea ei de pat şi punând mâna pe perna ei. Dar ea plecase. Irevocabil. Numără lunile până la Crăciun – aproape cinci. O veşnicie.

Oare Sophia şi Francis aveau să se întoarcă până atunci sau să-şi continue călătoriile pe continent? Şi chiar dacă se întorceau, oare ea va veni? Sau va găsi o scuză pentru a nu veni? Vremea de iarnă? Drumurile proaste?

Se întrebă dacă avea s-o mai vadă vreodată.

Şi în cele din urmă se purtă ca un prost, întinzându-se pe partea ei de pat, cu capul pe perna ei, şi adormind.

Hotărî să petreacă tot restul verii, al toamnei şi al iernii în Londra. Poate că va merge la Brighton o săptămână sau două, dacă vremea rămânea caldă. Nu conta unde mergea, atâta vreme cât nu trebuia să rămână la Clifton.

Avea de făcut o vizită la Londra, una pe care ar fi preferat să nu o facă deloc. Dar ea nu fusese o cunoştinţă întâmplătoare. Durase şase ani. Şi Mary fusese prietena lui. Nu mai mult decât atât, de fapt. Dar trebuia să pună capăt relaţiei. Pentru că ea îi fusese o prietenă foarte apropiată, şi relaţia i se părea cumva adulteră acum.

Poate că era o prostie să pună capăt unei prietenii bune, când exista posibilitatea să n-o mai vadă niciodată pe Olivia. Totuşi, dacă trebuia, avea să-i pună capăt. Dar nu o putea părăsi fără nici un cuvânt. Trebuia să-i explice. Ea va înţelege. Ştia că el o iubea pe Olivia, aşa cum şi el ştia că ea jelea încă după soţul ei mort.

„Viaţa ar putea fi mult mai lipsită de complicaţii", se gândi el, „dacă aş iubi-o pe Mary şi nu pe soţia mea. Dacă ar fi cu adevărat amanta mea."

capitolul 17

Înainte să o vadă din nou, primi trei scrisori de la ea.

Prima ajunse la două săptămâni de la sosirea lui la Londra. Trecuse mai întâi pe la Clifton Court. Era o scrisoare scurtă și ciudată, și îl făcu să se întrebe care erau motivele care o determinaseră să o scrie. De ce nu i-o spusese pur și simplu în față?

– Vreau să știi, îi spusese ea, că Clarence nu e amantul meu și nu a fost niciodată. Nu am avut niciodată alt amant în afară de tine. Clarence e prietenul meu, așa cum ai știut și tu dintotdeauna, și cum ți-am spus și eu. E prietenul meu. Nu a existat niciodată vreo sugestie de altceva între noi.

Asta era totul, cu excepția unei întrebări politicoase referitoare la sănătatea lui și la exprimarea speranței că vor primi vești de la Sophia în curând.

Contele se întrebă dacă era adevărat. Dar bineînțeles că era, dacă o spunea Livy. Nu putea exista nici o urmă de îndoială în privința asta.

Îl voia oare înapoi? Încerca să elibereze cărarea pentru întoarcerea lui? De asta îi scrisese? Asta fu prima lui speranță imediată. Sau poate că i se plânsese Clarence și o pusese într-o situație stânjenitoare și ea se gândise că era vremea să lămurească neînțelegerea.

Sau poate că voia să-i mai amintească o dată că responsabilitatea ruperii căsătoriei era doar a lui. Ea îi rămăsese credincioasă, chiar dacă nu-l iertase.

Dar nu se putea spune că nu-l iertase. Ea îi spusese că îl iertase chiar înainte ca el să nu i-o mai ceară. Dar i se păruse imposibil să continue cu mariajul lor. Totul fusese stricat, așa spusese. Și oricum era mult prea târziu pentru ei să înnoade firele unei relații care avea un gol de paisprezece ani. Spusese și asta.

Nu, speranța nu își avea locul. Nu avea rost să îi răspundă și să îi spună adevărul despre relația lui cu Mary. Pentru că, deși nu se culcase niciodată cu Mary, se culcase cu alte femei. Puse scrisoarea deoparte, cu toate celelalte scrisori pe care le primise de la ea de-a lungul anilor, majoritatea referitoare la vreo problemă legată de Sophia sau de treburile domeniului. Niciodată ceva personal. Dar el le păstrase oricum.

A doua scrisoare veni cu puțin înainte de Crăciun. Sophia și Francis nu se întorseseră din Italia. Scriseseră că aveau să-și petreacă sărbătorile în Neapole. Se așteptau să se întoarcă în primăvară. Contele îi scrise soției lui că spera că avea să accepte invitația de a petrece Crăciunul cu William, Rose și familia lor. O putea asigura că Rose era deosebit de nerăbdătoare să o vadă, acum că familiile lor erau unite printr-o căsătorie.

Ea îi răspunse că nu putea merge. Spuse că se scuzase deja față de Rose. Tocmai își revenea de pe urma unei răceli și nu i se părea înțelept să pornească la drum. În plus, avea alte angajamente pentru sărbători. Îi dorea un Crăciun fericit.

El îi scrise din nou, întrebând-o dacă era sănătoasă, dar ea nu îi răspunse. Se gândi să meargă până la ea, dar nu o făcu. Ea îi arătase cât putuse de limpede fără a-l jigni pe față că nu voia să îl vadă din nou și că avea s-o facă doar când devenea neapărat necesar, de dragul fericirii fiicei lor. Dacă apărea la ușa ei ca să-și exprime îngrijorarea pentru o răceală trecută de mult, nu avea să-i mulțumească.

Petrecu Crăciunul cu familia ducelui și a ducesei și alți câțiva oaspeți, și se simți mai singur decât se simțise în toată viața lui.

A treia scrisoare veni la începutul lui aprilie, chiar după ce Sophia și Francis se întorseseră de pe continent și își stabiliseră pentru moment reședința la Londra. Din scrisorile care îi sosiseră de acasă, Sophia știuse bineînțeles că erau încă despărțiți, dar era evident că nu renunțase la speranță. Poate că mama ar vrea să vină

la Londra pentru o parte a sezonului, sugeră ea. Putea chiar să stea cu ei dacă voia, în loc să stea cu tata. Puteau ieşi toţi patru împreună.

Îi scrise mamei ei, ca s-o convingă să vină. Şi îi scrise-se şi el, ca să îi spună că Sophia strălucea de sănătate şi fericire, iar tânărul Francis o iubea la fel de nebuneşte. Dar ar fi însemnat foarte mult pentru ea, scrise el, dacă ar fi de acord să petreacă câteva săptămâni în oraş, ca să poată ieşi toţi patru de câteva ori.

Ea îi răspunse că nu putea veni. Lăsă scrisoarea să-i cadă în poală şi nu mai citi nimic o vreme. Deci se terminase cu speranţa lui, despre care ştiuse dintotdeauna că era iraţională. Şi se terminase cu promisiunea ei de a petrece un timp cu el la întoarcerea Sophiei.

„E făcută din marmură", se gândi el cu un val de furie neobişnuită, îndreptată împotriva ei. Era implacabilă în dispreţul faţă de el şi faţă de ce susţinea el. Nu avea să vină. Aşa deci. Nu avea s-o mai vadă niciodată. Putea să se înece în băutură şi să facă turul tuturor bordelurilor din Londra chiar în noaptea aceea. Putea să... Ridică obosit scrisoarea şi continuă să citească.

– Nu e o răceală care se întoarce, scrisese ea. Nu a existat nici o răceală. Nu m-am putut hotărî să-ţi spun motivul. Mi se pare dificil şi acum. Dar ai dreptul să ştii. Ar fi trebuit să-ţi spun cu mult timp în urmă. O să am un copil cândva luna asta. Bineînţeles, nici nu se pune problema unei călătorii la Londra.

Mi-ar plăcea să o văd pe Sophia dacă ar vrea să vină aici şi să piardă începutul sezonului. Mă întreb dacă va fi stânjenită să aibă o soră sau un frate mult mai mic decât ea. Tu nu trebuie să te simţi obligat să vii, Marcus. Nici nu trebuie să te simţi vinovat. Îmi doresc acest copil mai mult decât mi-am dorit orice lucru de multă, multă vreme. Şi sunt sănătoasă. Te voi informa despre eveniment de îndată ce îmi voi reveni după naştere.

Contele de Clifton se ridică în picioare cu o asemenea grabă, încât scaunul căzu pe duşumea în spatele lui.

*

Era bine să respire aer curat. După trei zile de ploaie, soarele strălucea din nou şi mirosea a vegetaţie proaspătă. Primăvara venise târziu. Mai erau încă narcise înflorite, iar lalelele şi celelalte flori mai târzii de primăvară începeau şi ele să înflorească. Copacii aveau muguri din care urmau să iasă frunzele noi.

Era bine să se plimbe afară, în partea ei favorită din grădina din spatele casei. Fusese numită întotdeauna grădina de trandafiri, deşi în prezent era plină de flori de primăvară. Trandafirii nu aveau să înflorească decât mai târziu.

Se aşeză încet pe un scaun din fier forjat. Se simţea de parcă străbătuse pe jos opt kilometri, şi nu distanţa scurtă de la casă. Copilul coborâse, deşi mai erau încă două săptămâni până la data fixată pentru naştere. Era mai uşor să respire, dar mai dificil să meargă. Şi mai dificil să stea jos, se gândi ea melancolică.

De fapt, fusese cam întoarsă pe dos toată ziua. Când se simţea înfierbântată şi neliniştită, când apatică, când nervoasă şi agitată. Nu îşi amintea să se fi simţit atât de uriaşă şi grea cu Sophia. Dar bineînţeles că asta fusese cu aproape nouăsprezece ani în urmă. Nu era de mirare că nu îşi amintea. Şi ea era cu nouăsprezece ani mai bătrână decât atunci.

Se întrebă dacă Sophia avea să vină. Poate că urma să vină şi Francis. Spera că da. Voia să-i vadă. Voia să se asigure că Marc îi scrisese adevărul despre ei. Şi o voia pe Sophia din nou aproape de ea. Fusese departe de orice membru al familiei timp de aproape nouă luni. Un copil nenăscut, se gândi ea, întinzând mâna peste pântecul ei rotunjit, nu poate fi considerat un membru al familiei care să-ţi poată ţine companie.

Doamna Oliver, menajera, prezicea că va fi băiat. Putea să-şi dea seama întotdeauna după cât de sus era sarcina. Şi pretindea că avea întotdeauna dreptate.

Olivia spera să vină Sophia.

Şi spera să nu vină Marc. Nu putea suporta să-l vadă. Nu acum. Avea nevoie de o viaţă liniştită în următoarele săptămâni. Spera că el nu avea să se simtă obligat să vină.

Auzi copitele unor cai în josul aleii. Păreau mai mulţi, nu doar unul. Clarence obişnuia să vină călare. Poate că e Emma, se gândi ea, sau nevasta parohului. Promisese să o viziteze săptămâna aceea, într-o după-amiază. Poate că era Sophia. Dar nu. Scrisoarea ei nu putea să fi ajuns la Londra cu mai mult de o zi sau două în urmă. Sophia nu ar fi avut timp să vină.

Când vehiculul se apropie, văzu că era o cabrioletă. Se ridică să o vadă. Care dintre cunoscuţii ei avea o cabrioletă? Nu era nimeni dintre vecini. Probabil că era cineva care venea de mai departe.

Marc?

Dar nu, nu putea fi Marc. Nu ar fi avut timp să facă pregătirile de călătorie şi călătoria în sine.

Îşi strânse şalul pe umeri şi îşi întinse mâinile peste copilul nenăscut, protejându-l.

Era Marc. Îşi dădu seama de asta înainte de a vedea clar vizitiul şi în ciuda faptului că era atât de puţin probabil să fie el. Bătăile năvalnice ale inimii şi sângele care îi pulsa în tâmple îi spuseră că era el. Dar nu putu să fugă spre el, nici de el. Aşa că rămase pe loc, destul de liniştită.

Era Marc. Şi o văzuse şi el. Făcu semn unei perechi de rândaşi care apăruseră la poarta grajdurilor să vadă cine venise. Apoi sări de pe bancheta înaltă, lăsând şi cabrioleta, şi caii în grija lor.

Era Marc. Copilul se mişca violent înăuntrul ei. El îşi aruncase pălăria pe bancheta cabrioletei. Uitase că avea părul argintiu. Uitase cât de atrăgător era.

Ea stătea în mijlocul grădinii de trandafiri, cu un şal de lână peste rochia subţire şi largă. Era enormă din cauza sarcinii, destul de palidă şi imposibil de frumoasă. Nu se mai uită în urmă ca să vadă dacă cei doi rândaşi veneau să îi ia caii. Păşi spre ea.

– Livy, zise el, apucându-i mâinile pe care i le întinsese. Dumnezeule! Oh, Dumnezeule! Mâinile ei erau reci. Le strânse tare.

– Marc, de ce ai venit? Oh, de ce? Am sperat şi am tot sperat că nu vei veni.

– Chiar aşa? întrebă el şi simţi cum i se înăsprea maxilarul. Nu credeai că voi fi interesat de naşterea propriului meu copil? Nu credeai că voi considera că e destul de important şi că ar fi fost nevoie să fiu informat mai înainte?

– Ba da. Ştiam că vei fi interesat. S-ar putea să fie băiat. Poate că vei avea un moştenitor la mult timp după ce ai renunţat probabil la orice speranţă de a avea unul.

– Şi poate că va fi fetiţă. Oricum ar fi, este trup din trupul meu. Şi dintr-al tău. Nu aveai dreptul să îl ţii ascuns de mine atâta vreme. Nu aveai nici un drept. Tot şocul, neliniştea şi dragostea care îl susţinuseră de-a lungul călătoriei se transformară dintr-odată în furie. Făcuse o greşeală cu mult timp înainte, şi de atunci ea îl transformase într-un monstru depravat şi insensibil.

Ea îşi retrase mâinile. Venise pentru copil. Bineînţeles. Probabil că era singurul motiv pentru care venise. Ştiuse asta. De aceea nu dorise ca el să vină. Şi da, fusese răutăcios din partea ei să facă observaţiile acelea despre un fiu şi un moştenitor. El ar fi iubit copilul şi dacă ar fi fost fetiţă, exact aşa cum o iubise pe Sophia. Ar fi vrut să ia parte la creşterea lui, aşa cum făcuse şi cu Sophia. Dar era copilul ei. De data asta, suferise totul singură.

– E copilul meu, zise ea. Numai al meu. Tu nu ai participat cu nimic. Nu ai fost aici.

– Am fost acolo la început, răspunse el aspru. Să ştii că nu îţi voi face pe plac, bănuind că ai fost cu altcineva. Nici un copil nu poate fi numai al tău, Livy. Copilul e al nostru. Şi eu aş fi fost aici chiar de la început, dacă ai fi spus un singur cuvânt. Ştii asta.

– Nu, nu știu, țipă ea. De abia așteptai să te întorci la Londra și la târfa ta.

– Mary nu e o târfă, și nici nu a fost amanta mea, niciodată. Și tu știi că ești nedreaptă. Adu-ți aminte că aș fi vrut să mai rămâi. Sau ai uitat acest detaliu? Nu se potrivește cu imaginea mea de afemeiat vicios, și prin urmare l-ai suprimat din memorie?

– Nu vreau să mă cert cu tine, zise ea, întorcându-i spatele. Nu te vreau aici.

– Ce e? întrebă el când o văzu oprindu-se brusc.

– Nimic, răspunse ea, inspirând adânc. Copilul s-a mișcat. E foarte jos și mă stânjenește.

El se întinse și o atinse pe umăr. Ea se mișca greu și incomod din cauza copilului lui. Simți un nod dureros în gât.

– Cum te-ai simțit, Livy? A fost o sarcină dificilă?

– Pentru că am treizeci și șase de ani? i-o întoarse ea. Nu, sunt încă în stare să port o sarcină, Marcus. Trebuie să mă întorc în casă. Trebuie să stau pe un scaun normal.

Îi răspunsese intenționat pe un ton nesuferit și arțăgos. Își dădea seama de asta, dar nu se putea abține. Ori se purta așa, ori se arunca plângând în brațele lui. Nu voia să îi arate că avea nevoie de el, că tânjise după el în fiecare clipă din zi și din noapte de vara trecută, de când se întorsese de la Clifton. Dar el venise pentru copil. O părăsise pe Lady Mornington pentru ca să se poată întoarce la ea lăudându-se că avea alt copil. Îi spusese adevărul despre ea? Se încruntă.

– Lasă-mă să te ajut!

Brațul lui era mult mai ferm decât brațul lui Clarence. Îi era mult mai ușor să se sprijine pe el. Dar distanța până la casă i se păru dintr-odată formidabilă.

– Ce este? o întrebă el când se opri din nou.

– Iar se mișcă. Trebuie să mă întorc în casă. Nu m-am simțit bine toată ziua.

– Şi nu ai pe nimeni care să insiste să rămâi în casă când te simţi aşa? o întrebă el. De acum o să mă ai pe mine.

– Mai sunt încă două săptămâni. Sophia a întârziat. Poate că şi bebeluşul acesta o să întârzie. S-ar putea să fie chiar o lună. O să pierzi o parte din sezon dacă rămâi. Nu e nevoie s-o faci. O să te anunţ imediat.

– Ai putea să-ţi păstrezi răsuflarea pentru mers. Asta e şi casa mea, dacă îţi mai aduci aminte, Livy. Şi plănuiesc să locuiesc aici o vreme.

– Nu te vreau aici!

– Nu? Păcat!

– Speram că o să vină Sophia.

– I-am trimis un bilet, dar nu am mai aşteptat să răspundă. Am simţit îndemnul brusc şi ciudat de a-mi vizita soţia. Din câte ştiu, s-ar putea să vină şi ei în urma mea. Ce este? Ea se oprise din nou şi inspira adânc, în loc să pună piciorul pe prima treaptă a scării din faţa casei.

– Cred că acest bebeluş nu va mai aştepta două săptămâni. Cred că se va naşte mult mai curând.

În hol erau mult mai mulţi servitori decât de obicei, toţi curioşi să îşi vadă stăpânul pe care nu-l mai văzuseră de mulţi ani sau poate chiar niciodată. Uşile din faţă erau deschise. Aşa că răcnetul contelui stârni destulă atenţie. În curând, unul fugea după camerista doamnei, altul după doamna Oliver şi al treilea după doctor. Cei rămaşi se uitară cu gura căscată cum lordul îşi lua în braţe soţia însărcinată, de parcă ar fi fost la fel de uşoară ca o pană, şi aproape că alerga pe scări cu ea.

Nu se putea întinde. Durerile erau mult mai rele şi mai înspăimântătoare când încercase să se întindă şi să se odihnească între contracţii. Camerista ei îi spuse să încerce să se întindă pe o parte. Doamna Oliver o sfătui să îşi ridice genunchii ca să amelioreze durerea. Doctorul

spuse să i se aşeze mai multe perne sub cap, ca să nu mai fie atât de jos.

– Duceţi-vă toţi la naiba, spuse contele, şi lăsaţi-mi soţia să facă ce i se pare mai bine. Şi nu, la naiba, nu o să ies din cameră. Soţia mea va avea un copil, care este al meu, şi eu o să stau naibii în cameră dacă îmi face plăcere, la naiba!

Când soţia lui se relaxă după o contracţie deosebit de lungă, îşi ceru scuze de la doamne pentru limbajul lui, dar refuză să se răzgândească.

– Sprijină-te de mine, Livy, când vine din nou durerea. Poate că o să ajute.

Aşa că, atunci când respiraţia ei întretăiată semnală declanşarea altui acces de durere, el merse în spatele ei şi rămase nemişcat, în timp ce ea se împingea în el şi îşi sprijinea spatele capului de umărul lui.

– Ajută? întrebă el când se relaxă din nou.

– Da, răspunse ea.

Camerista ei dispăruse. Doctorul şi doamna Oliver erau adânciţi într-o conversaţie şoptită, în celălalt capăt al încăperii – „probabil o conspiraţie ca să scape de mine", se gândi contele.

– Livy, am venit pentru tine, să ştii. Nu pentru copil.

Ea stătea din nou dreaptă, cu fruntea plecată. Ochii îi erau închişi.

– Copilul a fost zămislit din dragoste, continuă el. Cel puţin din partea mea. Te iubesc. Te-am iubit şi te voi iubi întotdeauna. În privinţa asta măcar am rămas întotdeauna constant.

Ea ridică fruntea şi inspiră adânc, iar el o sprijini din nou de el şi rămase ferm, în timp ce ea se războia cu durerea. Când trecu, rămase sprijinită de el.

– Nu am fost niciodată atât de afemeiat cum pari să crezi tu. A existat cineva, la un an după ce ai arătat limpede că între noi nu mai putea exista împăcare. Şi am mai avut câteva scurte aventuri. Şi timp de şase ani a fost Mary – prietena mea, aşa cum Clarence a fost prietenul tău, Livy. Dar totuşi am rupt-o cu ea imediat după

nunta Sophiei. Ştiam că nu mai putea fi nimeni în afară de tine, chiar dacă nu mă voiai înapoi.

– Marc, zise ea, nu trebuie să spui lucrurile astea.

– Ba da, o să le spun. Ştiu că ai o părere proastă despre mine, Livy. Dar probabil că în timp ce Sophia creştea, te-ai consolat cu gândul că am luat-o pe căi rele la câţiva ani după conceperea şi naşterea ei. Cred că trebuie să ştii că nici copilul acesta nu e copilul unui om complet degenerat.

– Marc, începu ea. Dar apoi trase aer brusc şi îşi apăsă capul pe umărul lui. Oh, zise ea când se termină în sfârşit. Doare. Doare, Marc.

– Oh, Dumnezeule! Dacă aş putea măcar să fac asta în locul tău.

Ea râse încet.

– Te iubesc, Livy. De dragul copilului, vreau să ştii asta. Te-am iubit întotdeauna. Şi ţi-am fost credincios de la conceperea lui. Mi s-a frânt inima când ai plecat vara trecută, şi de atunci am tânjit după tine în fiecare zi. Vreau să ştii asta de dragul copilului, nu ca să te simţi stânjenită.

– Stânjenită, repetă ea. E atât de cald aici. Deschide o fereastră, Marc!

– Sunt deschise toate, răspunse el şi apoi continuă cu vocea mai ridicată. Un prosop rece, doamnă Oliver. Dă-mi-l mie! Excelenţa Sa se simte incomod pentru că îi este foarte cald.

Fu o naştere lungă. Doctorul se duse să se culce în altă cameră din casă, puţin după lăsarea întunericului. După miezul nopţii, camerista contesei o înlocui pe doamna Oliver, care veghease până atunci. Contele refuză să plece. Dacă pleca de lângă patul ei ca să ude un prosop sau să bea puţină apă, soţia lui intra în panică şi îl striga atunci când era asaltată de alt val de durere. Devenise dependentă de căldura şi fermitatea trupului lui, care îi susţinea spatele.

În cele din urmă, în zori, simţi nevoia urgentă de a împinge, iar camerista ei plecă în goană să îl trezească pe doctor.

– Împrumută o parte din puterea mea, Livy, murmură soţul ei cu buzele lipite de tâmpla ei înfierbântată, în timpul uneia dintre pauzele tot mai scurte dintre contracţii. Aş vrea să ţi-o pot dărui pe toată, draga mea.

– Marc. Marc. Ahhhh!

El o ţinu de umeri, dorindu-şi ca puterea lui să se scurgă în ea.

La naşterea Sophiei, se plimbase ore în şir sub scări. Timpul fusese nesfârşit, şi după aceea văzuse pe faţa ei că naşterea nu fusese uşoară pentru ea. Dar nu ştiuse nimic despre chinurile pe care trebuie să le sufere o femeie ca să aducă pe lume copilul unui bărbat. Dacă ar fi putut, ar fi murit pentru ea, ca să o salveze de un alt moment de durere. Dar nu putea face nimic decât să stea şi să o susţină şi să îi spele faţa între contracţii şi să îşi aducă aminte de plăcerea pe care o simţise plantându-şi sămânţa în ea.

Chiar şi după ce doctorul se întoarse din dormitor şi o convinse să se întindă în sfârşit în poziţia pentru naştere, nu se termină şi nu fu uşor. Marc se îngrozi văzând că, după ore în şir de dureri care o slăbiseră, ea avea nevoie de mai multă energie decât ar fi folosit el într-o zi întreagă de muncă grea.

Dumnezeule, se gândi el în timp ce o ajuta pentru a douăsprezecea oară pe doamna Oliver să îi ridice umerii de pe pat, în timp ce ea se îndrepta ca să scape de povară. Dumnezeule!

Atât menajera, cât şi doctorul renunţaseră de mult să încerce să îl facă să plece, aşa cum ar fi trebuit să facă un soţ cumsecade. „De mult nu mai sunt un soţ cumsecade", se gândi el. „De ce m-aş schimba acum?"

Şi apoi ea se încordă şi nu se mai opri, respirând şuierător de două sau de trei ori şi inspirând din nou. Şi el urmări cu uimire şi veneraţie cum se năştea fiul lui. Când îşi ajută soţia să se lase înapoi pe perne, suspina, şi nu îi păsa că îl vedeau şi alţii.

– Avem un fiu, Livy, zise el. Un fiu.

Iar bebeluşul plângea şi fu aşezat pe pieptul mamei lui, aşa pătat de sânge cum era, în timp ce doamna Oliver ştergea ceva cu o cârpă în spatele lui.

- Oh, răspunse Olivia. Oh! Îl atinse, îi netezi capul cu mâna, mângâindu-i obrazul cu degete uşoare. Uită-te la el, Marc! Oh, uită-te la el!

Şi apoi doamna Oliver luă copilul ca să-l spele, iar doctorul tuşi şi sugeră ca Excelenţa Sa să plece din cameră, în timp ce el termina cu doamna.

Contele se îndreptă şi îşi şterse ochii cu o batistă. Dar înainte de a putea pleca, ea întoarse capul şi îi zâmbi radios.

- Avem un fiu, Marc, zise ea, întinzând o mână slăbită pe care el o prinse cu fermitate. Avem un fiu.

El îi duse mâna la buze şi o lipi de obrazul lui.

- Îţi mulţumesc, Livy. Te iubesc.

Doctorul tuşi din nou.

capitolul 18

Deşi trecuseră aproape cincisprezece ani, totul arăta remarcabil de neschimbat. Era adevărat că ea făcuse unele schimbări la parter. Draperiile, covoarele şi unele piese de mobilier fuseseră schimbate. Îşi aminti că îi scrisese, cerându-i permisiunea şi fonduri ca să facă schimbările. Dar parcul pe care îl vedea pe fereastră arăta la fel. La Rushton nu existaseră grădini englezeşti tipice; numai grădinile de la bucătărie şi serele din spatele casei, şi grădina de trandafiri din vest. Camera din spate, dormitorul lui, nu fusese schimbată deloc. Unele dintre lucrurile pe care le lăsase acolo mai erau încă în sertare.

Dormi cinci ore şi apoi se spălă şi se bărbieri, simţindu-se mult mai înviorat, deşi mai era oarecum ameţit de faptul că avea un fiu. Cu numai trei zile în urmă, nici măcar nu ştiuse că Livy era însărcinată. Şi acum avea un fiu. Şi era din nou la Rushton, privind parcul familiar, iar în camera alăturată erau soţia şi copilul lui, dormind probabil, fiindcă ceruse să fie chemat când se trezea ea.

Se întrebă dacă ea alesese deja numele copilului. Cum avea să-i spună? Jonathan? Acesta era numele pe care îl aleseseră pentru un posibil băieţel, înainte de naşterea Sophiei. Dar asta fusese cu mult timp în urmă. Aproape că nu îi venea să creadă că avea patruzeci şi unu de ani, Livy, treizeci şi şapte, că trăiseră înstrăinaţi aproape cincisprezece ani, că fuseseră împreună o scurtă perioadă vara trecută, şi că acum aveau un fiu nou-născut. Un fiu născut chiar în dimineaţa aceea.

Privi absent un vehicul care se apropia pe alee. Treptat, se dovedi a fi trăsura de călătorie a lordului Francis Sutton. „Au primit biletul", se gândi el oarecum uşurat,

părăsind fereastra și grăbindu-se spre ușă. Și călătoriseră într-un ritm aproape la fel de rapid ca al lui.

Îi întâmpină în fața casei. Francis, sărind din trăsură chiar înainte de a fi trase scările, îl fulgeră cu un rânjet peste umăr.

– Iat-o că vine, spuse el în timp ce Sophia sări în brațele lui, fu lăsată jos și se năpusti spre tatăl ei. Dacă i-aș fi permis să alerge în loc să meargă cu trăsura, ar fi alergat. Nu-i așa, Soph?

– *Papa!* strigă ea cu fața îmbujorată și neliniștită. Este adevărat? Nu-mi venea să cred, deși Francis a spus că nu putea exista nici o îndoială, de vreme ce tu scrii atât de citeț, iar cuvintele erau limpezi ca lumina zilei. Mama e însărcinată? *Este?* Și *unde* e ea?

– E adevărat, Sophia, zise el. Și o prinse strâns în brațe și simți din nou cum îi curgeau lacrimile, pe neașteptate. Ai un frate, care s-a născut azi-dimineață. Eu am fost cu ea.

Ea rămase nemișcată în brațele lui.

– Am un frate, zise. Am un frate? Se smulse din brațele lui, se răsuci și se năpusti spre soțul ei. Francis, am un frate.

– Te-am auzit de prima dată, Soph, spuse el, rotind-o o dată pe sus. Dar trebuie să mărturisesc că merită să mai repeți de două ori. Puțin mai încet, totuși, scumpa mea.

– Am un frate, zise ea din nou, lăsându-i în pace gâtul pe care îl strânsese cu disperare, și privindu-l strălucitoare întâi pe el și apoi pe tatăl ei. Și mama? E bine? Vreau să o văd. Și vreau să văd bebelușul.

– Felicitări, sir, zise Francis, întinzându-i mâna dreaptă. Dacă nu aveam destui frați care să mă bată la cap, acum am și un cumnat. Dar măcar este mai tânăr decât mine.

– Cum îl cheamă? întrebă Sophia, trecându-și un braț pe sub brațul soțului și altul pe sub brațul tatălui ei și trăgându-i pe trepte spre casă. De abia aștept să-l văd. Și pe mama.

– Cred că încă nu are nume, răspunse contele. Cât despre faptul că vrei să-i vezi, Sophia, s-ar putea să doarmă încă şi nu vreau să-i trezeşti. Mama ta a avut o noapte grea. Du-te sus să te împrospătezi şi eu voi porunci să fie adusă o gustare în camera de zi. Între timp, o să urc să văd şi o să vin după tine în zece minute dacă nu dorm – sau măcar dacă mama ta nu doarme. E bine?

– Nici vorbă. Dar cunosc prea bine vocea asta ca să încerc s-o sfidez, şi ştiu că Francis îţi va lua partea dacă încerc să insist să o văd pe mama imediat. S-a transformat într-un tiran, *papa*. Sunt doar o umbră a celei care am fost odată.

– Şi asta e cea mai mare exagerare pe care am auzit-o vreodată de la tine, Soph, zise soţul ei luând-o ferm de mână şi conducând-o spre scări. Dacă eşti doar o umbră, nu mi-ar fi plăcut deloc să întâlnesc originalul. Nu mi-au plăcut niciodată amazoanele. Vom veni peste zece minute, sir.

Olivia era trează, bebeluşul dormea lângă ea, cu un pumnişor strâns sub obrăjorul bucălat. Avea părul întunecat al tatălui său. Ea dormise câteva ore, şi acum era cuprinsă de o delicioasă letargie. Întinse picioarele şi îşi netezi satisfăcută abdomenul aproape plat.

Se întrebă când va veni el. Putea să trimită după el, dar voia să vină fără să fie chemat. Voia să vină pentru că aşa dorea el. Să îşi vadă fiul, se gândi ea. Să îşi vadă moştenitorul. Trebuia să vină să îşi vadă bebeluşul.

Dar nu, nu mai voia să se complacă în gânduri nici măcar puţin negre. El îi spusese lucruri minunate noaptea trecută, lucruri pe care tânjise să le audă vara precedentă, lucruri pe care dorea să le audă din nou. Poate că le spusese ca să o aline în timpul durerilor naşterii. Dar ea le crezuse atunci, şi voia să le creadă şi acum.

Dorea ca el să vină. Întoarse capul spre uşă, şi uşa se deschise, ca un răspuns la gândurile ei. Îl privi intrând şi închizând încet uşa în urma lui. Avea haine curate

şi se bărbierise. Părul lui avea supleţea pe care o căpăta întotdeauna după ce era spălat.

– Poţi să ne laşi, Matilda, te rog, îi spuse ea cameristei.

– Livy, zise el, aplecându-se peste fiul lor ca să o sărute pe obraz.

Ea observă că se uita doar la ea, nu la bebeluş.

– Ai dormit? Te simţi mai bine?

– Mă simt minunat, răspunse ea. Nu m-am simţit mai bine în viaţa mea.

– Mincinoaso, îi zâmbi el.

Şi apoi se uită la copilul lor, şi expresia lui tandră o făcu să-şi dorească să plângă.

– Nu-i aşa că e frumos? întrebă ea.

– Nu, răspunse el zâmbind. Va trebui să adăugăm alt cuvânt la dicţionar, Livy. Nu există nici un cuvânt potrivit la care să mă pot gândi. Cum i-ai pus numele?

– *Noi* i-am pus numele Jonathan. Numai dacă nu te-ai răzgândit de când am crezut ultima dată că vom avea un fiu.

– Jonathan, repetă el, atingând obrăjorul catifelat al fiului lui cu încheietura unui deget.

– Te-am ascultat aseară, zise ea, deşi nu am putut răspunde mare lucru. Am auzit totul, Marc.

– Bun. Atunci nu mai trebuie să repet totul.

– Nu vrei s-o faci, totuşi? Ca şi cum nu aş fi auzit? Nu ai spus totul doar pentru că eram în dureri şi aveam nevoie de mângâiere?

– Să încep acum? întrebă el. Cu te iubesc? Pot vorbi pe tema asta timp de o oră, dacă vrei. Se aşeză pe marginea patului, având grijă să nu deranjeze bebeluşul, şi apoi se întoarse ca să o privească.

– Marc. Ea ridică mâna şi o aşeză pe braţul lui. El i-o acoperi cu mâna lui. M-am înşelat teribil, nu? Numai lucrurile pot fi stricate fără posibilitate de reparare. Nu şi relaţiile. Noi am fi putut-o repara pe a noastră, nu-i aşa? Ar fi putut fi la fel de tare ca întotdeauna. Am fi putut fi fericiţi din nou, nu?

– Numai dacă ne-am fi străduit amândoi să fim fericiţi.

– Şi eu n-am făcut-o. Nu ţi-am permis să fii uman, Marc. Voiam să fii perfect sau să nu fii deloc. Şi aşa mi-am golit viaţa de tot ce i-ar fi putut oferi sens – cu excepţia Sophiei. Am făcut un lucru îngrozitor. Am distrus şansa rară a unei vieţi fericite. Şi ţi-am făcut lucruri teribile şi ţie. Nu ai fost complet fericit toţi anii aceştia, nu-i aşa?

– Nu te lăsa chinuită de remuşcări, Livy. Vinovăţia poate să te roadă pe tine şi să distrugă şi viitorul, nu doar trecutul. Eu am trăit ani în şir cu vinovăţia, până când cineva m-a convins că iertarea divină trebuie însoţită de iertarea de sine. Tu mi-ai spus vara trecută că m-ai iertat. Aşa e?

– Da.

– Atunci iartă-te şi pe tine. Păcatul meu a fost mai mare, Livy.

– Atâţia ani pierduţi, zise ea tristă, cu lacrimi în ochi.

– Am supravieţuit. Şi au trecut. Tot ce avem cu adevărat e prezentul şi atâta din viitor cât ne-a fost destinat. Şi în prezent sunt cu soţia şi fiul meu şi mă simt aproape complet fericit. Voi fi complet fericit dacă soţia mea mă poate asigura că vom fi toţi trei împreună şi în viitor.

– Marc, mărturisi ea, nu am încetat nici măcar o clipă să te iubesc. Nu am făcut-o. Şi vara trecută – te-am iubit atât de mult. Când ai spus că el m-a învăţat pasiunea, vorbeai despre tine însuţi. Nu am încetat niciodată să-ţi duc dorul sau să te doresc.

– Nu te necăji, zise el, ştergându-i o lacrimă cu degetul. Vara trecută am trăit amândoi sub povara unei neînţelegeri, şi fiecare din noi l-a eliberat cu noblеţe pe celălalt pentru o legătură pe care o credea mai profundă. Dar vara trecută ne-am iubit, Livy. Oricare ar fi fost momentul în care l-am conceput pe Jonathan, a fost într-adevăr un moment de dragoste.

– A fost cel din grădina secretă. Primul. Bănuiam deja adevărul înainte să plec de la Clifton.

El zâmbi.

– Mă bucur că a fost acela.

– Nu poţi să-ţi imaginezi cât de mult am sperat şi cât de mult am încercat să nu sper.

– Livy, zise el, spune-mi în cuvinte ceea ce cred că aud, dar mă tem să fiu sigur. Suntem din nou împreună? Mă primeşti înapoi? Îl vom creşte pe Jonathan împreună? Vom cârpi împreună vechea relaţie stricată şi o vom face perfectă din nou?

Ea îi luă mâna care îi îndepărtase părul de pe faţă şi îi duse palma la buze. Simţi lacrimile fierbinţi care îşi croiau drum pe sub pleoapele ei strânse.

– Am irosit atâţia ani istovitori. Să nu mai irosim nici un moment, Marc. Rămâi cu mine pentru totdeauna.

– Şi încă un veac, răspunse el, aplecându-se grijuliu peste ea şi sărutând-o pe gură. Oare fiul şi moştenitorul nostru vrea să întrerupă momentul acesta de tandreţe?

Bebeluşul se foia şi se răsucea. Apoi îşi contorsionă brusc faţa, deschise gura larg şi îşi strigă nevoia de hrană şi atenţie.

– Celălalt bărbat al meu are nevoie de mine, zise ea, întorcându-se, strecurându-şi mâinile pe sub bebeluş şi ridicându-l. Plânsul nu se domoli. Are nevoie de un scutec curat şi de sânii mei, în ordinea asta. Marc?

El o privi şi râse.

– Ori o faci tu, ori Matilda. Eu nu cred că am putere, încă, ripostă ea, întorcându-i zâmbetul.

– Nu cred că mâinile bărbaţilor au fost făcute pentru treaba asta, zise el, traversând camera ca să aducă un scutec curat. Nu m-ai pus să fac niciodată asta cu Sophia, Livy.

– Atunci e timpul să înveţi. Trebuie să spun că şi eu mi-am cam pierdut îndemânarea. Să vedem ce putem realiza împreună.

Râseră şi gângurită amândoi o bucată bună, iar bebeluşul plânse multă vreme înainte de a reuşi să pună scutecul cu succes, deşi cam nepriceput, la locul lui, iar Olivia, sprijinită din nou de un teanc de perne, opri plânsul cu sânul ei.

– Oh, zise ea, uitându-se plină de uimire la bebeluș și netezind cu mâna părul lui moale și întunecat, îmi amintesc de sentimentul acesta. Oh, Marc, sunt mamă din nou, când credeam că singura mângâiere care îmi mai rămânea era aceea de a fi bunică. Ce minunat!

– Oh, Doamne, răspunse el. Eu nu sunt un tată prea bun, nu? Sophia e aici, Livy, și Francis. Era gata să vină aici țipând, aducând cu ea tot praful de pe drum, dar i-am poruncit să se răcorească și să bea niște ceai, iar Francis a tras-o după el. I-am promis că mă voi întoarce în zece minute. Cred că asta s-a întâmplat cu mai bine de o jumătate de oră în urmă.

– Sophia e aici? Oh, ziua asta e din ce în ce mai frumoasă. O s-o văd de cum termină de supt bebelușul acesta flămând. Vrei să te duci să-i spui, Marc?

– Da, răspunse el, reluându-și locul de la marginea patului, aproape de familia lui regăsită, și privindu-i de parcă nu s-ar mai fi săturat. Doar o clipă, Livy. Ce invidios sunt pe fiul meu!

Ea ridică privirea spre el și râse încet.

– Va veni și rândul tău, dacă mă lași doar două luni.

– O să aștept. Dar iubirea mea nu depinde doar de asta, Liv. Am tot ce îmi doresc cel mai mult pe lume chiar acum, în momentul acesta – soția mea cu fiul nostru la sân chiar în fața ochilor mei și fiica noastră sub același acoperiș. Ce fericire mai mare ar putea exista?

Ea îi zâmbi cu zâmbetul visător al unei femei care alăptează un bebeluș.

Sophia închise ușa de la dormitorul mamei ei mult mai grăbită decât o deschisese. Apoi își întoarse fața roșie spre soțul ei.

– Nu putem intra, zise ea, și mă bucur foarte mult că am tras eu cu ochiul și nu tu, Francis.

– Dumnezeule mare, răspunse acesta, ce se întâmplă acolo? De abia a născut, nu?

– Alăptează copilul. Şi tata stă pe pat şi se uită. Şi nici unul din ei nu pare stânjenit, termină ea, roşind şi mai tare.

El îi puse mâna sub bărbie şi o ridică.

– Ce combinaţie ciudată de îndrăzneală şi pudoare ai, Soph. Ce ar trebui să facă – să se ascundă în cel mai întunecat colţ al camerei copiilor şi să lege bebeluşul la ochi?

– Nu, dar mă gândeam că va fi măcar stânjenită.

El scoase o exclamaţie enervată.

– Toate lucrurile pe care le facem pe întuneric şi care te fac să scoţi sunete de plăcere atât de satisfăcătoare, Soph, te-ar încurca foarte tare dacă te-aş putea convinge să laşi o lumânare aprinsă o dată, nu-i aşa? Şi totuşi nu s-ar întâmpla nimic diferit. Să ştii că ţi-aş putea descrie trupul în cele mai mici detalii. Crezi că tatăl tău nu ştie cum arată sânii mamei tale – şi cum sunt la atingere şi la gust, dacă tot veni vorba?

– Nu mai continua! Încerci să mă faci să mă simt prost, ca de obicei. Are părul întunecat, Francis.

– Cine, bebeluşul? Frumoasă schimbare de subiect, Soph.

– Şi *papa* stătea aproape. Şi îşi zâmbeau. Nu bebeluşului, ci unul altuia. Ce crezi că înseamnă asta?

– Înseamnă că îşi zâmbeau, cred. Dar văd că tu ai altă interpretare şi explodezi dacă nu mi-o zici. Spune-o, atunci.

– Înseamnă că sunt din nou împreună, asta e. Şi cum ar putea să nu fie? Vezi, trebuie să se fi întâmplat anul trecut, Francis. Trebuie, dacă ea are un copil. Dar atunci au fost prea încăpăţânaţi ca să admită că nu puteau trăi unul fără altul. Însă acum bebeluşul i-a adus împreună şi vor rămâne împreună şi vor trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi. Aş paria că aşa stau lucrurile.

– Doamnele nu pariază, Soph, şi oricum eu nu aş paria împotriva unei asemenea teorii. Sună prea veridic. Am face mai bine să ne distrăm cu altceva cât timp aşteptăm ca moştenitorul Cliftonului să îşi termine

vinul de porto şi ţigările. Te-ar interesa puţin sport în camerele noastre? Cred că patul din hanul de noaptea trecută trebuie să fi fost aşezat în pivniţa unde se ţineau cărbunii de rezervă.

– Francis! exclamă ea.

– Ştiu, oftă el, e ziua şi e lumină. Dar putem să ne prefacem că suntem în China, Soph. Îmi imaginez că acolo trebuie să fie întuneric.

– Aş roşi din cap până în călcâie.

– Ştiu. Şi tocmai asta vreau să văd. Ei bine, dacă nu o să fie asta, trebuie să ieşim undeva şi să ducem la îndeplinire cearta zilei. Încă nu ne-am certat azi, şi ziua a fost îngrozitor de plictisitoare.

– Nu a fost! răspunse ea indignată. Vrei să zici că sosirea la Rushton şi faptul că l-am văzut din nou pe *papa* şi că am aflat că biletul lui era adevărat şi că am descoperit că mama are deja un bebeluş şi că eu am devenit soră şi tu cumnat – vrei să zici că toate astea au fost plictisitoare?

Lordul Francis căscă tare, împingându-şi soţia în direcţia camerelor lor.

– Văd cum vine treaba, zise ea înfierbântată. Familia mea nu înseamnă nimic pentru tine. Tu ai avut întotdeauna fraţi, şi acum ai cumnate, nepoţi şi nepoate. Nu ştii cum e să creşti singur, şi cu părinţii despărţiţi pe deasupra. Nu ştii cum e să tânjeşti mereu după un frate sau o soră. Crezi că toate astea sunt plictisitoare?

– Începe să devină mai interesant, ripostă el, închizând uşa salonaşului lor după ei.

– Şi acum se pare că mama şi *papa* sunt în sfârşit împreună din nou, continuă ea, un lucru pe care l-am visat ani la rând şi pe care l-am plănuit amândoi anul trecut. Acum că s-a întâmplat, zici că e plictisitor, Francis? Sau că începe să devină mai interesant?

– Mult mai interesant, zise el, prinzându-i faţa în palme şi trecându-şi degetele peste buzele ei.

– Şi să nu crezi că acum mă vei săruta şi totul va fi bine. Ai făcut asta în fiecare zi a vieţii noastre de la căsătorie şi eu am fost întotdeauna destul de fraieră ca să îţi

cedez. Dar asta e familia mea, şi tu ai spus că e plictisitoare. Mama, *papa* şi frăţiorul meu. De fapt, m-ai făcut plictisitoare pe mine. Încetează!

El îi presără sărutări pe buze.

- Toate astea sunt foarte, foarte, foarte interesante, zise el.

- Încetează!

- Fascinante.

- Nu.

- Indescriptibil şi splendid de minunate.

- Nu începe să faci chestia aceea cu limba.

- De ce nu? întrebă el.

- Pentru că mă slăbeşte întotdeauna, răspunse ea cu severitate. Vreau să aud o scuză de la tine.

- O ai deja. Cele mai umile, mai servile şi mai slugarnice scuze, Soph.

- Îţi baţi joc de toate, spuse ea, cuprinzându-l cu braţele pe după gât.

- Nu, nu îmi bat joc. Există un lucru de care nu îmi bat joc, Soph. Două, de fapt. Sentimentele mele faţă de tine şi ceea ce e în interiorul tău. Apropo, am face mai bine să nu spunem vestea aşa dintr-odată.

- De ce nu? Nu mai pot aştepta.

- S-ar putea să fie cam năuciţi. Să devină părinţi şi să afle în aceeaşi zi că peste şase luni vor fi bunici. Am face mai bine să aşteptăm măcar o zi sau două.

- Fratele meu va fi unchi peste şase luni, remarcă ea. Mă întreb cum îl cheamă, Francis.

- Crezi că te-ai putea întreba culcată cu faţa în sus? întrebă el. Ştii, cred că va trebui să treci peste aversiunea asta feciorelnică faţă de lumină, Soph. Şi o să-ţi spun de ce. Am toate intenţiile să fac ceea ce face tatăl tău acum, când vei face ceea ce face mama ta acum.

- Ba n-o s-o faci. Aş muri de ruşine.

- Aici zace Lady Sophia Sutton, anunţă el, care s-a stins din viaţa asta, la vârsta de nouăsprezece ani, pentru că i-a fost ruşine că soţul ei i-a privit sânii goi, în timp ce alăpta un bebeluş. Nu crezi că ar fi un epitaf

destul de emoționant? Vizitatorii cimitirului ar plânge în hohote când ar trece pe lângă el, nu crezi?

Sophia chicoti.

– Ooh, zise el. Nu e bine. Nu e bine deloc, Soph. Ar trebui să-mi fi scos ochii până acum, și așa nu ai fi observat că te-am dus până în dormitor și că te-am așezat pe spate în pat. Lasă-mă să mă gândesc repede la ceva care să reaprindă cearta.

– Nu vorbești serios, nu-i așa? întrebă ea în timp ce capul îi atingea perna.

– Să mă uit la pieptul tău gol la lumina zilei sau să fac dragoste cu tine fără să trebuiască să te caut mai întâi pe întuneric? zise el. De fapt, am de gând să le fac pe amândouă, Soph.

– Sărută-mă doar, spuse ea, întinzând brațele spre el. O să fie destul pentru acum, Francis. Fără îndoială că *papa* va veni în curând după noi.

– Nu-ți face griji din cauza asta. Am încuiat toate ușile. Putem să ne strecurăm din nou spre camera mamei tale peste o jumătate de oră, și nimeni nu va ști ce am făcut sus. Acum, să vedem dacă în toate lunile astea am făcut dragoste cu o femeie sau cu un crocodil ori cu ceva mai rău.

– Nu fi oribil! Nu te uita!

– Mmm. Până aici, e femeie. Bineînțeles, nimeni nu știe ce ar putea dezvălui următorul centimetru de bumbac îndepărtat. E foarte interesant. Îmi pare rău că am spus că e o zi plictisitoare, Soph.

– Oh! O să mor. Nu te uita atât de deliberat, Francis, și cu scânteia aceea odioasă în privire. Mi-ar plăcea să-ți învinețesc amândoi ochii. Mi-ar plăcea cu adevărat. Ești cel mai dezgustător bărbat pe care l-am cunoscut vreodată. Nu ar fi trebuit să mă căsătoresc cu tine niciodată. Mai degrabă m-aș fi căsătorit cu un broscoi. Ar fi trebuit să...

– Țipari, șerpi, șobolani, bivoli, elefanți. Totuși, nu te-aș sfătui să alegi elefanții, Soph. Sunt prea grei. Mai ales când vei începe să te umfli, așa cum vei face

în curând. Mmm. Până la urmă eşti femeie cu totul, iubirea mea. Şi roşie din cap până-n picioare, desigur. Iubesc fiecare centimetru din pielea ta trandafirie, să ştii, şi voi începe să ţi-o demonstrez fără zăbavă.

– Te urăsc. Te urăsc cu adevărat.

El îi râni.

– Destulă ceartă pe ziua de azi. E timpul să ne sărutăm şi să ne împăcăm, Soph. Spune-mi că mă iubeşti. Şi îşi plecă buzele spre buzele ei.

– Mmm, îi spuse ea.

– Mă mulţumesc şi cu atât.